

A-1131

بِأَيُّهَا النَّبِيُّ إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ شَاهِدًا وَمُبَشِّرًا وَنَذِيرًا وَذَاعِيًا

إِلَى النَّبَاذِيذِ وَسِعَاجًا مُنِيرًا

نیم سده مع ترجمہ و مخمس فارسی و اردو و پنجابی مسمی بہ

۱۳۰۶

نظم الفراع

۱۳۵۰

مصنفہ ابوالربا فقیر محمد عزیز الدین متوطن بابل و عفی عنہ

دائر مطبع حسینی واقع بمبئی طبع کردیدہ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يا فاقدا العيش من خرف من سقم ای گم کننده عیش بسبب غلبہ رنج و بیماری	يا ساهرا الليل من حزن ومن ألم ای بیدار مائده بهما بسبب غم و غم
آمن تذكركم من بذى سلم ایا بسبب یاد آوردن بهما بیکدیگر بذر سلم	ما ذا اغترلك من البكوى من لقم چه چیز است اگر لقم گشته است توان من لبها

من خبت كم عاجرني من مقله يلم

آینده اشک اگر جاری نده است از چشمت خون

ایک گم کردی فراخ عیش از درد و سقم یا زیاد صحبت بهما بیکدیگر ذی سلم	اگر بدار است بهما چشمت از حزن و الم حیت لاحق گشته جان را از بوی زرقم
---	---

اشکمار پیر ز چشم آینه با خون بهم

گم عیش ہے تیرا سبب غلبہ سقم کیا یاد کر کے صحبت یا ران ذی سلم	کیون جاگتا ہے راتیں پڑا دل پہ کیا الم کیا بن رہی ہے جانیتیرے باعث نفق
---	--

روتا ہے اشک حزن جگر سے ملا بهم

رنج الم نے غلبہ کر کے سہی عیش گونائے جان جان ذی سلم دی دل پہ یاد کرین ہر گاہ	درد و فزون راتیں میزون ہرگز نیند آئے آگہ و بیکمان کی گندہ با جودہ صد سخت ہوئے
---	--

اکتیری رت بہ خون اک بہاری مینہ دسلے

مَحْسُومٌ مَقْدُودٌ بِكِبَرِ أَسْحَابٍ مَجَازِفَةٍ
تَاكِبٌ كَرِيٌّ ذَرِبَ لُغْنَةً زَبْرَةً أَشْجَلَتْ قِيَمَتَهُ
قُلْ مَا أَصَابَ مِنْ أَهْتَابٍ مِنْ أَهْتَابٍ مَلَوْنَةٍ
بِغُرُوبٍ رَسِيدَةٍ هِيَ تَرَاوَعَتْ عَنْهَا لَازِمَةٌ

إِلَى كَمْ تَشِيرُ دُمَعَاتُ مَنَاظِمَةٍ
تَاكِبٌ بِرَاكِنَةٍ نَمَائٍ وَرَوِيٍّ أَشْجَلَتْ قِيَمَتَهُ
أَمْ دُمَعَاتُ الرِّيحِ مِنْ تَلْقَافِ كَاطِمَةٍ
يَا ذَرِبَهُ هِيَ تَرَاوَعَتْ عَنْهَا لَازِمَةٌ

أَوْ أَوْ مَضَّ الْبَرْقُ فِي الْعُلَاوِ مِنْ أَسْمٍ
يَا ذَرِبَهُ هِيَ تَرَاوَعَتْ عَنْهَا لَازِمَةٌ

تَاكِبٌ سَازِيٌّ بِرَاكِنَةٍ وَرَوِيٍّ أَشْجَلَتْ قِيَمَتَهُ
يَا ذَرِبَهُ هِيَ تَرَاوَعَتْ عَنْهَا لَازِمَةٌ

تَاكِبٌ أَفْعَانٌ كُنْهِهِ زَوْرٌ دَاسٌ بِيدٍ
بِغُرُوبٍ رَجَانٍ تَوَاصَلَ عَنْهُ وَازْدَوْرَدٌ

يَا شَبَّ تَارَازِ أَسْمٍ رَسَتْ نَمَائِمْ شَدَّ تَرَاوَعَتْ

كَبَّاتٌ بِيْكَارٍ وَتَابِغٌ عَمٌّ تَاوَانٌ
يَا كَاطِمَةٍ نَائِيٍّ صَابِرٍ خُشْيَانٍ

كَبَّاتٌ بِيْكَارٍ وَتَابِغٌ عَمٌّ تَاوَانٌ
دَلَّ كَيْدٍ بِرَوَاغِيٍّ عَمٍّ كُوزٍ أَرَوْنَجَانٍ

يَا سَجَلٌ رَاتٍ كَالِئِ أَسْمٍ هِيَ تَرَاوَعَتْ عَنْهَا لَازِمَةٌ

أَهْوَنُ نَائِيٍّ بِيْكَارٍ كَبَّاتٌ بِيْكَارٍ
أَيُّ يَارِيَّاتٍ كُولُونٍ خُشْيَانٍ دَاوُدٍ أَسْمٍ

أَهْوَنُ نَائِيٍّ بِيْكَارٍ كَبَّاتٌ بِيْكَارٍ
رَاوَدُ حَالٍ كَبَّاتٌ بِرَوَاغِيٍّ عَمٍّ كُوزٍ أَرَوْنَجَانٍ

رَاتٍ أَسْمٍ رَاتٍ كَالِئِ أَسْمٍ هِيَ تَرَاوَعَتْ عَنْهَا لَازِمَةٌ

عَيْنَاكَ مِنْ دَاوُدٍ مَعَ الدِّمِ الْكُورِ
بِيْكَارٍ تَارِيٍّ مَبَّاتٍ نَيْنٍ شَبَّاتٍ مَخُورِ

الَّذَا عَرَّوَالِقَبْضُ وَسَطِ الْقَلْبِ الزَّمَانِ
مَرْضٍ تَكَلُّمٍ دَرِيَّاتٍ لُتُورٍ وَهَوِيٍّ كَشْتِ

فَمَا لِعَيْنَيْكَ إِنْ قُلْتَ الْكُفَّاءُ جَمًّا
لَسْتَ بِتَرْوِيٍّ أَلْكَوْنِيَّ بَايَازٍ دَاوُدٍ أَسْمٍ

فَكَلَّمَا تَحْتَفِي سَقَى الْهَوَى أَمْتًا
لَسْتَ بِتَرْوِيٍّ أَلْكَوْنِيَّ بَايَازٍ دَاوُدٍ أَسْمٍ

وَمَا لِعَيْنَيْكَ إِنْ قُلْتَ أَسْتَفِيقُ بِهِمْ

كَلَّاتٌ شَبَّاتٌ زَبْرَتٌ رُوزِيٍّ وَفُورِ
بِيْكَارٍ تَارِيٍّ مَبَّاتٍ نَيْنٍ شَبَّاتٍ مَخُورِ

وَمَا لِعَيْنَيْكَ إِنْ قُلْتَ أَسْتَفِيقُ بِهِمْ
رَاوَدُ حَالٍ كَبَّاتٌ بِرَوَاغِيٍّ عَمٍّ كُوزٍ أَرَوْنَجَانٍ

بِيْكَارٍ تَارِيٍّ مَبَّاتٍ نَيْنٍ شَبَّاتٍ مَخُورِ
بِيْكَارٍ تَارِيٍّ مَبَّاتٍ نَيْنٍ شَبَّاتٍ مَخُورِ

رَاوَدُ حَالٍ كَبَّاتٌ بِرَوَاغِيٍّ عَمٍّ كُوزٍ أَرَوْنَجَانٍ
رَاوَدُ حَالٍ كَبَّاتٌ بِرَوَاغِيٍّ عَمٍّ كُوزٍ أَرَوْنَجَانٍ

	صبر جن دل را دی گرد و زیا و ناتوان	
نکمون تیری خون کا دیا با و یا انکمون کو کیا بتنا تو رکے میں ہوا	قبض و مضرب کے کیا جسے دلمین جا خاکرین یہ عشق کو جتنا تو ہے چہا	
	دل کو تو جتنا صبر دی او متا یہ ہو غیب	
الکین نے رت سمجھن کے دیر طر و کا ہالی نملین لکھ کو تے وون قین تا دو ہر چوں سنبالے	درو الم نے دل وچ اگر تے تری لی متنا عشق چہا تین او تا اولنگول لکنا	
	دا کو صبر ہون سمجھنا دل و لہا تریکے حالے	
النوم مضطرب و العین مضطرب	النوم مضطرب و العین مضطرب	
خواب بید است و عیش و عشرت متقطع ایحسب لقص ان الحب مثلكم	بخت نند است بہشت باکسای وان زندہ العقل مختبط و الصبر منعدم	
ایامی بیدار و عاشق کہ محبت پیمان شونہ است	قل رحم و رحمت صبر بیداری ناپیدا	
	ما بین مسیح و منہ و مضطرب	
	دریان نیک زندہ از وی دلی از آتش ناپا زندہ	
خواب گم از چشم و عیش نمود افکار	زنگ نیت ز و چہانت چو نیان اشکبار	
داند عاشق اینکہ عشق او گرد آتشکار	عقل باید بنون و صبر را رود در فرار	
	دریان چشم خون افشان و قلب بے قرار	
غید اوڑ گئے الم نے کیا عیش کو خزان	بے رنگ زرد و انکمون بے بحر خون روان	
عاشق یہ جانتا ہے لافنت بے نمان	جا کا ہے صبر و عقل جنون سے ناتوان	
	چشم اشکبار و جوشدل زار میں کہاں	
غید ہی کیو عقل ہی نشو لگیو بگدی خواری	ساو پلار رنگ جو تیرا کہ تین میان ماری	
عاشق برنج جیسے ایسا مشق دی وین جاری	عقل جنون تین دگا دوڑ یا صبر جیو نہا	
	دل ہی سوئے تین تین امہ ظاہر ہو ساری	
الحسنہ ذرو من والقلب فی جلی	لانی آرات من الآخرین فی علی	

<p>بر سبب ناسپیدی غمناک و دلخیز متاف مُسْتَكْرَا خَالٍ فِي قَوْلِي وَفِي عَمَلِ بِرَشْتَن و مجبول الحال رگفتار و کردار</p>	<p>تن صاحب توانی و دل صاحب ترس و بیم لَوْ كَا لَهْوِي كَهْوِي دَعَا عَاطِلِ اگر بی بودی بی غیر غمی اشک آمار سر محبوب</p>
<p>مَنْ بِي بِيَمِ كَرَفَارِ عِلَلٍ اَزْ غَمِّ تَرَا عَالِ بَرَشْتَن سِيَانِ كُفْتَن و کردار</p>	<p>لَوْ كَا اَرَفْت لَذِكْرُ الْبَيَانِ وَ الْعِلْمِ و بیای غیب نیکویتی رحمت آید و دلت با غم محبوب</p>
<p>و کیون چون بگو غمست گرفتار و بقرار بِاتُونِمْ بِنَاكْ وَ بِنَاكْ مِيْنِ آيَا خَلِّ كَا خَارِ</p>	<p>جسم لاغر است و دل زنگ اندر هوا اشک که سیر غمی اگر حب نبود می عجبجا که نمودی رقت از بان و ز نام دلربا</p>
<p>یاز می سکت نوید از من میون بچکایا خَلِّ تَرِي كَفْتَارِ وَ چایانِ اورد گردان آبا</p>	<p>رَقَّتْ كَمَرُ نَاسْتَا وَ تَوَانِ وَ نَامِ يَدِ تَن سَوَكَا كَا تَدَلِ بِي لَزَاتَن زَارِ الف ت دوت اشک و لانا به ابرار</p>
<p>فَهَرَفْتُ دَمْعًا وَ نَارًا لَقَلْبِي مَا خَلَّتْ عَوْنِي .. يَدِ وَ بِيَانِ سِلِ بِنَاكْ لَازِلِ تَدَلِ وَ دُكُورِ فَمِنْ مَجْزُورِكَ مَا لَيْسَ لَكَ قَدْ جَدَّتْ بِرَازَن تَوَانِ بِيَرِ كَا فَتَاشِي اَزْ تَوَانِ دَانِ شَدِ</p>	<p>بِهْ لَازِلِ غَمِّ مِيْنِ بُو يَدَلِ بِي خُورِ آبا بِكُرْمَشَقْ نَهْوَدِ اَتِيْمُونِ وَ دُونِ كِيُونِ اَبَا يَدِ سَكْتِ نَافُوْنِ سَكْلِ مِيْنِ تَوَانِ كَمَا نَا سَا يَدِ تَهْنِيْمُ وَ جَدَّتْ اِذَا اَلَكْتُ مَا وَ عَدَّتْ بِرَازَن تَوَانِ سِلِ بِنَاكْ لَازِلِ تَدَلِ وَ دُكُورِ فَمِنْ مَجْزُورِكَ مَا لَيْسَ لَكَ قَدْ جَدَّتْ بِرَازَن تَوَانِ بِيَرِ كَا فَتَاشِي اَزْ تَوَانِ دَانِ شَدِ</p>
<p>بِهْ عَلَيْكَ عَذْفُ الدَّمْعِ وَ السَّقْفِ بَانِ سَبَبِ تَوَانِ رَاسْتِ اَتَكْتُ بِيَارِي</p>	<p>بِهْ عَلَيْكَ عَذْفُ الدَّمْعِ وَ السَّقْفِ بَانِ سَبَبِ تَوَانِ رَاسْتِ اَتَكْتُ بِيَارِي</p>
<p>تَن غُورِ اَتَكْتُ بِيَارِي دِلِ جَلَا بِقَرَارِ خود تیری تنست ماز بوا تیرا آشکار</p>	<p>کریا دود می جوتاب احزانست بیکبار انگار که بگو که کرکے شیر که مَبِ پَ یار چون شوی تنگ از سبب دود و دانه ازین</p>
<p>بِمِنْ دَوَا وَ اَهْ اَتَكْتُ رَوَانِ وَ تَن زَارِ</p>	<p>بِمِنْ دَوَا وَ اَهْ اَتَكْتُ رَوَانِ وَ تَن زَارِ</p>

هم غرق در شکر و بیکش در حال است از نماندن
از دست و پیریت بر آن فشان شد از نماندن
چون شوی تنگ از سبب دود و دانه ازین

دُرُودَن توری وچ سنجو مندی دل بیت بکری بنیت خا بر تین ہون ہر دہشتا توں مہا یون جاتین	کر کے باوجہن دی دست سوزن مائیں بہن کریڈنکر سکر توں ہر سکنا میں کہ اک لوامین
خا بر سنجون نے جاری کردی جیت کن سنین	
تَنُوحٌ مِّثْلَ حَمَامَاتٍ الدُّلُ اشْجَبَا نیالے مانند فاختہ دی لوار اجیت غنیمت	فَصْرَتٌ مِّثْلَ خِيَالٍ مَحْسَتَا وَعِينَا سیر کر دیزہ مانند خیال اجیت خوش محنت
وَذَابَ جَهَنَّمَ مِنْ قُرْطِ الْبُكَاءِ هَهَا وہ کہہ نہت تن توں زسیاری کیستین از دوسری تن	وَأَسَيْتَ الْوَحْدَ حَقَّتْ عَيْنُكَ وَفَضْنَا تو اسے نمود و سوز مشق و خطائیک لاغرے
مِثْلُ الْبَطَارِ عَلَى خَدَيْكَ الْعَمَرُ مثل کل پرندہ توہ شایع سین	
سکشی صدالامخون زول چون فاختہ گشت جسم توں جوش گریہ بابت خستہ	پین نیالی ناتوان تار توہ منت تانتہ غلب الفات و خطائیک و شکست ساختہ
بریت زردت غلی سین از سر شکست آختہ	
گرتا ہے مثل فاختہ کو کو سیان غم بے جسم ناتوان سبب جوش ٹپم غم	شکل نیال بسم ہوا دیکھ ستم الفت تیری زچہ و خط کر دے زرقم
پروہت زرد و سرخی اشک و سہ چون نفیم	
فانے و آگن کو کو کر دابر دم جوش سوا اکڑی راہون سوز جلوت سبب اعضا و	لاغر ہو یون ہمتا جدون عشق نے ظلم کانی مشق تے تیری موندی آدوون خط کر دے کرا کر
چہری زرد و تیری باقی ریت سنجون جبر لائے	
لَوْعَاتُ نَارِ الصَّوْمِ كَالْبَرْقِ حَرَقَنِي شعلہ ہی آتش محبت مجھون برق سوختہ میرا	مِنْ كُلِّ مَا بَشْتَهِيَ الْعَيْنُ فَرَّقَنِي از ہر آنچہ نیکر تقاضا میکن او اصرار میرا
فَذَيْتُ لِنَفْسِي بِاللَّيْلِ طَرَفِي قرآن او غایم جاخیز شین و شب کا چہرہ یاد مرا	نَعَمْ سَرَّ سَرِّي طَيْفٌ مِّنْ أَهْوَى نَارِي آہی تیری کو خیال کی دوست میڈر شین یاد مرا
وَأَحْبَبْتُ يَحْتَرِي مِنَ اللَّذَاتِ بِالْأَلَمِ	

دوستی حاصل میشود و لذت تمام در عالمیکه نصیحت است مرد	
برق سان نار محبت سوخته جان مرا جان فدائی او کنم آمد شبان آذر را	آرد از عیش و قرار و خواب خشن کسیر جدا دیدش در خواب رخ بکشاوه صبرم شد زجا
می نماید عشق لذت راسته محو از بلا	
نار فراق ناله دیا سبب جان و تن جلا قربان منم که مر سبب رخ و کما دلا	جو موجب نشاط تنی یک نخت لیگیا آخواهین تو شعله حب او و جگیا
لذت کو چینه ہی کرے فلیح حب بلا	
بزرگے اک محبت واسے تن من کر جلا جان و جگر سبب تن من میرا تن گنجل کلا	دیگر غم و الم سبب زمین خشتیان نحمدا یا خوابی اندر ہو پیاری اگر سوکھ دکھ یا
ہو یا مینا ب محبت ہر دم دوی در و سوا یا	
ما زلت تشبیبی عبیا و نقصا میتہ نسبت مینائی ملا ہوئی عرب و نضار عقل	مخللا فکھ ارد دھریے وینک منصفتا باش وینک غارین یہ ہم تمام عمر نوش از و نضارا
لو کنت تعلم ما فی جدت مرحمتا اگر میدانی اتدبیر را کہ من است بخش مینوی سدی	یا لا یحیی فی العوی الغدیری معذرتا ای ملاست کینتہ من دوستی معذرتا و مرا از یوسف
و منی الیک و کو انصفت کھ وسلم از من شد کلا نضار نیدی اگر انصاف شدتہ و نیک یا	
سیکنی نسبت نقصان یویم ہزار گرد باستی تو عالم رحم سیکردی بجان	باش کلا نضار نیدی از تو ہرگز د جان ایملاست گر جب بندیر غدر نا توان
دوڑو کے می بدی نصف شدہ از ناصحان	
کتابہ عیب میرے تو ہر خط و در پہچانا جو حال میرا رحم کرنا تو	انصاف تجھے دیکھا منین تھر یو کہو ای پند ویت واسے میرا حذر ہی سنو
کرنا نہ پند ہوتا جو نصف تو دور ہو	
ہر دم ظاہر آنکے کو کارن مہر می میری	فہر نہ پند عمرہ ساری میں چون چہ بن میری

جیار جاندا از محنت میری لوار محنت میری

حَتَّىٰ تَضَحَّكَ عَنْ عَالِيٍّ وَعَنْ مِهْرَبِ
إِلَىٰ مَا تَقُولُ عَنْ حُسَيْنٍ عَنْ عَمْرِو بْنِ دَارٍ

تألمه خندان شد. بی زودین عالم. من از کمر بستن

مَا لَمْ تَقْضِ لِي فَوَ كُنْتَ ذَا جَبْرِ ۖ عَدَدْتُكَ هَانِي لَا سِرِّي فِي سِرِّي

عَنِ الْوَسْطَانِ وَلَا دَائِرَةَ مَحْجُومَةٍ

تاجکے ہندی چوہینی جان من اندو مال

کرتو مینا می بدی - لستم یاد داری حال | دست بگذشتہ دیتو عالم عیان چو سحر مایل

کہ جس نے سب سے زیادہ اسی لیے میرا یہ حال زار

بنیاد اگر توجہ ملامت نہ کرتا یا ۔

ب دهنون - دروہی رکتہ مین شمار
آفا فافا موکھ مہر، غرتہ ہر، جوتیا، جوتیا

میکرتون سجا کہا جوذا لعنہ دم مردا

جانن بزی دمنه باد و منون در دانه رد

فقد ربحنا من الدنيا ما كنا
نرجو من نصيبنا من الدنيا ما كنا

مَاذَا بَدَلْتُ سَفْعِي الْجَهْدَ مَنْعُهُ
مَحْفَضِي النَّفْسَ لَكِنْ أَسْتُ شَرُّهُ

سخن خنایی از برای لغت و سخن ترا میسر میسر
خاکسار شوقی به سیمیت لکن مستقیم قبل از نایب و ملامت

از برای عاشقان زمین قول نامه‌مان در گری است

هر چه میگوئی ز بمل خویش در خوش تنم	تخم میزند انش فی ومن از غضب میکنم
بعد از پندم کنی لیکن من از تو میرم	بد تو - من لیکن من و آنکه بشنوم
ز آنکه گرم از سماع پند ما تنم	
کتاب تو من سنا منین ایکه بی نزار	نونا - تخم میزند نواریت چون من او کار
گوشت به نیری پیش منین جاتی زینا	دی پند جسته چایو پستنا منین من یا
چون جبه عشق است رکن من که دانا	
بپی خون تان کرین نصیحت میخوان باکا	بمن تخم من غفلت سستی بخدا بول باکا
میون اثر نوندر ابر کز جت سر کباب	بکند سنا نیری ناصح تو زی مکندای
ناشت میزند نصیحت سنگه دور از بهر که ما	
حَسْبُهُ خَصَّامٌ مِنْ كَثْرَةِ الْجَمَلِ	سَكَةُ أَذَى بَدَنِ الْحَدِّ وَالْهَرَلِ
پندش او دشمن بسیاری نوانی خویش	پیش من نمود در سایه شش دهنده بازی
گرفت مرا حق قست یا جلد	اینی انتمت الفایع اشتیب فی عدلی
ناخوش شده امین تا املات شوم از اینجاست	پرسید من تر ختم نامه اگر سر تو دلاست
وَالْمُشْتَبِ الْعَجْدُ فِي الصُّعْبِ مِنَ التَّجَمُّعِ	
و حالاکیری دور است و نصیحت او ان زمت	
رشته میزند شتم ز کت جمل و خطا	فرق از نال بعد از کز دشت روشن
حاصل دم بسازد خوش دانم او القا	منم کردم نصیحت شب راد نصیحا
کرده بود	ان ناصح از بهر نازا
جمل آنچه شود منین یا ناصح کو خضم من	بعد از نال من جب کیا فرق چه عیان
جهاز این جانگر بری نعل اسلیمان	تمت اما ناصح میری که گزینان
تمت کرمه دور تا ده ناصح نمان	
دشمن جانگزیان من و سوزان که بهر بی دانی	وسدی ج نون جانوری سیتی سا بی جیانی
کوچی اکند میری دچ گزری صومیت نمان	عقل و ندیدی طالت ایمانی نمان

تمت بیتاورد و در اکره او ده دلفانی	
<p>مِنْ نَوْمَةِ الْفَعْلِ كَالْمَعْرِضِ لَمْ يَهْطَلْ</p> <p>عَادَتَا خَرِيشَ الْكَرْبَةِ بِنَارِ سَبَا نَحْمِي نَيْدَا</p> <p>فَإِنْ أَمَّا وَرَيْتَ مَا لَسْتُمْ مَا أَلْعَلْتُ</p> <p>بِخَبَرِ بِي بِيَابِ لَمْ كُنْتُمْ مِنْ بَدِي نَيْدَكْتُ</p>	<p>از خواب غفلت این خور و بیدار و بد</p> <p>ما جا و هار من نوال العیش لم اخطت</p> <p>آنچه پیش آمده است از نوال عیش نیدار و!</p>
<p>مِنْ جَعَلْنَا بَذِيرَ الشَّيْبِ وَالْهَرَمِ</p> <p>از بخت نادرانی نه و بخت ساندنایی بی بختی نبردن</p>	
<p>تَرْكُ نَمُوْدَانِجِيْدَا اَزْ عَمَلِ اَوْ رَا زِيَان</p> <p>نیدکایت این بسا اماره و سرکش رمان</p>	<p>خود تشدید را بن مغرور از خواب گران</p> <p>آنچه اماره از نوال عیش که هست آن</p>
<p>شاست جبل از نذریری وضعف قرآن</p>	
<p>بِرِي سَبَةِ آئِي عَادَتِ بَدِي نَيْدِ مَشَا</p> <p>اماره میرا نذرین کچه بی ماندا</p>	<p>خواب گران سے جو کچھ نہ مغرور کدرا</p> <p>جانی سے عیش کے نہ خبردار میرا ہوا</p>
<p>بِرِي وضعف مبتدا رست من لست دُرَا</p>	
<p>آیا میرا پیوج براین او شایا سوانا</p> <p>بیل مین نفس ان ره سرکش و سرول آبا</p>	<p>غفلت مین مغرور سخا کیا جتنا کدرا کجایا</p> <p>و کچھ عیش سے عمر وانی ہرگز چھوٹنا</p>
<p>ضعف مبتدیت زو و کما کے مبتدا ہے مہایا</p>	
<p>الْأَنفُسُ وَالْأَسْفَا جَعَلْنَا عَلَى سَطَا</p> <p>فَضْلُ فُضُولِ هَت كَا زُرْجِيْلِ بِيْرِي نَيْدِ مَشَا</p> <p>وَلَا أَعْلَدْتُ مِنَ الْفَعْلِ الْجَمِيلِ قَرِي</p> <p>وہاں فاضل آن فضل زکرو دار و ہر یک مافی</p>	<p>آيَا مَعْزِي فِي الْأَمَالِ كَيْفَ مَضَى</p> <p>روزانی عمر من دستمان سید کجایا نہ کدرا نہ</p> <p>فَمَا فَعَلْتُ لَيْسَتْ بِخَيْرٍ عَمَلًا</p> <p>میں نمودم آنچه میرے کسبجات وہاں مرا عمل</p>
<p>صنيف العربیہ اس سے عنین محشم</p> <p>این ممانیکه فردا آمده است بر مردم و حال کفر و تقویٰ بزرگ</p>	
<p>نفس سرکش گشت غالبہ سوی خیرم خداو</p>	<p>حیف عمرم جملگی گزشتہ در حرم فساد</p>

من مکروم آنچه کار آید مرا اندر سعاد
از پی همان میا از محل نمود زاد

پیرتی تا آمد تو نیز من بر باد داد
خائب به مجسم نفس بدناموس ہو گیا
مین نے کمی وہ بات جو تھی مجھے چڑا
مہان کے واسطے کوئی تحفہ نہیں کہا

باکر مجھے حنیر بڑھایا جو سر چڑا
دی دلاستے دل نون بونی سا غمزداری
عمل ایسے تین مہان کہتے ہوئی کچھ تیری
جو چہرہ اندی کسل عذاب کھل سنو تیری

چہرہ بدیسا سرست بنیا بخش ضعف تو دی
من این لی حسرت غمائل آخرت
نفس نے سرق غائب کر لئی کھڑی ماری
از کجا ہم محسوس کیا کہ خیر و غم ہر دو اورا
عمل ایسے تین مہان کہتے ہوئی کچھ تیری
لو کنت اعلم انی ما اوقیرہ
وہ کیا جو کر رہا ہی راہ راہ در ایوی آدم میرا
اگر میدم اندازہ این بے نقصیت تو میرا
لو کنت اعلم انی ما اوقیرہ

گفتت سیر ابد ای و منہ بالکثیر
می پوشیدہ رازی را کفار ہندہ ہست نہ برین نصبت

از کجا آرم عمل نیک از پی دفع عذاب
یاد چون آرم غمی یا مہینا ہے باصواب
پودہ میگردم برای پوشش او از خضاب
سو بھی ناب کفارہ گناہوں کا کچھ ذرا

نیک کے اب عمل کو میں لا دوں کمانی جا
کرتا ہوں یا وجہ تو نہیں جاننے کی جا
کو کے خضاب دینا میں فی الغرابت چپا
نظم او سلی ہوگی نہیں ارمیہ جانتا

کوئی عمل نکیتا ایسا جو اوہ خالق باندہ
جائسن دی یاد جو کرہ اعلیٰ نکوی لبندہ
جہت وہ میری نہیں کفارہ کوئی جی برباندہ
جی جانان میں ایہ بڑا نام ہو بقدر اپندہ
جو ہو اسے ظاہر اس میں و سہی کمال چپاندہ

<p>عَجَزْتُ فَنُكِّلَ امْرُؤٌ مِنْ جَاهِلِيَّتِهَا عاجز گردیده ام و بر امر از جاهلستان او مَنْ لِي مِنْ جَاهِلٍ عَنْ عِفْلٍ يَتِيمًا کیست مناسبتی در میان من و سرکش از گمشدگان</p>	<p>النَّفْسُ كَقَدْحٍ قَصْدًا عَنْ كَيْفَايَتِهَا نفس ناپسندیده است از زیاده زلفانی که فی خویش صَدَّقْتُ مِنَ الْفِيءِ فِي مِدَائِهَا تأیید نمودم از غنایم در مدای او تَأْتَتْ لَوْنِي بِمِدَامٍ دُرُوسٍ دَوْبِهَا تأیید نمودم از غنایم در مدای او</p>
<p>كَمَا يَنْدَحُّ جَاهِلُ الْخَيْلِ بِاللَّجَمِ چنانکه سواران بر دوش سواران را با کوبیدن</p>	<p>كَمَا يَنْدَحُّ جَاهِلُ الْخَيْلِ بِاللَّجَمِ چنانکه سواران بر دوش سواران را با کوبیدن</p>
<p>در حمایتی او از عاجزانی که گشته خرد کیست که باز آورد براد این سپهر دود</p>	<p>فَسِرْ كَرِشَ اَزْ كَفَايَتِهَا مَعَ اَبْدِ فَرْزُونِ پنهان گرد از کفایت او با ابد فرزندان تَنَاسَلَتْ مِنْ شَدِّهِانِ وَرَاثَةً اَوْ كُنُونِ تولد یافتند از شداید وراثت او یا کنون</p>
<p>سپهر دود گرد و زبون عاجز می و دگر که گمشد او سکا بگویند سپهر کون ایستاده است بر لاسه لاسه ذرا</p>	<p>مَهْمَا لَمْ يَنْفَلَحْ همانکه از نفع نرسد مَهْمَا لَمْ يَنْفَلَحْ همانکه از نفع نرسد</p>
<p>چنانکه گام سخت است بر او را م باد عاجز می و هر گامی در حق من ایستاده بود کون ایستاده بر او ایستاده نون تو را</p>	<p>چنانکه گام سخت است بر او را م باد عاجز می و هر گامی در حق من ایستاده بود کون ایستاده بر او ایستاده نون تو را</p>
<p>مَنْ لِي مِنْ جَاهِلٍ عَنْ عِفْلٍ يَتِيمًا کیست مناسبتی در میان من و سرکش از گمشدگان اَفْتَعَيْتُمَا حَلَّ جَزَعٍ مِنْ اِبَاحَتِهَا تأیید نمودم از غنایم در مدای او قَالَ قَوْمٌ يَا مَعْشَرَ الْكُفْرَةِ هِيَ گفتند گروه کفر او را که سرکش است مِنْ مَلِكٍ يَدِينُ الْكُفْرَ وَنُفُورٍ</p>	<p>مَنْ لِي مِنْ جَاهِلٍ عَنْ عِفْلٍ يَتِيمًا کیست مناسبتی در میان من و سرکش از گمشدگان اَفْتَعَيْتُمَا حَلَّ جَزَعٍ مِنْ اِبَاحَتِهَا تأیید نمودم از غنایم در مدای او قَالَ قَوْمٌ يَا مَعْشَرَ الْكُفْرَةِ هِيَ گفتند گروه کفر او را که سرکش است مِنْ مَلِكٍ يَدِينُ الْكُفْرَ وَنُفُورٍ</p>
<p>اِنْ اَعْصَاةَ بَقَوِي شَمُوءَ النِّعَمِ اگر از عاصیان بماند از روی شرم و نعمت</p>	<p>اِنْ اَعْصَاةَ بَقَوِي شَمُوءَ النِّعَمِ اگر از عاصیان بماند از روی شرم و نعمت</p>
<p>با طاعتش قانع در بخشش نهرش و رعنا کسر و ریش در گنه کردن سپند الی فتا</p>	<p>سینه زار و را ستر که نهرش را رعنا باز کردن نفس خود را عملت از رعنا</p>

	حصص پر خوردن گماری گرد و افزون شستہا	
قانع حلال پر ہو حراموں کے باگ یار یہ سبست ہو گئے ہوں تک جا بیکار یہ مار	ست پیش تو دیکھا کہ زمانے کے سبز زار جبر ابدی سے باز رکھنا بس بد کو زینہ مار	
	کہا میں رفتہ رفتہ بہری حصص صد ہزار	
سجہ حراموں کو قناعت جمعیہ کا نوین دیان کردا یہ تنگ و بیل و پل انبیان نوین	ہے کہ کے دنیا ساری ات دل سرنا نوین روزانہ دوری بریان کو لون اسون کو قنات نوین	
و ان کسرت من الفخشا منا و عفی و ان شکستہ سازد ما خوش اوارکشتہ نو گشت و انفس کا لطف اے ان شہنا شکست علی نفس کو کسکے کدین کمال خود ایش و تو کیا بدین	دوستی حصص چکیرہ تون ہوا چکیرہ لکھا نوین و ان کسرت من الفخشا منا و عفی و ان شکستہ سازد ما خوش اوارکشتہ نو گشت و انفس کا لطف اے ان شہنا شکست علی نفس کو کسکے کدین کمال خود ایش و تو کیا بدین	و ان کسرت من الفخشا منا و عفی و ان شکستہ سازد ما خوش اوارکشتہ نو گشت و انفس کا لطف اے ان شہنا شکست علی نفس کو کسکے کدین کمال خود ایش و تو کیا بدین
	حُب الرِضَاعِ و ان لَفِطَةً يَنْقُطُ حِمِيمٌ دوستی شیر خوردن داکر باز داری اور امانی ماند	
وزر عصیان خواہش او را شکستی آر سید نفس چون طفل است اگر گداری اورا برکزیہ	ہر گھامی نمودی در ہواش سرشید خود تو گردانند ہر سو کہ هست اورا پید	
	دوستی شیر را در باز داری ہا یہ نہ خد	
تو زیگا کرتا ہے سے تو زیگا ہو سکے خواہ بے نفس تیری ہ تو نہیں چون غل شیر خواہ	جب زرم ہوگا سامنے او کے کرگیا خواہ ہر طرف توبی میرا داد و سیکا یاہ	
	چوڑے تو لیکے دو دہ پو گری ہو سناہ	
دیکر جوین حصے نالے پیرہ او تمان دہرا نفس تیری بہت نیل و انگن و دودی کا ریندرا	تیری سر جڑ ہے یہ ناشی بان توں نرمی کا پیرے والا توں ہن اہدا جتنی جتنی سردا	
	چوڑے تو لیکے دو دہ پو گری ہو سناہ	
فَاظْلُمْتُ شَعًا هَا وَ حَبِيبًا وَ حَبِيبَةً	خَفِضْ عَلَا وَا بَاعِدْ اَنْ تَغْلِيْبَهُ	

پست ز بندی او را دو دراز بیکدانشی ادا
دارت اذ اها و حین آن تخلیه
ترا که نمایانی او را کن کشش ازین که تنگداری او

ان الله منى ما لولك انهم اوليهم
برستیکه هر جا که باشد می کشد یا نیک است

دور درش از بندی است فرایش نهنگ
مرد را گذار تنها تا که تناید با کس
شد بر هر جا که غایت گشت یا کرد و عین ک

نیار که او که او سنجاق ز نو سب
تنها نچو در یک سو آفت نمونی لاس
عصبی گری حکم بوا یا که جان کما س

نیوان رنگ سینون در تون کما و تان لای
دینان که بین هر شیء اسلامان بر بسیاری
عصبی کرد و شکم بود ایاوت مانون ماری

سراقت لها لا تنها و سب نارینه
گنجانی ناول و نگارش رحالیکه خوابش رود
لا تحسن الظن بینها و هی قائمه
گمان نیک برگز بر حق و او را که ساد شده

فان هی استحلت امری فلا نسیم
والا شویرین بنای چاکای راجعش دران پراگاه

شوگم درش میگردش بشب خواب و بگاه
سن عن بروی کن گرچه رود در نیک راه
فاصله از نقش مشو فاعل گشت از تعب تبا
گرچه سازد کار نیکو یک سیدارش نگاه
داند از شیرین چرا که هی در و گذار نگاه

سوئے پنچوڑا و سکی نگہبانی رکھیو تو مہ جان نیک ہی کرے گرتہ روبرو	کھسکے تراب ہو تو نہ پرے دی سوسو توڑے عمل میں بیت ہوست ہو لیو کہو
سودن دیوین اسون غافل منیدون چہرین توڑی اسپے کم کری ایندہ ہی بدہ کرکے دین	میں لگے جو اسکو چراک پنچوڑا ہر مرد بیان و نعت و نعت و نعت و نعت
فأخبرنا منّا هالک الخيرات كافيّة بیں بازو ان عنان غمراہی سوسو کیسی تہم لا تترك الحزم في الاحوال كافيّة فرود گزاری تبس کمال اوراد عجب حال سکی او	جو چراک مہتا جائزین اسون او سی پنچوڑا انکف تعامن امور البشر عالجلة بند فرما اورا از جملہ سورجے دی جلدی کہ حنت نڈہ لمرکت تاتہ
من حيث لم يذكر اسم في التسميم از نہ و کند اسمت آن مرد و یک زہر و زہر تہا پان است	از نہ و کند اسمت آن مرد و یک زہر و زہر تہا پان است
باز گردان سوسو نیکیا بغور او را عنان حزم را از کف فرو گذرانہ رہر مکان	از نہ و کند اسمت آن مرد و یک زہر و زہر تہا پان است
نیکی کی طرف پیرے جلد او کے تو عنان بشمار ہو اسوین کرا کے امتحان	باز گردان سوسو نیکیا بغور او را عنان
ابھی طرف اسے تون موڑین نیکی کم سجا زین کوشش عمل نمیدین بردم وچ فکر دی با زین	باز گردان سوسو نیکیا بغور او را عنان
فخذ نصيبك من زهدك ومن ذرع بیرگی چسکے دل خود از تقوی و از پیری گاری	باز گردان سوسو نیکیا بغور او را عنان

وَلْتَهْدِ نَبِيَّةٌ مِّنْ نَّحْبِيبٍ وَمِنْ مَّعِ اوّلید که نذر منسوب برست غای او را از کبر و مع	وَآخِرُ الدِّسَالِيسِ مِّنْ مَّعِ و آخِرین جزیره ی مدی که پیشتر خود است از سنگی و سیری
تَسْرِبُ تَحْصَةُ شَرْقِ الْمَحْصِ از برای آنکه یافته شد بسیار است که شری بدست بر می آید بسیار	
حَصَّةٌ كَامِلَةٌ دَرِجٌ بَرِّگِیَرِ اَبِجَوَانِ سازا پذیره و را از کبر و طمع اندر جهان	از قناعت شعور زیار از فقر آید و ستان کن مذر از حیل و شرف سیری و جمع الامان
لَسْ زَبَدٌ اَوْ دَرِجٌ سَعِیْبِ اَبْنَا اَبِیَارِ عجب طمع است چنانست ای تا تو نوی خوار	دای نفس کو تو فقر و قناعت عجب زیار و حیل و یوک و دَرِجِ مین جو کرمانی زینار
بَرِّجُفْطِیْ بَرِّجُفْطِیْ سَیْرِ سَیْرِ بَرِّجُفْطِیْ بر جفته بودک سیری سیری سیری بَرِّجُفْطِیْ	
كَامِلٌ حَصَّةٌ دَرِجٌ دَرِجٌ مَیْنِ لَیْنِیْنِ یَارِ یَارِ فخر و طمع مین بند و خاک که کرتون ترست کنار	فقر و قناعت و اگر گشته گمنام بود نفس سوار دَرِجِ مین و بسیار حیلان کوی جوایه بخار
بَیْتِیْ بَیْتِیْ بَیْتِیْ مَیْنِ مَیْنِ بَیْتِیْ بیته بیته بیتی مین مین بیتی	
فَاَنْفَرِجْ اَنْفَرِجْ مَیْنِ اَسْوَاةٍ مَا اَعْلَمْتُ پر بریز سوزی ختمانی پناه بوی زبده باکی که او را پیشتر	وَاطْلُبِ الْعَاقِبَةَ عَدَمًا مَّا سَلَفَتْ طلب کن و طایفه ی زبده را بشی از پیشتر است از گمنام
وَاسْتَغْفِرْ لِمَا لَمْ يَكُنْ لَكَ السَّاطِعَاتِ مِمَّ مَقَصَّتْ و طلب کن از غفرت و هر غفرت از پیشتر است	وَاسْتَغْفِرْ لِمَا لَمْ يَكُنْ لَكَ السَّاطِعَاتِ مِمَّ مَقَصَّتْ و بزر بزر بزر بزر است از پیشتر است از گمنام
مِنْ اَلْمَحَارِمِ وَالْزَيْنِ مِمَّ حَقِيقَةُ الْمَلِكِ از حرام و لازم که رنگا برست خود را و از ماکونش ازین است	
از بد میا گو نموده سوزی سوزا بر سپاه برزان ناری نازنق طلب عفو گناه	حلب عافیت نادر و زانچه کردی مذر خواه انک یز از پیشهای کو برست انکس آه
از حرام و گیر بر سر نذر است کسکه گاه بکامدن خود را طرب با گاه گناه	از حرام و گیر بر سر نذر است کسکه گاه بکامدن خود را طرب با گاه گناه

جو رکچکا ہے بخش اوسیکا ہمیشہ چاہ	دول انگ اون انکوں کو جو پیر و سیدین آہ
نادیدنی سے اور کچھ لازم اب یہ راہ	
ہمدہ بریری کم پرانمان حق تعالیٰ چنگاچین ہر گھڑی ہر ساعت عجز و نیکوئی اوسید چاہین	عذر گندہ دی ربی کے کرتون سنجہ صباہین سنبون دول اون اکو یان تیرج پیر و سیدین
لازم کچھ برہنہ برہنہ چوں تا ایتنا نہیں	
فَإِنْ كُنْ مَوْتًا وَالْعَقْبَىٰ وَالْكَفِيمَا ایسا داری موت و عقبی را و توشہ کافی را برہنہ وَأَنْتَ الْبَذْعُ الْكَهْوَاءُ وَشَهْمَا ترک فادہ عتہ را و ہوا را و فراموشی را برہنہ	وَجَنِبِ الطَّعْمَ وَالذَّنْيَا لِبِسْهَمَا و برہنہ نما از طعم و دنیا و فریبہای این برہنہ وَحَالَفِ النَّفْسَ الشَّيْطَانِ وَشَهْمَا و خلاف منافق شیطانی و بغض کنی کن این برہنہ را
وَأِنْ هُمَا مُحْضَاكَ الْمَضْعُوقُ الْفَاسِقُ و اگر این برہنہ فاسد نہ نصیحت باہم مستم رہا باہم موت و عقبی بارگ بر توشہ کافی را دور کن بد و ہوا کو ترک و این برہنہ را	وَأِنْ هُمَا مُحْضَاكَ الْمَضْعُوقُ الْفَاسِقُ و اگر این برہنہ فاسد نہ نصیحت باہم مستم رہا باہم طعم و دنیا نصیحت خواہ ایمان معافی برہنہ را نفس شیطانی کو بدیت چون شومخلافی برہنہ را
کریا و موت و شہدے دونو کا زیادہ بدعت ہوا کو قبول نہ کر کہ وہ تباہ	کریا و موت و شہدے دونو کا زیادہ بدعت ہوا کو قبول نہ کر کہ وہ تباہ مستم کن اگرچہ باشد نصیحت معافی برہنہ را
موت و قیامت یاد رکھین ہر چیز بنام خدا بدعت چہ ہمدہ ہوا بت نامہ حق و نامان	موت و قیامت یاد رکھین ہر چیز بنام خدا بدعت چہ ہمدہ ہوا بت نامہ حق و نامان چہ در دل ہے دنیا و دنیا و اشیائے ناپے
فَإِنْ أَطَعْتُمَا فِيمَا دَعَا إِلَيْكُمَا پیر اگر فرمانبرداری کنی این دو را تو چہ بندگی امانت کنہ خَالَفَ بِمَا آمَرَ آمَرَ فِيمَا جَزَا خلاف رہا امر را و امر فیمما جزا	فَإِنْ أَطَعْتُمَا فِيمَا دَعَا إِلَيْكُمَا پیر اگر فرمانبرداری کنی این دو را تو چہ بندگی امانت کنہ وَلَا تَطِيعْ مِنْهُمَا خَصْمًا وَلَا حَكَمًا و نہ اطاعت کنی از خصم و نہ حکم را

مناقصت یافتن برادران و اهل بیت	روز باری کن ازین دشمنان که نافرمان عالم و شیطان
فانت لغوت کید الخصم و الحاکم	از راهی که تو می شناسی گردشمن و حاکم را که بدستند
کرطاعت یکنی در هر چه گویند از گناه	شیر سار آبی افزو غا سر و مگر ره راه
اگر خلاف امر بود با یقین یاس بیا	طاعت شان گریود دشمن و اگر حاکم خواه
ز آنکه دانسته بد بود مگر سود و باد شاه	
کنا جو او کا مایگا تو بدین کچه ذرا	پاسے کا مخلصی نہ قیامت کو مطلقا
جو کچه کمین خلاف او نوکا ذکر و کسا	اس دشمن و حکم کا نہ فرمان لا سجا
بدست فربغ خصم و حکم توست جانبا	
جنگل آگن من اماندا کر سین گن بریا	روز قیامت بول نہ تیسے پندی کی پیدیا
جو کچه آگن پستہ کرن چا پمین تون جنگیا	حکمران بن آید دشمن حاکم و دشمن بنی سانی
عازروا بین تون کردو نندارونی مت کلبانی	
ما قد نسبت قلبی صیادی شغل	فقد هدمت ساء الدین من خللی
نذر شمشیر بکوتہ امرا و اهل بیت و اهل بیت	یہ تحقیق سا کردہ ام بنائی و نجاش از سبب خود
انی تون گشتہ الاقن نزار فی حجل	استغفر الله من قولی بالاعمال
بر سیکر من نسبت یار گناہ تر بچم بستم	امریض بنواہم خدا تعالیٰ اگر قدر با وجود کردن
لقد نسبت یہ سلا لذنہ عظیم	
تحقیق نسبت راہ من این امر فرزند را بنی عظیم	
داد مت پندی دل من بت از پیش لغور	بیر خلل اندر بنائی دین من آمد ضرور
ہستم از فرط گناہ خود خجل پیش غفور	عفو حق خواہم ز قول بے عمل یوم نشور
بہ از ہر تار زائندہ اور دم ز نور	
نعم کو کہا و لیا نہ میںے کیا عمل	دین کے بنامین دل دیا اک بڑا خلل
فرط گناہ سے ہون بت خائف و خجل	اپنے بے بخش ناموں پئے قول بے عمل

	بچہ جنایا بائیس کو میں نے یہ بے محل		
دین داگر میں کیر کھلاڑی اپنا چاڑھا آکھیا ہوران عمل نکیتا تو نہیں بخش دیا	کرو اتیون نیک بدایت آپ نہ کرو کہایا شرم گنہ تہین دہڑا جانوان حیلہ تہنہ آیا		
	عورت سندھون کرانوں میں نے عا جنایا		
وَمَا هُوَ الْخَيْرُ لِلشَّامِ شَرُّهُ وَأَنْتَ بِلِي بَدْرَا شَوْمَانِ شَارِ كَرْدَمِ بَرَا كَرْدَمِ أَمْرَاتُكَ الْخَيْرُ لَكِنْ مَا أَتَمَّ شَرُّهُ امر کرم ترا نیکی لیکن فرما نہ دارند م خود بان	نَمَا تَرَكْتُ هَؤُلَاءِ أَطْفَرْتُ بِهِ ۲۰ بِیْنِیْ بَشَرِ لَنْ بَیْ اَلْمَرَاةِ عَلِ دَلَاوَرْدَمِ اَوْرَا لَعْدَنُ نَفْسِیْكَ عَنْ اِشْعَرِ بَدْرَتِ بِهِ بَازِیْنِیْ مَنُغِ کَرْدَمِ تَرَا اِکْنَابِیْ کِشَابِیْ نَوْمِ بَنِ دُونِ		
	وَمَا اسْتَقَمْتُ فَا فَوْقَ لَكَ اسْتَقَمْتُ در است شد م ستقامت کرم بان پس بیت گفت ترا		
وز پے نیکی بساح گفتہ ام اینو بسا اوست امر نیکی یک خود کرم خطا	فیت د عالم گناہ الا کرم بملہ را در گنہ چکن ام من منع فرمودہ ترا		
	خود داشتہ است گفت چیت با تو است آ		
نیکی کا سننے و اون کو کر نیکی کہہ یا بجھو کہ کر نیک کہہ خود نہیں کیا	دنیا میں جو بد چکا کہہ خود کیا کر منع بدست بچھو میں خود یا نہ دبر لیا		
	میں نے نہانا کہنا کچھ کیا کہان جا		
کل چنگی ہی اور ان لون میں سارے چنگی آپ پر ایمان کر کے دنیا ان کہاں چنگی	میں تین مول نہ پتہ بوجو بکست بریا تینوں ٹملہ بر ایمان تھیں کہہ مرانہ بانی		
	راہ غم تینوں آگیا نہ رہا جا		
خَبِثٌ يَمْسِفُ شَمْسُ الْعَمَى اِسْلَمَةً بِسْ رَوْقِيْنِكَ دِرْ سَوْفِ اَيْنَ خَوْشِيْدِ عَالِ اَلْقَوْدِ مَوْدَةِ وَلَا تَنْ قَعْدَتْ قَبْلُ الْمَوْتِ فَا فِلَةً دوتو نہ سارے غم این غارت پشیمانان سچ پشیمان	قَدْ صَارَتْ النَّفْسُ عَنْ جَدِّ اَيِّ مَانِدَةً نَشْتِ اسْتِ نَفْسِ مَن اَزَا مَوْتِ مَن غَا فِلَةً فَلَيْسَ اَفْعَلُ مَا اَتَقَصَّصْتُ قَا فِلَةً بِجَیْجَ نَ حَوَا بَمِ کَرْدِ مَجْرَهْ خُودِ نَبَرِ قَامِ فِدِیْکِ		

	<p>وَلَكُمْ أَصْلٌ سَوِيٌّ فَضِيلٌ وَلَكُمْ أَصْلٌ وَلَكُمْ أَصْلٌ سَوِيٌّ فَضِيلٌ</p>	
<p>روز عید هر چه کرد از اجل تباری چو شام تو شنبه عقبی انقدر دم پیش از روز و شام</p>	<p>نفس من شد ز بچه که پیر و غافل تمام چون که پیر و نه دم قافله ازین تمام</p>	
<p>جز نماز و روزه و نماز و روزه و ام بهر وقت هر چه که گوید بسوی گور</p>	<p>نفس این فاندون است بود غفلت و سرگرد بهر وقت قافله کوپا بود یکبار</p>	
<p>جدون سویت نمودا تنه بدین گمان کنایت آنکه موت و سی سخت کونی من تیار نکیت</p>	<p>روز نماز و روزه و نماز و روزه و ام بهر وقت قافله کوپا بود یکبار</p>	
<p>لَسْتُ مِنْ مَاهُكَاتٍ مِنْ عَقَابِهَا فَأَوْشَ كَرْدَهُ ام بَرِ اَكْشَنِ نِيدَمِ اَزِ مَلَا بَرِ فَلَمْتُ سَنَةً مِنْ أَحْبَبِي لَطْلَامِ رُلِي بِرَكِ مَطْلَقِ اَكْشَنِ اَزِ مَلَا بَرِ نَبَاتِ</p>	<p>نفس نماز و روزه و نماز و روزه و ام بهر وقت قافله کوپا بود یکبار</p>	
<p>رَنَ اسْتَكْتُ قَدْ مَاهُ الْقَصْرِ مِنْ دَرَمِ بِرَكِ مَطْلَقِ اَكْشَنِ اَزِ مَلَا بَرِ نَبَاتِ</p>	<p>نفس نماز و روزه و نماز و روزه و ام بهر وقت قافله کوپا بود یکبار</p>	
<p>از دل و گشته و آتش محنت روز جزا بِرَكِ مَطْلَقِ اَكْشَنِ اَزِ مَلَا بَرِ نَبَاتِ</p>	<p>نفس نماز و روزه و نماز و روزه و ام بهر وقت قافله کوپا بود یکبار</p>	
<p>بولاوت جو آتشی محشر من پیش بات پیوژا طریقه او سکا جو قمار زده جات</p>	<p>نفس نماز و روزه و نماز و روزه و ام بهر وقت قافله کوپا بود یکبار</p>	
<p>نفس نماز و روزه و نماز و روزه و ام بهر وقت قافله کوپا بود یکبار</p>	<p>نفس نماز و روزه و نماز و روزه و ام بهر وقت قافله کوپا بود یکبار</p>	<p>نفس نماز و روزه و نماز و روزه و ام بهر وقت قافله کوپا بود یکبار</p>

خافل ہوا وہ س عملان تین جو کماں نیویں بجاہی
 اودن ماری چلے آئے نفس آئے شیطانی

ہلدا روز مشردی صدے جو سن گون آندی
 کمر پنے میں تین جوی اوں سہ درماندی

جو کسیر امتین من عبادت لہ کے برسماندی
فجاءہ النفس الحق الجہد بالتقوی
وافرغ امانک بکذلک فی رخصۃ المومنین
وہم لے نمود خزانہ مال از روی ہرین نمودن رخصۃ
و شدک من سعیا خستاء و طوی
ہمکو رواندا کر سنگ اشای خود اویہ
مکتہ الحیاۃ کتبا مشترک لادیر
زیر سنام کاسہ کہفت او انست نازک تلہب

[illegible]

اجبت نفس مملو توین و پنھنرت کمال بیت تقایع فرود	
خلق را کرده و مذهب او و عجم و ذریعہ	کرد خوش اطوار حق ہم از علوم و علم ادب
نفس خود را کرده تا و سببی بجمع او با تلب	کو به بازگشته آمدیش او فرمان الملب
شیخ ببرد انید ز آنا دست بخت بس محب	
پیشانی خال خلق کو کیا عجم و کیا عرب	غالب کیا حقوق کو کیا علم و کیا ادب
نفس اپنے کو ادب کیا با جریع با تلب	آہ ہمارے زربو کہ فرماؤ و خارج اب
موندہ پیر ایک دم بیا بخت ہی تم کیا محب	
عجم و عرب کون بہت کرکے۔ ادبی پیر بانی	علم و ادب سب کہ چنگیری غالب و ادب کلامی
ریج لے بکد تین ہر دم دیدن نفس ریج	حضرت آگے سونا ہو بہو بہت بیارتے آخر
بخت و دیکھ کہ غرض ز کمد اسونہ و ادب پیر	
قَوْلُ الَّذِي مَطْهَرُ السَّحَابِ صَفْوَةُ	وَدَعَى عَجُوزٌ لَهَا الْغَضَبُ عَيْوَةُ
اَوَّلِي هِيَ كَمَطَرٍ كَالْمَاءِ فَتَقَالُ تَوَارِكُ	وَانْدَنَا قَدِ هِيَ كَسَفُوفٍ دَوَارِكُ
تَزِدُّهَا غَنًى عَنْهَا حُبُّو سَرَّةُ	وَالْكَدُّ نَزْدًا فَيُنْطَا صِرْفَةُ
پیر و مہر و اور از روی بنیازی از حق و عقل و معرفت	و مکر و دزدانہ بنیازی از لالہ و پیکار و رنج و سخت
اِنَّ الصَّرْفَةَ لَا تَقْدُ وَ عَلَي الْعِصْمِ	
بہر سیکہ ضرورت اعتبار غلبہ میکند رنگا بہ آہستہ باقتضا	
منظر حق اوست کار صورتش گشتن گدہ	زال دنیا فاش شدہ بغیرت او سرزدہ
عقل از روی غنا زبان قہر و انکس بود	بضرورت باحث تا کید زہد آہ شدہ
برنگاہ حق کیا غالب ضرورت آمدہ	
ہے وہ کہ صورت او کی ہی خود ظہر خدا	دنیا سے قہر او کے ہی غیرت نے سچ دیا
گودہ جان عقلی اوس بد کرد کیا	زہد او سکا اگر ضرورت ہی تھی مانع آہوا
غالب ہو ضرورت کے نگر خدا	
صورت پیاری حضرت ہی ہر طرف از حق	دنیا سے کہ ہی کو ہی حضرت بول نہ بانی

عقل نے اوس فریبن توں بجا پیچہ ہرا
زندے کہتا جا دن رہ توڑی خرات ہے

بہ نڈی کہ ضرورت غالب او ہر حفظ الہی

بَلَيْتُ لِيَطْعَمَ يُسْقَى سَرَبُهُ بَكَا ۳۱۱
فَقَبْلَهُ بَعْضًا اَللّٰهُ مُسْتَعْنٰ

شکستہ را نہ جا کہ بخورایہ خوشنما داریا دگارا را شب
یوں سا کہ کی بخشش تعالیٰ پس از است

حَفَظَهُ صَادِرٌ مِّنْ فِیْ بَاكُوْنَ سَجُودًا
رَکِیْفٌ مَدْعُوْا اِلٰی الدُّنْيَا مَرَفَعَةً مِّنْ

لطیف است ہی کشتہ است سرخیزد یا رشتہ
وہ جگہ نہ خواند موسے یا ضرورت کسی را

لَوْ كُنَّا لَمْ يَخْرِجِ الدُّنْيَا مِّنْ الْعَدَمِ
کہ اگر نبود ہی تو نبود دیرن یا۔ ہی دنیا ایدم

شب برحق او خوراند ہم خیزد اورا
ہست با انا مہم حق یکستہ قلبش رغنا

شد لطیف ذات و اسما عالم از خدا
سوی دنیا۔ اش چون کسے با شد چرا

گر نبود ہی او کجا موجود کشتہ این سرا

انق باس تن کلمات بید و بید
تقنی دانت نکلند اسے وہ زبانا

کو میں نے نہور سب سب بیا
بالی طرف لیر کہ بیک ایسا پر بیا

ہو تانہ وہ توشہ است گمان ہوتے یہ سرا

را تین حق ہی با سادہ کہ بند بوی رہانا
بے باز است فضل خدا ناں وہ را جانا

ہو یا او سدی کارن حق مدین حق بید تانا
تو نہ ضرورت کنی ہر سوئے حاجت نہ مانا

بیکرا وہ زفرند عالم و جہمورہ اندا

فَذَا لِنَفْسِیْ رُفْعِیْ عَشَارِیْ اَوْفِیْ
لَفَیْکَ رُفْعَتْ قُضْلًا لِّوَاوُفِیْ

و زبان نفس من رفیع من قیدہ رفیع ان من
لطیف ہی بلند کرد تہ از وی فعل علم لوی

فَذَا تَهْ تَمَسُّ قُضْلًا حَرِّتْ عَنْ فِیْئِ
مُحَمَّدٌ سَیِّدُ الْکَوْنِیْنِ وَ الشَّقْلِیْنِ

پس تہ سا کہ ہی خوشید فصلت زجود و زبہ ہر
عنابت ستودہ شدہ مریا و اوجیت و اسن جان

ن وَالْفِرَاقِیْنِ مِّنْ عَرَبٍ وَ مِّنْ عَجَمِ
و غمخیزد و گروہ از عاب و زخم

نفس و خویش و آباہم برو بادا فدا	شد بقیلش مرتفع فضل لوی را ہم لود
مهر نرآمد مجرد ذات او از سایہ	ہادی اقلین احمد خواب ہر دوسرا
شاہ جن و انس عرب ہم عجم نور خدا	
مین اور میری عزیز ہوں سببتادہ پرفدا	فضل او کے سے لوی کا بندی ہو لود
سہہ مهر نور پاک ہر سانی سے ہے جدا	احمد بنہ کہ جسکے ہیں فرمان میں دوسرا
سہرا جن و انس و عرب اور عجم کا	
میرا خویش قبیلہ میں ہی اوس تون کھول گیا	علم لوی دا اوسنے فضلون و بنا کر دیا
فضل ا سوج ذات او دی کہ نہ مول گیا	ایک محکم شاہجہان اور عبدلے جا یا
عرب و عجم کے ہیں اور ہم سہر نور رہ لایا	
لہ علی اکمل جن بعت الالہ یاد	اذا تہ فی مقام اکمل تستند
مرا و را برہر کے گفرتا وہ خدا تھا فضل خدا	بہر ذات مبارک سے در مقام اکمل مستند
یہ تبیین امر الخیر والک شد	تبیین الامر الناہی فلا احد
بیشک ظاہر شدہ است امر صیر و یکو نہا	بیشک راست فرمادہ و باز ازہ نہیں کیسی
آیت فی قول لا اوتہ ولا نعیم	
است زور گفتن ناز انحضرت و نہ و گفتن آری	
است اور افضل بر جملہ رسولان و بشر	ذات او در مقصد جملہ بود خوش را بہر
شدا زو خاہر نہ افعال نیکی سبب	حضرت ما آمر و ناہی کہ چون اکس دگر
نہست اندر گفتن آری و لی زور بہت تر	
ہے جملہ مرسو نہ ہی فیض اس کے اور غور	ہے خاص و عام کے لئے اس کا کرم کاو
نیکی کا ظاہر اسے ہوا ہے جہانین دور	حضرت ہمارا آمد و مانع بعدل و جور
ان اور نہیں میں بجا نہیں اوس سا کوئی اور	
عالم ہے پیوہان ساریاں او میں فیض لہ ہو	خاص ہے عام دا مطلب او میں سبب تہو
ظاہر ہوئی اوس تون جگہ میں فعل لکھی	لکھ کر پیدا منع کریندا حضرت سا دا سوئی

<p>آمین نامین دی روح سما او تنهن بیانہ کوئی</p>	<p>هو الجواد الذی اغثت لفا عثک</p>
<p>لِنَفْسِهِ اشْعَثَ بَصْمًا كُنَّا عَثَهُ ای عشق زینہ نام شمع دی فردی قامت دی هو الجیب الذی توجی شفاعتہ اوست و شمع کمر بلاغی اوداشته شود</p>	<p>او جوادش چه جوادی کرخی نموده چه عالم نافع سانی هو الذی فی عذی غنی اطاعتہ او کمرست که یوزنیا ینکاح انجبت پذیرد بارانی</p>
<p>لِکُلِّ قَوْلٍ مِنْ اَکْهَوَالٍ مُقْتَضِمٍ در هر وقت ترس از ترسایک پیش آئنده است</p>	
<p>هر خرد بوی خوش قناعت با تواضع در وجود آن حبیب است او که دارد هر کس امید نود</p>	<p>آن جواد است او غنی سازد که ایا نرا ز جود اوست کاد مجتبی زبان بی کرد و جود</p>
<p>زوشفاعت راه برهوس که پیش آئنده بود</p>	
<p>قانع بما او تواضع کری تاوده دین پناه سبب حبیب جلی شفاعت امید کاه</p>	<p>ایمانی به ده که گداود نکو کردی شاه چهره آنگی چه پیری اوکی لری تو دلا</p>
<p>بر محول من است آنکه بودی حوسد راه</p>	
<p>قال تواضع او رقعت کرد اوجب گذارا چند دلی که شفاعت سبب دوا و جیب یارا</p>	<p>کردا شاه گدا یان نون کر فیضی سلازا جبار حکم اوسید انمین انت سپاه مشکارا</p>
<p>بر محولون جوامان اوتمان آگست مارا</p>	
<p>اهل الشفاء عدا مستشفعون به ساجدان ای فردای مشعل شفاعت زنده کاند دعای الی الله فال مستسکون به خاند بسوی مقالی رسایل زنده کاند</p>	<p>عالم نداه قوی المستضعفون به عالم است فیض او قوی شدند ضعیفان سبب بالحق والنصر ناز المؤمنون به بشانت حق و علو نصر ناز گزیده اند مؤمنان سبب</p>
<p>مستسکون یجبل عن منفصم چنگل زنده کاند برسی کزیت اندک پسته چه جا کزیت پسته</p>	
<p>بشفاعتها کس اونا زنده فردا عاصیان</p>	<p>عالم فیض و ضعیفان زود قوی اندر جهان</p>

نصردا حق ز فیض یافتہ خوش بوسنان	خواجه سوراہ حق پر کز وہ چکل ز جان
در رسن ز دوست کو بارہ نکرود از بیان	
ہے فیض عام و عطا ضعیف اسے بن قوی	پانچ گنے مجرم او کے سبب کو کم خاص
فتح و حق او سے پانچ گنے برسن جوئے سہی	سوی خدا بلایا ہوی تابع شبہ ۲
کمز است وہ برسن جزو بارہ ہر یکے	
عام ہے فیض اوسیدائشین کو تو بن کار	دینہ قیامت چہنم او تو بن شبہ ہر کاری
فتح کو ہے سبب بوسنان او تو بن بی من و کی	سید علی خداوی جہان بنی حکم نیاری
کمز نے رسی تائین جو کوی نہوی باری	
شمس العدا قد امار الخلق و الخلق	من نور یرحم استار الکمل من خلق
نور شد بدت شمس کو وفاق او حالیکہ ثابت و روشن	در روشنی دی روشنی یافت ہر جد و از شبہا
فاصل الفضل و التفضیل من طوق	فاق اللین فی خلق کو فی خلق
بر آئوہ بزرگی و زیادتی و بکوان نظر بقیاسی	خالق گردید غمزدہ بنیاد علیہ السلام و صورتی بکبر و در
و کمید انوار و عیون و کلم	
دو رنگ و دو صفت و دو نام و دو علم و دو نور و دو کرم و دو	
گرد و خورشید بیت از افق روشن جہان	گشت زو روشن عالم سبب جملہ مردمان
اود شد فضل و بزرگی بر رسولانی آفتابان	فاق اند صورت و سیرت از عجلہ برسلان
گشت و چون او نیست در علم و کرم کس زمان	
خورشید اہدانی دیا جب کو جھنگ کا	سارا زمانہ روشن اسی نور سے ہوا
فضل و شرف اوسیکو خدا نے عجب یا	سبب برسلان خلق میں خلقت میں ہے سوا
علم و کرم میں کوئی نہ مثل اس بنی کے تھا	
سورج چہرہ ہدایت والا عالم نور چمکا یا	ساری خلق دیان اکسایان دل روشن کرکنا
فضل نے تو کو سبط یعقوب ایسے بنایا یا	سیرت صورت وچ بنیان میں باو جہت سولایا
علم و کرم وچ مثل اوسیدی کوئی نہیں او یا یا	

<p>لَسَانًا فِي مَهَادِي وَصَفِهِ حَرِيصٌ زبانی در ابتدای وصف او ایچویدان است مِنْ فَيْضِهِ لَا كَيْسًا وَلَا حِطًّا مُتَقَبِّسٌ از فیض ذات مبارکش هیچ نیاید عیب و ایراد از کس و از خط و تقبیض</p>	<p>مِنْ لَدُنْهِ كُلُّ نَارٍ الْكَفْرِ مُنْطَبِسٌ از دهن وی مبارکش هر جلالتش کفر و نشنیده است وَ كُلُّهُمْ مِنْ رُسُلِ اللَّهِ مُعَلِّمٌ و ایشان از انعام آنحضرت بشمار دارند اند</p>
<p>شَرْفًا مِنَ الْبَحْرِ وَ شَفَا مِنَ الدَّيْرِ کف آبی از دریا نقشش پاکیدی از میان جوشش</p>	
<p>گنگ شد اندر بیان وصف او مار از زبان حصه از فیض او بردند خوش پیغمبران</p>	<p>نار کفر از نور آتش گشت نابود و مان آرزو دارند جمله سلطان ز آتشاه جان</p>
<p>از سبیل او کسین پاکف از بحر روان</p>	
<p>روح او که من توانی زبانی برین گنگ لال ساری بنی من فیض سے او کی جوی مثال</p>	<p>آیای او که نوز سے سب کفر کو زوال ساری بن کرے حضرت محمد سی اسوال</p>
<p>دی چوس مینه سے او کی دریا سے کرنال</p>	
<p>وصف اول روح گنگا هو این مقلی من ابون سببه غیر شغلن آئی بی انصیب نامون</p>	<p>اگ کفری بکبره جدا بر این اسمانون عرض کریدی حضرت اگه سببی لن بیانون</p>
<p>چلوید دریا تمین یا چوس مینیون نون</p>	
<p>السَّائِلُونَ لَدَيْهِ فِي مَحَلِّهِمْ سوال کنندگانند از آنحضرت در محل و دولت خود الصَّارِقُونَ إِلَيْهِ كُلِّ حِمْلِهِمْ خبیث کنندگانند برای رانی نمودن آنحضرت بملک و شرف خود</p>	<p>السَّائِلُونَ بِالنَّصَارَةِ بِقَدْرِهِمْ خال گردند گاندیدگار آنحضرت و خوشی بگشایان وَ فِي قَعْوَنَ لَدَيْهِ عِنْدَ حِمْلِهِمْ و ایشان در اندیشه آنحضرت بر حسب مرتبه با خود</p>
<p>مِنْ لَقْطَةِ الْعِلْمِ أَوْ مِنْ شَكْلَةِ الْحَاكِمِ از بیت تحمیل آنکی از علوم و یا از شکلهای حاکم</p>	
<p>رفت مقدار خود دارند از وی آرزو خیم کوشش بهار ضایش غوده موبو</p>	<p>شال اند اند شمار شد آن نیک خو جنگی استاده پیش او مودب روبرو</p>

	نقطہ از مجلس ہمنوا ہند و شکل از علم اد	
کوستے بن یہ سوال ہمارا بڑی مال لشکر میں اوسکے دو گئے شامل ہو دیکھ حال	اوسکی رضا کا کہتے ہیں ولین نقطہ خیال حد اپنے پیر کرے میں یہ ہوسا نے مال	
	حکمت کے شکل و علم کا لفظ لریں سوال	
اپنے درستی چاہن کہتے اوس تہین تہی ہوگا شہ دی شکر دی وج شامل ہو دیکھ جالی	ایہ خیال نہیں ہو راضی سان کنوش مال سببہ کھلوے اوسہ ہی کے اپنی حد نہ مال	
	علمون حکمتون وہ نصیب ہمدونہ سانوش جالی	
لاذ شق صدقہ فقد ذلت کذرت برین افشان شد از مال حقا بدو ان حضرت فہو الذی قتلہ خناہ و حقرتہ برین است اگر تکلم شت امالات ہنوی عورت ظہری حضرت	و قد ثبت إعطاء اللہ جنون رتہ ویرستہ کر وہ بخش متقال عقل و شس نقد ضطعاہ جنینا با دسے الشیم برین گزید حضرت از از نو کہ حبیب ساخته آفریندہ غایت	
شق صدقہ جس چون شد گشتہ کہ ورت جلاور از بار حق منور گشتہ این رنگ بدور	شد مذهب با عطا حق و راعقل وجوہ اوست اگر معنی و صورت تماش گشتہ وز	
	پس گزیدش بہ قدرت از کرم رب عفور	
شق کہ سینه حماد کہ ورت و نہ گنوا یہ جانہ نور حق سے محب خوب جگہ گنا	حقے مذهب اوس کو کیا دیکے اک ذوکا جب وہ تمام سنی و صورت میں ہو گیا	
	تب اپنی دوستی لئے حق نے اوسے چنا	
چیر کے سینه قدرت نالے فعل غش گنوا نور خدا دینی اس جن فون کیا جبکہ گنوا	عقل کمال خدا لئے بخشا حد تہین بت سوا یا صورت یرت دی وج جدون رتبہ کامل پایا	
	حقے لطفون بیکر اوسون ایسا دوست بنایا	
مبارک و سعید کے میا منیم بالرغب منصفو ریح فی ظاہرنا		

<p>سبک است و چون با همه‌های خوش‌ترید و بمانید بجز آنکه عن سلفهم فی موازین تمامه شد از برون بیکار بدارند پس</p>	<p>ترسانه کنان و این است از عتق و بیکار منکره عن شریک فی محاسنه بلکه شد از شرک بدون دیگر و بیکار</p>
<p>محو هر احسن در غنیمت تقسیم اقصیت حسن در وی کل آنه عاید می‌نماید نیست</p>	
<p>نست فرغ ذت باش بر همه اهل جهان از سیم خود مجرد آمد آن عالی نشان</p>	<p>کرد منصورش خدا با عیب اندر هر کان در محاسن از شرک آمد سوره بیکان</p>
<p>جوهر حسن را که تقسیم کردن توان</p>	
<p>عالم بیست تمام مبارک ده خوش اتفاق الصدی قدر کوفتین او سس سا دوسا</p>	<p>منصور حق سے جنگین بن رعیت هوا سه ایکه شریک سے خیرین مطاعا</p>
<p>اوسدق ذات بدون مبارک دست اهل جهان کوی برابر اوسدی نهین از بیکاری</p>	<p>خوبی کا جوهر اوس میں نہیں تقسیم فرا یاری جنگ دی وح او بلند کافور و بانی رکدا نانی پناذانه تمام حامدی</p>
<p>اثر زحج دیفود فی صقیهم</p>	<p>و عذ غلق النصادی فی صقیهم</p>
<p>اذا شرفوا ما قالوا لبعثهم بگذرانند چه از که بکشد و بکشد و بکشد</p>	<p>دع ما اذ عنته النصادی فی صقیهم بگذرانند چه از که بکشد و بکشد و بکشد</p>
<p>وا حکمنا شیت من حایه و احکم</p>	<p>وا حکمنا شیت من حایه و احکم</p>
<p>بگذر از قول بهودان در غریب افرا گفته ایشان به نموده شرک دشان خدا</p>	<p>ترک کن بیدر که گفته این خساری بهرا بگذر از کذب نصاری و زسیج اندر شتا</p>
<p>حکم فرما هر چه خواهی وصف او نیکو نما</p>	<p>حکم فرما هر چه خواهی وصف او نیکو نما</p>

دعوی کیا بود چو او سنے در گذر پور او سکوه نصا سنجی کی وصف شرک پر	پور او سکوه نصا سنجی کی وصف شرک پر دعوی او نو کجا چو ردی تو وصف مین کار
اور جو که جای وصف من لوگ کدب بی نظر	
جو وصف عزیز چو دان کیتے اسول مل بجائین شرک ہوے بر کیتوئے لپکین گل بائین	کندی جو نصا سی بزرگوار تو دل بیز بنائین چو رجا مان کتبان کجایان عیسی کان بتائین
میتا مابین دل برینک حضرت ذوق دو مین	
قُلْ مَا بَدَأْتُكَ مِنْ شَيْءٍ فَصِفْ کچھ بچاوات جہر شرک در وصف آنحضرت صَلِّ عَلَيْكَ يَا مَعْشَرَ مَنْ شَفَعِ اور دہرست آنحضرت تان ہدی کو ای ایما است	فَقَعْنَاهُ لَكُمُ اسْمًا قُلْتُ مِنْ حَرَفٍ بس تعریف دی گنجاش نیدارد او او ای گنجاش فَالنَّسَبُ إِلَى ذَا نَهْ مَا شَيْءٌ مِنْ شَرَفٍ پس نسبت کنات مبارکے آنحضرت پر اگر انسانی زلف
وَالنَّسَبُ إِلَى قَدَرٍ مَا شَيْءٌ مِنْ عَظَمٍ ونسبت نامہ بوی قدر آنحضرت پر انجیز بزرگوئی بزرگی	
چو خواہی گو بنیر از شرک در وصف جناب شفع بفرست در مردم درو دیاب	نعت او بزرگمقد کریم ماری صد کتاب بر چو خواہی از شرف کن سوی دتش انتساب
شوہر چو خواہی از عظیم قدرش کہ سیاب	
جز شرک او سکے وصف مین جو چاہت کہ لکھا حب سے درو دجنا تو بی چاہت پیر سننا	وصف او سکے سو کتاب مین جاتا منیر لکھا نسبت شرف کی او سکے جو بی پلاسہ دی لگا
قدر او سکے جتن چاہے پیراجی تو ہی بیٹھا	
شرک بنان سبہ اگر کہ کما مین کچھ تین مادی پیر درو و محبت نامے جان جان مہر اندی	سو کتابان گلین تو مری نعت رسول مادی اوسدی ذات دہون ہی نسبت چہا شین مادی
اوسدی قدر و دافون جو کچھ مین تری وج لندی	
اِذْ لَيْسَ يَذْرَافُ عَظْمًا مَا خَلَقَهُ بزرگوں کے گوشت نہ پڑے پیر الیہ است آنحضرت اندی	لِنَصْرِقَ الْحَقَّ السَّحَابُ انْزِلْ سَكَّةَ برای یاد دلاؤن دین حق سکتا نعت آنحضرت

بِجُلُوعِ الْخَيْرِ طَرًّا قَدْ اَمَدَلَهُ فَاِنَّ فَضْلَ رَسُولِ اللَّهِ لَيْسَ لَهُ

کلیہ تمام خوبیهای امر و فرموده در استحقاق و بابت

بسیار تنزل فرستاده خداوند است و اینها را بجز فضل

حَدَّثَ نَعِيبُ عَنْهُ مَا طُوقَ بَفِيهِ

مناسبت پس چگونه اظهار نماید از و گویند که بزبان

حق فرستادش برای نصرت دین و جهان

در کمال قدر او که میکند اهل جهان

نیست فضل احمد مختار را احد و کران

کرد او شمس خدا جلد کمال و خوبان

تا اگر گویای بلیق اورا بیان کردن توان

بسیار است حق می نصرت دین که بی بیان

رفت می جو او که گمان پاک گمان

فضل رسول حق چنین رکتا احد و کران

اوراد او که حق سے ہو زمین جلد خوبان

تا موندن سے کہ والا اوست که بی بیان

دین وی کارن حق سے بیسیار نیست تقدیر

و ہم د گمان تبیین ہوں او حیرت اقدس و بی بیان

فضل رسول خدا اہم کر صدہ مستہ ہوں و ہمد

سبہ چکیا بیان او سنون بیان ہمد و ہمد

کیون بیان او زمین و انوی بولن والا کرد

اَحْيَيْ سُلَافَةً سَافَةً اَعْلَمَ اَرْمَا

فَاَنْزَلَ مِنَ اللَّهِ اَعْطَى سَيِّدِي لَعْمَا

زندہ نمود آبدین سالک ہی استخوانی بوسد

رضیہ از تعالیٰ و خدا را با حق تعالیٰ و بی بیان

لَوْ كُنَّا سَبَّ قَدَرًا اَلَا قَدْ عَظَمًا

وَاَعْطَى الشَّرَفَ مِنْ رَفِ الرَّفِ اَلَا قَدْ عَظَمًا

اگرینا سب قدر می می ہو، سوار است از روی بلی

و دادہ شرف و بزرگی از یہ کہ مردم قدیم

اَحْيَيْ اُسْمُهُ حَيِّنْ يَدْعِي اَدْرِ اَسْ اَلْوَقْم

زندہ نمود نام سالک و بی بیان و بی بیان

اوراد خدا از فرو و بسود را چندان عطا

در بزرگی کر تقدیر او بی آیتا

از قدم شریف بخشیدش خدا و وسرا

زندہ میکشتی ز نامش مردہ صد سالما

آہ ان سے مراد ہو پر زندہ کرد یا

حق سے کہ او سے نما جرمین سوا

ماجره دوا میدهند از ریاضی که آن حضرت نیست که دوا	داری است بزرگ که منی مانده از کارها
لِلْقُرْبِ وَالْبَعْدِ فِيهِ غَيْرُ مُتَّفَعٍ وقت قرین و فکرم و بودن نشان که از نشانه خود و غیره	
بلند یکبار است باز دست او رسید که خلق از نعم مناسبتش خبری کشید	بته اش از درک عقل مردمان آمد مزید سر مخفی است که از فکر آمد ناپدید
	غیر عجز از درک اندر قرب و بعد از ندید
سبب بیان من بمیدوستی هوین میان نمردمانی من بونی عاجز من سبب بیان	هست او که درک رسته من جبران جهان ایجاد به سبب که فلون کس بیان
	تفویک دور دیکما سجا بود کجاست بیان
سبب چکایان او من چون حال سازن است اوسدی سنی سبب کدی لوک سبب سیرانی	اوسدی و جی سبب من سبب عاجز من بیان از سبب منی سبب کرون اوه انوار بانی
	نیست سبب سبب من سبب بیان
يَجُودُ أَهْلُ الدِّينِ مِنَ الْغَيْرِ مِنْ تَشْدِيدِ سبب سبب من سبب من سبب بیان از آمد شد کالتشیر نظر للعنن من بعد مانند غرشد لفظ شود و و سبب از دور	كَفَاكَ حَضْرَةَ الدِّينِ مِنَ عَضْدِ کافی است از بیان سبب من سبب بیان تفویک من سبب سبب من سبب بیان نور یافت از سبب من سبب بیان
	مَغْنِيَةٌ وَبِكُلِّ الطَّرَفِ مِنْ أَمْرِ دوست و سبب و سبب از نزدیک
دیده شد از جود او رشد و دافق و جور همچو غرشدی که کفا کشته و شیت زد	هست کافی مرتاد نصرت و دین انصاف شهر از پرورش گشته همه سرشار نور
	خورد و تیر و میان سبب از سبب
پایان سبب رشد کاف که کس که او سورج کسیرت که کس که کس که او	هست کافی سبب کس که کس که او اتفاق کس که کس که کس که او

	چو مملکت پہ خیر و کرم سے کرے نجات	
مین وی کارن کا فی ثبوت بکثرت اس سوچ رہیں کیسے عالم اپ جہانین	سادق او پیش کینے راہ ہدایت تائین بنی بنی چو مملکت و زمین اللہ لائین	
	نیل نزلون و میر سدری اندری اوسن	
عَلَاوَمَدَّوَمِنْ وَهِنْ شَرِيعَتَهُ مَنْزُورِ غُطُوسَانِ سِرِّ شَرِيعَتِ نُوْرٍ مَاهِنِ مَدَّوْمِ فَكُلْ خَيْرٌ لَنَا اَبَدِي طَرِيقَتَهُ	اَخْفَى عَنِ الْقَوْمِ فِي الدُّنْيَا حَقِيقَتَهُ مَنْزُورِ غُطُوسَانِ سِرِّ شَرِيعَتِ نُوْرٍ مَاهِنِ مَدَّوْمِ وَكَيْفَ يُدْرِكُ فِي الدُّنْيَا حَقِيقَتَهُ وَعَلُوْرُودِ بَانْدُورِ سِرِّ مَاهِنِ حَقِيقَتِ وَهِنْ	برہم غلیہ برہم غلیہ غلیہ غلیہ راہ آن غلیہ را
	قُوْمُنِيَا مَرَسَلُوا عَنْهُ بِالْخَلِيفِ گردی خفاگان کہ ہم شدہ اندازوی محبت دینا غلیہ	
شرح آن عالی مشر محکم شدہ از ذات او گشت بر ما ظاہر از اتر کیمہ فعل کمکو	گردی غلیہ وقت خود را عالم سو بو کے تواند درک کنش کرد آن اجمعتو	
	گشت شامل زو ملذات و نوحاب الودود	
مالی ہے شرح ضعفی اوسنی قوی کیا روشن طریقہ اوسے ہوا ہمہ خیر کا	مخفی حقیقت اپنے کو فہم کن کر دیا کیا جانے قدر او کا وہ دنیا میں پر ہوا	
	جو شامل آستے میس میں اور نوحاب میں ہوا	
ہے بلند شریعت اپنے حکم کر دکھائے کیا اندری سبب اس اساتون شکت نال کا	اپنے ذات بلند نون اوسنی دنیا مع جہاں کیونکہ ہم حقیقت اوسنی دنیا مع تو کمانے	
	جو اوسے تہون ہو کے شامل نوحاب میں ہوئے	
بَقِيْمٌ فِي حُزْنٍ وَجَمْعَةٍ مِّنْ لَّهٗ بَصَرٌ میران و عاشق میشود درین ہی بات ہی کہ او را شریعت افکار و خلاقیتا فی شرجا قصر و کھڑی دانایان او شرح آن وصفنا تا صرمانہ	لَيْسَتْ لَوْضَا فَمِنْ حَسَدٍ وَلاَ حَصْرٍ نہیں ہو گی بکوی آنحضرت احدی نہ شتاب فَمُبْلَغُ الْعِلْمِ فِيْهِ اَنَّهُ بَشَرٌ پس جا میں علم رہی ایسا کہ ہمیں صراحتی	

وَإِنَّهُ خَيْرُ خَلْقٍ أَلْفِ كُلِّ مِثْمٍ

و تحقیق حضرت امین و برترین مخلوق خدا تعالی است از ہر چیز

فست حد و سحد اوصاف و را اندر خیال
حد علم است اینقدر کو هست انسان کمال

آنقدر و چشم بمنون گشت چنان دیدان جمال
ما ذوقان و در احصای وصفش گنگ لال

دوست نیز از جمله مخلوق بهتر و در خصال

و وصف انسلکے ہوشمار سوید بات ہو کجاء
یا ناسک تو پہنچی علم کہ ہے بندہ خدا

ہوئے برین الکھین و الی اوسی من پر خدا
سبہ ما ذوقن ہ فکر بیان قاصر آہوا

اور میں جو از پدید ۱۰۰ و ہمد سے ہے سوا

و صفان او سیدان سول نہ توان و ج گفتار شای
علم اتون تک پہنچے آدم آیت خیر پیاری

و سیدان و امین الاولون کہ را پیری
و سیدان بنویس جو ندی وصف کرن نہیں علم

سید محمد بن خدا تعالیٰ آیت خیر پیاری

وَحَلَّ فِي مَنْزِلِ جَلِّ الْمَقَامِ بِهَا
و تدول فرمودند و نہ لیکر بزرگ مقام فرمودند
و کُلَّ آيَةِ الرُّسُلِ الْكِرَامِ بِهَا
و ہر نمونہ کلام و نہ بغیر ان زکات و عجز ہارا

عَلَى رُتَبَةِ اعْطَى أَمْرًا بِهَا
و بلند مقام بہت بر زمینہ کلام و شد معنویان
طُفِيلُهُ نَالَ كُلَّ الْغِيَاةِ بِهَا
و طفیل نہایت بزرگ و نہایت بزرگ و نہایت بزرگ

وَمَا الْخَصْلُ مِنْ تَقَرُّرِهِ بِهِمْ

و نہایت کمال و نہایت بزرگ و نہایت بزرگ

و نہایت کمال و نہایت بزرگ و نہایت بزرگ

و نہایت کمال و نہایت بزرگ و نہایت بزرگ

و نہایت کمال و نہایت بزرگ و نہایت بزرگ

و نہایت کمال و نہایت بزرگ و نہایت بزرگ

و نہایت کمال و نہایت بزرگ و نہایت بزرگ

و نہایت کمال و نہایت بزرگ و نہایت بزرگ

و نہایت کمال و نہایت بزرگ و نہایت بزرگ

و نہایت کمال و نہایت بزرگ و نہایت بزرگ

و نہایت کمال و نہایت بزرگ و نہایت بزرگ

<p>پستادوئی غیب است مقصد حق چون بایا سبب غیب اوست دی اوتان میان قسم او بایا</p>	<p>اوس مکان پر جا کر مہیا جو کوئی نافرمان آیا ہر سبب جو معجزہ جنگ پر اپنے داری لایا</p>
<p>نہ فی زمین سبب نہ بنش او کہ کمال او بایا</p>	
<p>فَانَّهُ اسَوَى كُلِّ مَوَازِيْمَا سبب برستیا ز قدرت او شایستہ بدست این کوستند فَاِنَّهُ نَعِيْنُ جُوْدِهِمْ مَشَارِيْمَا بہر دست بگردان پس چہرہ بہت شایستہ نورش برستند</p>	<p>فَاِنَّهُ بَحْرًا نَوِيْرًا رِجْسًا سَوَا كِيْمَا بہر شایستہ بدست او شایستہ بدست این کوستند فَاِنَّهُ تَمَسُّنُ قَضِيْلَهُمْ كَوَاكِيْمَا بہر شایستہ بدست او شایستہ بدست این کوستند</p>
<p>لِيُظْهِرَنَّ الْاَوْرَاْهَ لِلنَّاسِ فِي الظُّلُمِ ظاہر بنکند آن کو آفتاب بر آسماں عظمیٰ</p>	
<p>ز آنکہ جلالتش را بیند و حضرت بادشاہ چشمہ جود اوست و جگہ جانوشیدن زراہ</p>	<p>جملہ کاریز و بند او بجز نور اندر نگاہ اوست ہر فضل و جملہ چون ستارہ نور خواہ</p>
<p>کردد ظاہر نور او بر خلق در لیل سیاہ</p>	
<p>وہ شاہ سہیگانہ و مرسل بہ سبب سیاہ چشمہ جود کا سببی پیش کے اوستی راہ</p>	<p>دریائے نور وہ بہ بہین کاریز و رنگاہ نور شدہ فضل وہ بہتار کے ہیں نور خواہ</p>
<p>لوگون کو او کا نور دگما نورین شب سیاہ</p>	
<p>شاہ شہان سے حضرت ساد اشکر اوسداری چشمہ جود اپنے اساد اساری دلاک کساری</p>	<p>نور او دریا حضرت سہی غلے دکن کاری سویح فضل او روشن حضرت نبی سہی ہن کاری</p>
<p>اوسدی نور تین لوکان اگے را تین گن باری</p>	
<p>لَا تَكُنْ تَرَفْلَمَا غِيْمَاتٍ ذُبَا برگاہ کہ بشارت از روی ظلمت کی کیا ہی خلافت شَمْسُ اِنْهَدَا يَتِيْہَ اَصْحَتُ مِيْنِ رَقْعَا خام شدہ بادیت روشن گشت زکمان طلوع نورش</p>	<p>اَسْرَادُ بَارِئَاتِيْ اَنْ يَفِيضَ ضِيَا ارادہ فرمود خداوند ماورائے فیضان فرمایہ روشنی را حَقِّيْ اِذَا طَلَعَتْ فِي الْكُوْنِ عَمَّ هَذَا تا، عینک طلوع خود در جہان عالم گشت نور بہت</p>

هَذَا لَعَالَيْنَ وَآخِيَتْ سَائِرُ لَعَالِمٍ

دو غامی و لبان را و زنده که نیند بملانها را

گشت چون بسیار ظلم و کفر و عصبانیت را
گشت چون غلام شده عامر اطلع او بدلا

در جهان و زنده کرد و نور خود معلوف را

از بسرا ظلم و کفر که بسبب بگین برده پاد
طالع بود او مام بود حکم میزد بر پاد

اوس مرست تمام جهان را و دیا بسلا

ملک جهان می اوست و تیا بدین است اندرا
نخبا است شرق و لولون سوچ بر پاد را

ملک جهان وی بر لحت سون زنده ستاد را

تَحْيِيَّتِي فِي مَدَائِي حَيْثُ حَدَّثَ
دل مشاوی و عشاق غلامان و دلش

اَلْكَرْمُ يَخْلُقُ بَنِي اَزْدِ خَانِ
اگر کرم بخلق بانی ازند خان

یا حَسَنُ مُشْتَمِلٌ بِالْإِشْرَاقِ

عوی مشاوی و عشاق غلامان و دلش

گشت در اول نگه چه ان من اوظ
شرح حشر که تو اند کرد و انا سر بر

یا جَبَلُ وَتَا زَهْرُ رُوسِ سَتَلِ

حیران بین انگین و کیک اوس و او کابل
ما ذوق بین اوس که کزین گنگ لال

خوبی و تاز و وی

کتاب مشتمل

پیلے نظر اکسین فون اوس سہوت نصیب اتی اوس کو وصف حق سہبتیا عافو ہو گی اتی	شوق وصال تبین عاشق دل و جگر کدو تنہا وہ وہ صورت یہ تہ منون رہے تالانہ اتی
حبیب ساسدی نور ہری پیشانی	
کالہ نور فی حرف و التوجع فی لطف اندھوہ است تختہ در حرف و اندھوہ با کزلی کالہ نور فی صدق و نسک فی شغف شدہ رنگون است و وصف ہم رنگ بے ملا	کالہ نور فی زلیف و النصیر فی زحیف ماندہ است ۱۰۰-۱۰۰ اندھوہ بہت برانگی کالہ نور فی قوی و البذیر فی شرف ماندہ است ۱۰۰-۱۰۰ اندھوہ بہت برانگی
والبحر فی کرم و الذہر فی حکیم و چون ریاست و کستنا و چون نہ و صندے تھم	
نچ نور اندھوہ حرف آدم جویع اندھوہ بچو لود و صدق و شک پیمان و شغف	چون سرور و ناسرہ چون فتح اندھوہ نچو گل و ناسرہ کیا ہو جود اندھوہ شرف
نچو بحر اندھوہ کرم چون و در و جہت کیف	
چون نور حرف کرم و چون روح اعف من چون و صدق من وہ اگر ہوش شغف من	ماندہ نقد کہوٹون من چون فتح نصیر من چون گل بہت ناسرہ جلی بہت چون شرف من
چون کرم و چون سبب و چون و جہت من	
جنین نور حرف و جنین پلکے و روحانی جنین سوتی و جنین شک و بیانی	جنین کرم و جنین پلکے و روحانی جنین گل و جنین شک و بیانی
جنین و یاسین کرم و جنین جہت من	
و حیدر عظیم جماع فی سلا لیم یکتا نانہ است تختہ و رخمان خوش مید حلیش اکامادی فی ملائمہ مزد و باو ساز و شاد است و جہت ملائمہ	حسب حق فرید فی جہت اللہ درست خاص صفا است و جہت خوش کائنہ و نور فرد فی جہل لیم یکتا نہ است کرم و جہت کائنات بہت کرم
فی عسکر حین تلقاء و فی عظیم	

در شکر معیشت آمد ز بیکش نای بلبل و دبیبیا	
دست ایریز فرو و در شرف کمال مژدشان چون بود تنها بچشت کرسیان گامران	آن وصله پتانانہ خانہ ان وقت نشش سیکند نابود جود کافران
چون ملاقی کردی اور است در فوج گران	
وہ دست حق بیکانہ بلا شک حب مین ہے تنہا ہی وہ مے تو زری کی حب مین ہے	کینا ز مے کا وہ بہادر لب مین ہے نابودی کا فزون کے او یکے غضب مین ہے
گویا کہ باری شکر وہی کے غضب مین ہے	
دست خدا دایت مکر محمد اجد سلامی جدون اکمل طے غنوں ادہ سلطان ہر امی	وہ لکنا نہ وج زمانہ بت ہمار نانی وقت غضب مین مایہ نجاس طوبہ ای
گویا شکر باری نال اسدی ست ناک نامی	
اِذَا اسْأَلْتَهُ عَنْ الْقَلْبِ مِنْ شَغْفٍ وَمَنْ عَزَّاهُ دُرِّ نَوَالٍ سَاقٍ رَتَبَ طَلُوتٍ كَأَمَّا الْاَوَّلُوهُ اَمَّنُونِ فِي صَدَقِ	تَرَنی بَسْمَدَ کَا بَدَ مِرْفَ لَطِیفِ مِنْ مَرْسَدِ نَا سَدَ رَتَبَ دُرِّ نَوَالِ تَحْنِی الْعُقُوبِ بَا اِحْتَارِ مِنْ حَرَنِ نَا غَدَا مَرْسَدِ رَتَبَ دُرِّ نَوَالِ
مِنْ مَعْدَ كَيْ مَطْطِقِ وَنَدَ وَتَبِیْمِ وہ نال ممل خوش تہ بچہ تہ بچہ	
مَنْ كَرَّمَ كَرَّمَ وہ من کرم کرم	وہ کرم کرم سازد از جوف سعدال زمرہ آن مہمقام
ازد کان از کان نطق و ہر زبان است	
نست کلام دل ہے لذت سے ہونا وہ ہے لب لعل بن مہر سید شاہ	بسی مین دیکھا تو اسی لطیفین چہا اک حرف وہ لاکہ ہے دل نہ کڑی
وقت کلام و یکہ سستہ و جان پناہ	
شیرت دل تپاہ ارنید ہننا جسد لای	چن داکون جس دیلی سدا چہرہ مکہ لای

کافر و شیطان : فردا صبح کران ناز را	از ناست سر و شد در سپیکه کفر ناز
من را شد فشک آب از سبکه خم آمد هزار	
کفار دُست او کے دلا دے تے خراب	دلت سٹے پنہ کے نہ باقی بچھ تاب
دوست تے مشرک اور جنون پر تما مال نہ باب	دیرون اک بش الم سے بھیج شتاب
سد من سے نہ رکا ہی ہوا فشک آب	
اوسدی قرب : نہیں سبکہ کافر و شیطان	اخراجی تم کہتو ہے : اباجاں نہین
ضعف کنن شیطان کا نہ تہ نہ پتہ نہیں	والی سبکے کل سبکے گیا من نہین
نصراوس ان حریت ذویر تھا	و کاذب الکفران لقطع و تیر تھا
پر شیر : اوس اس اٹلے شراکے : دشت ہر اس	دو سہ لہ بکھن کفر : اٹلے : دشت ہر اس
وطل حین بن نطعت تجیر تھا	و : اوسا و ان ماضت تجیر تھا
اشا خنہ : کافر میرا بیکہ بریدہ شد : دشت ہر اس	و ملین ماضت خدا : دشت ہر اس
کثرۃ وارد ہا یا لغیظ حین طی	
کونا س راتہ غم ایک مردافیر نا	شد کمان اٹلے : زہ کاوان مردود : غم
نخل خیر شد بریدہ خیر سے دقید نا	سادہ : شد فشک آب تو ناست سبے و ا
دیرہ چون خالی برآمد و دشت ہر اس	
فارس کے دیر ہو کے بہر ہر خراب	اتوقی کمان کفر کے : دیر ہر اس
خیر کے نخل کن گئے مومن تے : سیاب	سادہ : سبکے شہی کا ہوا مینعت فشک آب
پیاسے جو آئے اوس بہر سبے : اٹلے : راب	
فارس یا ذی اک جو بچہ رنگ سوئی سادی	زہ کمان کفر سے نہ کڈا : دشت ہر اس
خیر دی دشت کیونے دشت نا : زہ کمان	سادہ : والی مینعت : دشت ہر اس
تیریا اگر دیکھ کے سٹا کوئی : اٹلے : کراوی	

<p>لَمْ يَفُورُوا أَقْوَعُ الْكَلْبِ فِي حُلْبِ فَرَسِ بَنَابِلٍ بِمِثْلِ دَمِهَا سَلِمَ الْكَلْبُ وَزَادَ قُدْرَتُهُ وَمَوْغِغَ النَّارِ فِي الْكَيْسِ بَيْنَ حُلْبِ وَجَابِجَا كَانَ تَرْشُ دَرَسُوِي دَمِ غُلَابِ رَا</p>	<p>تَرَشِي الرِّمَالِ مَكَانَ الْمَاءِ مِنْ مَلَكَلِ فَرَسِي دِيرِجَا آبِ رَوَانِ از رِيكِ دَانِ بَنَابِلِ كَانَ بِالنَّارِ حَالِيَا لِمَا وَجِئْتُ مَلَكَلِ مِيَا نَسِيكِ مَقْرُونِ بَا تَرْشِ نَسِيكِ مِيَا بَنَابِلِ دَرَسُوِي</p>
<p>حُزْنًا وَبِالْمَاءِ مَا يَلْصِقُ خُصْمِي از حُبِّتِ غَمِ خُورَنِ دِيَا بَگِ مَنِ گُورِي خِيَرِي بَا تَرْشِ مِيَا بَنَابِلِ</p>	<p>حُزْنًا وَبِالْمَاءِ مَا يَلْصِقُ خُصْمِي از حُبِّتِ غَمِ خُورَنِ دِيَا بَگِ مَنِ گُورِي خِيَرِي بَا تَرْشِ مِيَا بَنَابِلِ</p>
<p>از غمِ دَشِشِ کافرانِ افتاد و یکسر غلاب جاسے آتشِ سرود شد آنکند و یکسر غلاب</p>	<p>بُشْتِ دِيَا اَشْدَا ز رِيكِ بَ فَشْتِ دَرَسَابِ از تَرَشِي گُويَا کِ آتَشِ رَسَتْ دَارُوا نَجَابِ</p>
<p>أَبْرَأَ الزَّمَمِ جَرَأَ الشَّيْءِ أَفَادَ وَهَ التَّهَابِ</p>	<p>أَبْرَأَ الزَّمَمِ جَرَأَ الشَّيْءِ أَفَادَ وَهَ التَّهَابِ</p>
<p>کفارِ مینِ غمِ بر سے اور کے خلل پڑا آنکندہ بجبا ہوا کیچر سے تنہا بھرا</p>	<p>بَلِشْکِے جَا پَرِ رِيكِ کِ تِي پَشْتِے جَا بَجَا گُويَا کِ اَرَا گِ مِيَا بَرِے پَا شِکِے تِي جَوَا</p>
<p>اور پائے کو وہ غم سے جو آتش کو سوزتا</p>	<p>اور پائے کو وہ غم سے جو آتش کو سوزتا</p>
<p>اوسدی فاجر ہون کو کون کا فرانِ پُرِ نیشانی آگ دی جاگن کیچر سارا ویر ہو گئی فانی</p>	<p>پَانِي دِي جَا دَا لَوْنِ چُکِے پَشْتِے نَبَرِي نِشَانِي گُويَا گِ لَوْنِ اَوِ دَا طَرَاوَتْ جَوِ بُونْدِي مِيَا پَانِي</p>
<p>پانی لَوْنِ اَوِ غمِ نَبَرِونِ جَوِ پَا حَرَاکِ دِي سُوْرِنِشَانِي</p>	<p>پَانِي لَوْنِ اَوِ غمِ نَبَرِونِ جَوِ پَا حَرَاکِ دِي سُوْرِنِشَانِي</p>
<p>كُلَّ كَلِّ الْحَيِّ فِي الْأَعْمَارِ قَالِطَةً دِلِیَا مِیَا مَعَالِی دِلِیَا ہر گُورِی نِ بَعِیْنِ دِرْزِہ ہَشْتِہ وَالْوَحْشُ تَطْلُقُ وَالْكَفَّارُ حَامِیَةً دِجَا بِلِیَانِ کَلَامِ مِکِیْتِہ کَفَارِیَانِ زَوْدِہ شَوْرِہ اَنْدِہ</p>	<p>وَاللَّذِينَ يَنْفَعُ وَالْأَخْصَانُ نَاكِسَةً دِوْنِ مِیڈِ مِکِرُوْدِ وَتَبَانِ گُويَا رِشَوْرِہ اَنْدِہ وَالْحَيُّ تَغْتَفِ وَالْكَوَاثِرُ مَطْلُوعَةً دِجَانِ لَوْرِ مِکِرُوْدِ دَا نِشَوْرِہ اَنْدِہ خُفِیْتِہ دِوْنِ مِکِرُوْدِ مِکِرُوْدِ</p>
<p>وَالْحَيُّ يَطْلُقُ مَعْنَى وَمِنْ كَلْبِهِ دِوْنِ کُتُوبِ بَا شَفِہ ہر گُورِی دَا زَوْرِیَا مِیڈِ دِجَا بِلِیَانِ خُفِیْتِہ</p>	<p>وَالْحَيُّ يَطْلُقُ مَعْنَى وَمِنْ كَلْبِهِ دِوْنِ کُتُوبِ بَا شَفِہ ہر گُورِی دَا زَوْرِیَا مِیڈِ دِجَا بِلِیَانِ خُفِیْتِہ</p>
<p>شد و لا کما می حق تا بندہ قاطع با و فور دیشیان گشتہ سخن گو کا فران ترسان دور</p>	<p>دِوْنِ مِیڈِ دِوْنِ مِکِرُوْدِ کِشْتِہ تَبَانِ دِجَا حَرُوْرِ مِیڈِ مِکِرُوْدِ گُويَا نِ مِیڈِ دِوْنِ مِکِرُوْدِ دِوْنِ مِکِرُوْدِ</p>

	یافت حق از کلمہ و معنی جیب رنگ نمود	
دین ہو گیا بلند چون کاہے سر جگہ آواز نیلے جن گے اور نور جگہ	ظاہر و باطن حق کے ہو میں طرہ جا بجا حیوان بوسے ابد جوئے کا فر گزریا	
	معنی سے اور کلمہ سے ظاہر ہے حق ہوا	
دین بلند ہوا سر نیوان بنا ڈا ہوا یا را ہن بولندی نور نے مارا عالم دج مچکا را	کتبا و لیلان حق نے جگہ چمچے نیارا دستی بول گواہی دیوں کا فزون را	
	معنی میں آیت کھسان ہون حق ظاہر ہوا	
وَعَلَىٰ قُلُوبِهِمْ حِجَابٌ فَأَنبَأَهُمُ اللَّهُ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ اور پکشان ہوا از پردہ تاریکے سر زود تعموا و صموا فَاَعْلَانُ الْبَشَارُ لَكُمْ کو رشید کر شد نہ پناہدار کون عشا پر نور کھنکھوا	وَلَا يَخْفَىٰ عَلَيْهِ شَيْءٌ مِنْهُمَا إِنَّهُ كَانَ يُسَمِعُ لِمَا يُكُونُ برودہ کا رہن بر کوشہ نامی ایشان پرستان و کوشہ مِنْ لَبِطَتِهِ صَادَّجِجَ الْكَافِرِينَ بَكْمَ از نہ ہوا مخفی شے ہو گا زون کلمہ از انا شد	
	تَسْمَعُ وَبَارِقَةُ الْإِذَا زَارَ لَمْ تَسْمَعُ	
	نشیدہ شد آن اعلان و برق ترسانیدن و دیدہ شد	
بر دل شان تیر زود سر سیاہی الامان آن خوشی یاقی علانیہ نشیدہ شد از ان	کرد حق چون پردہ ہر گوش و چشم کا فوان گشتہ از قدر خدا نک و کرد کہ از زمان	
	برق ترسانیدن حق را ندیدند آسمان	
اک پردہ و لپہ مہر گاہ پہ نا سزا ظاہر و باطن راہ ولی است کب سزا	کا فر کے اکلمہ و کافونہ جیب نتے کو دیا ہری و کو گنگے ہو کئے اندھی بی جا بجا	
	اور برق چورائے وہ دیکھے نہ مطلقا	
مہر سیاہ دل او پر لگے حق گمراہ نبیائی سے ندا و نشان حق نے جو جو ظاہر سخن رسائی	انکسایان کنان او منادی او پر پہنچے پردی پائی اپنے قہر تین کا فرانہیں دوسری کرد کمانی	
	شریق دُرا فزون والے وہی دوزخ گئے ہلے	
فَاَلْظَاهِرُ مِنْهُمْ صَادَّكَامِنْهُمْ	فَاَلْظَاهِرُ مِنَ الْخَوَافِ بِالْمَوْجُودِ	

<p>پس هیچ نماند جای که عمل خوف بآنها نشان دهد صَلُّوا لِمَا تَشَافُّ فِي الْجُحُشِ مَعَا وَنَعْمَ گروه یا فرس خوردن و در صلاحات و کارهای ایشان</p>	<p>پس بود و در آنجا هرگز ایشان را در کارهای خیر نشان مِنْ بَعْدَ مَا أَخْبَرَكَ الْقَوْمُ كَمَا هُنَّ از پس آنکه خبر از آن قوم را خبر گوئی ایشان</p>
<p>وَأَنْ دِيْنَهُمَا الْمَعْوَجَ لَمْ يَنْفَعِ بانی که تحقیق وین ایشان را گنج است و هیچ نفعی نیست</p>	<p>وَأَنْ دِيْنَهُمَا الْمَعْوَجَ لَمْ يَنْفَعِ بانی که تحقیق وین ایشان را گنج است و هیچ نفعی نیست</p>
<p>شد عمل خوف و آن روز باطنی نشان شد ز نشان فتح و سرور و تیاغت نماند جای</p>	<p>سرگشته آمد پس که بود و شد گداز پس نشان پس از آنکه او را این نشان را خبر بکا نشان</p>
<p>آنکه این دین که نشان گردد اکنون نه توان</p>	<p>آنکه این دین که نشان گردد اکنون نه توان</p>
<p>کبریا به خوف نماند هولی که فردیل و خوار حزن و تاسف او نگاه بود آکس به غار</p>	<p>خوار هر جسته چپه جرم جاتا اعتبار بعد از آنکه او را این نشان را خبر بکا نشان</p>
<p>دین که تنها راسته زمین را شتاب استور</p>	<p>دین که تنها راسته زمین را شتاب استور</p>
<p>ترتر تر خوف نماند می که فردون سادی پیل غم و تاسف هر دم نماندی در کفون گنبدی</p>	<p>جور سردار سبندی نامی سنگدین بن قبیله خبر از نشان خون و دل جدون بهتری بن دین</p>
<p>و گنج وین زده است و یو توری کرد که میباید</p>	<p>و گنج وین زده است و یو توری کرد که میباید</p>
<p>وَعَبْدٌ مَّا زَلَّزَلِ الْكُفَّارَ مِنْ رُغَبٍ و پس از آنکه از زنده شد که دین از سبب بهنایک وَعَبْدٌ مَّا أَشْهَدَتْهُ الْوَحْشُ مِنْ نَجَبٍ و بعد از آنکه گواهی دادند به وحش از نیکوئی</p>	<p>وَعَبْدٌ مَّا زَلَّزَلِ الْكُفَّارَ مِنْ رُغَبٍ و پس از آنکه از زنده شد که دین از سبب بهنایک وَعَبْدٌ مَّا أَشْهَدَتْهُ الْوَحْشُ مِنْ نَجَبٍ و بعد از آنکه گواهی دادند به وحش از نیکوئی</p>
<p>مَنْقَصَةٌ وَقَوْفٌ مَارِ فِي الْأَحْزَانِ مِنْ ضَبٍّ ساخته شده است و در یک طرفی شوند و در آنجا درین</p>	<p>مَنْقَصَةٌ وَقَوْفٌ مَارِ فِي الْأَحْزَانِ مِنْ ضَبٍّ ساخته شده است و در یک طرفی شوند و در آنجا درین</p>
<p>پس از آنکه شد منزل قوم کفار از ضباب پس از آنکه و مش داد خبر آن عایین ب</p>	<p>پس از آنکه هرگون گشته اعدا و غراب پس از آنکه از ملک آمد و ناری شهاب</p>
<p>بر زمین هر جا که بالا رفت شیطانی شتاب</p>	<p>بر زمین هر جا که بالا رفت شیطانی شتاب</p>

بعد اوسکے رعب وزا کفار کو ہوا
بعد اوسکے جانور سے لگے بولنے شین

پچھ اوسدی جو سبک فروزون گندیناری
پچھ اوسدی جو سبک فروزون گندیناری

الحق یعلق و شرا الحان منفعة
قذ حال بین مناهه حاجب ضخمة

من الشیاطین لفقوا فی منفرهم
نہو شیاطین لیسرت نیرہ نال

حق بند و شرین زیر طوف شدنا میر
تقد رفتن میر سما چون کرد تیش در سیر

حق کو یا بندہ مساجبتون کا شہ
عاجت تل او پر توتے عہد سیر

حق بند ہو یا هر طرف بن نون چہ خرابی
جدون خیرن لگے اسائن ترار جہ شہابی

من بعد ما رجوا ذلک اید الیہ
لا یستغیمون رغبا فی مواجعة

پس انکہ رجہ نمودہ شد ناز دی خواہی
ایسکا و خیرت او بند شد ناز دی خوشی

<p>فَوَدَّ لِمَا يُعْرَفُونَ مَبَاعِقَهُ اگر بخشد از برای آنکه سوخته شد از آتش</p>	<p>كَانَتْهُمْ هَرَبًا أَبْطَالُ أَيْرَمَ گویا که آن خسروان را که در خون سپاه ایران در قتل</p>
<p>أَوْ هَسْكَرًا لِحَقْلَى مِنْ أَسْبَاطِ عُرَى یا که است با سگ و نه از نژاد سگ</p>	<p>بَدَا لَكُمْ رَجْمًا زَلَّ شَدَّ كَيْسَرُ زَار بدو از آنکه رجم نازل شد شده کیسرتزار</p>
<p>سُودَتْهُ أَرْصَاعُهُ جِلْدًا لِيلِ اقْتَانِ وَخَار سوخته از صاعقه جلد لیل ایتان و خوار</p>	<p>رَفَتْ أَرْزَعِبَ أَيْنَ كَرُوهُ مَالِ لَحْمٍ قَرَار رفت از رعب این گروه مال لایق قرار</p>
<p>يَا بَنِي لَشْكُرٍ بَشَانِ سَكَّ دُكَا رَزَار یا بنان لشکر بستان سگ شد دکانزار</p>	<p>جَبَّادُ سَكَّ جَوَّهِي نَهْ وَهْ حَرَمُ حَرَبِ جبار سگ جوی نه و هرم حرم حربه</p>
<p>جَبَّاهُ حَقْلَى سَهْ جَبْنُ كَلْ آئُ خَاكِ بَر جبار حقلی سه جبن کله آئ خاک بر</p>	<p>يَا وَهْ سَبِيحَ كَرْتَرُونِ سَهْ شَكَّ تَمَلَّ بَر یا وه سبوح کرترون سه شک تمل بر</p>
<p>بُجَّاهُ سُدَى حَرَمِ جَوَّادِ مَنَانِ نُونِ كَلْتَرِينِ كَلْتَرِينِ بجا وه سدی حرم جواد منان نون کلتین کلتین</p>	<p>دُورُونِ هَرِگَزِ كَلْمَلُونِ كَلْمَلُونِ كَلْمَلُونِ دورون هرگز کلملون کلملون کلملون</p>
<p>شَفَرُونِ بَانِ جَدُونِ دُجَانِ بَرَكِ مَارْتَانِ شفره بان جدون دجان برک مارتان</p>	<p>أَبْرَسُ دَا سِي وَكَلْمَلُونِ كَلْمَلُونِ كَلْمَلُونِ ابرس داسی و کلملون کلملون کلملون</p>
<p>يَا وَهْ شَكْرُ حَرَمِكِ وَجَهْتِ تَهْرَانِ سَبْهَمَانِ یا وه شکر حرمک وجهت تهران سبهمان</p>	<p>فَحَيْثُ شَاعَلَتْ نَارُ الْعِدَى حَرَمًا پس جایی که شعلدن آتش اعدا از حرم</p>
<p>سَعَوَالِي هَرَبٍ لَمَّا قَتَلُوا هَرَمًا دویدند سوری رفتن اعدای حرم را که کشتند</p>	<p>حَبَّ اللّٰهُ عِدَاؤُهُ بِالْحَصَاةِ دَحَى دوست خدا دشمنان خود را بسکرتزه دانه</p>
<p>نَبَذُوا إِلَى هَرَبٍ لَمَّا قَتَلُوا هَرَمًا انداختند به سوی رفتن اعدای حرم را که کشتند</p>	<p>نَبَذُوا إِلَى هَرَبٍ لَمَّا قَتَلُوا هَرَمًا انداختند به سوی رفتن اعدای حرم را که کشتند</p>
<p>شَعْلُ زَوَا رَعْدٍ وَرَجَبِ جَوْنِ زَا مَوْضَا شعله زوا رعد و رجب چون زاموضا</p>	<p>سُكَّرِيَّةُ دُوسْتِ مَقِ كَلْمَلُونِ سَوِي انْتِقَا سگری دوست مق کلملون سوی انتقا</p>
<p>شَدَّ كَرِيَانِ فُجِ اَعْدَادِهِ جَوْنِ خُورَا قَتَا شد گریان فوج اعدا و چون خوراک قتا</p>	<p>بَلَكَلْدَنِ بَعْدَ تَسْبِيحِ مَعِي وَرَدِ سَبَا بلکندن بعد تسبیح معی و رده سبا</p>
<p>بَنَرِ كَبَّ بَلِكِ كَلْمَلُونِ سَبْهَمَانِ بنر کبک کلملون سبهمان</p>	<p>سُكَّرِيَّةُ دُوسْتِ مَقِ كَلْمَلُونِ سَوِي انْتِقَا سگری دوست مق کلملون سوی انتقا</p>

مستهای بنای بخت بگشتن شایخا جزو شست	گو یا که نوشت اندرخت کتوبه برای نوشتن
فرز عیاسین بدیع الخط فی اللقب	شاخه اندرخت از مجانب خط در مجانبه راه
خوانده چون شد آمده منقاد پیش آن جام	بر رعنا دود و دودیه کا مزن بچون غلام
وصف او از چینه های غریب کرده اترسم	گو یا که جزو شست سطره ای که مالش و اسلام
بجیش از خط مجانب در میان راه عام	
بخواه با جوش رخت هو منقاد آگیا	دو را غلام حکم جو مولای کا با آگیا
چیزه کے فلم سے شاہ کے وصفین لکھا گیا	گو یا که سطره وصفین شک کے بنا و کما
خط جیسے سج گئے ہے راه میں کما	
فرمان بڑا دھو یا جدہ سدا پرتہ کونجی	باندی و انگون دور و اجدون حکم سائین بچی
بنا نیکان و طمان و صفان شایان کما	گو یا که سنہ رده دی اندر سطران صاف کما
بجنان مال مجانب خط و بان رده دی و ج نای	
رفی در کرا بخجیدہ اکو قوام جائید	آیاتہ مثل لوفیر التفسیر طاهره
مرد و بنت رنگ قد و مثل شایان کما	سجرت و سید و سید و سید و سید و سید و سید
علامه الفضل من سماء باهره	مثل الغامه آفی سائر سائر
تانی فضل متعالی اندر فضل کما	اندر پاره آبر و کما شایان کما
تقیه محرم و طیس و طیس و طیس	
کشت و راد و کجیش عقل حیران و ضریر	سجراتش بچو لوز خور جسمه آفاق گیر
شد نشان فضل حق ظاهر و سیر آن بشیر	بچو ابرسا یہ انگن بر سر آن تنیر
داشتش از شدت کما	اندر سیر
عقل او کے در کما مین حیران ہو گیا	امحازاد سکا خور کی طبع شتر ہوا
چنے مین او کے دیکھا نشان عقل فضل کا	بادل کی طرح شاہ جد ہر کو چلا چلا

	گرمی سے خیرور کے آسان بنانا		
مقل بن اوسدی رستے دی وچ پن تھن پرانی سوج داگوں جوڑی اوسدی ہن شہو جیانی مقل سرے او تول جیلا بے مل جیلا جانی	مقل بن اوسدی رستے دی وچ پن تھن پرانی سوج داگوں جوڑی اوسدی ہن شہو جیانی مقل سرے او تول جیلا بے مل جیلا جانی		مقل بن اوسدی رستے دی وچ پن تھن پرانی سوج داگوں جوڑی اوسدی ہن شہو جیانی مقل سرے او تول جیلا بے مل جیلا جانی
	گرمی روز گرم تھن کردا حضرت دی گہمانی		
بَشْرَحْ صَدْرِيْ تَبْدِيْ مَا كُنْ لَهُ مَنْ أَفِي السَّمَاءِ لَمْ يَنْزِلْ لَهُ قَدْ كُنْ لَهُ مَا كُنْ لَهُ قَدْ كُنْ لَهُ مَا كُنْ لَهُ قَدْ كُنْ لَهُ مَا كُنْ لَهُ	بَشْرَحْ صَدْرِيْ تَبْدِيْ مَا كُنْ لَهُ مَنْ أَفِي السَّمَاءِ لَمْ يَنْزِلْ لَهُ قَدْ كُنْ لَهُ مَا كُنْ لَهُ قَدْ كُنْ لَهُ مَا كُنْ لَهُ قَدْ كُنْ لَهُ مَا كُنْ لَهُ		بَشْرَحْ صَدْرِيْ تَبْدِيْ مَا كُنْ لَهُ مَنْ أَفِي السَّمَاءِ لَمْ يَنْزِلْ لَهُ قَدْ كُنْ لَهُ مَا كُنْ لَهُ قَدْ كُنْ لَهُ مَا كُنْ لَهُ قَدْ كُنْ لَهُ مَا كُنْ لَهُ
	مَنْ قَلْبِهِ نِسْبَةُ مَبْنِيْ زَرْقِ الْقَمِيْ از دل حضرت نسی است و رقی کہ است کہ خردن جا		
شخ صدرش چونکہ شد غمی شدہ ظاہر برد دیر نمودا سن اندر جبرش از گریہ فرو بادشش او نسیہ دار و زشق نسیم کحو	شخ صدرش چونکہ شد غمی شدہ ظاہر برد دیر نمودا سن اندر جبرش از گریہ فرو بادشش او نسیہ دار و زشق نسیم کحو		شخ صدرش چونکہ شد غمی شدہ ظاہر برد دیر نمودا سن اندر جبرش از گریہ فرو بادشش او نسیہ دار و زشق نسیم کحو
ممنی تو شخ صدر سر سب گئے حیان فرقت بین تماستون بی با گریہ و فغان سہ شخ او سیکے دل ساشم نیک سہ بیان	ممنی تو شخ صدر سر سب گئے حیان فرقت بین تماستون بی با گریہ و فغان سہ شخ او سیکے دل ساشم نیک سہ بیان		ممنی تو شخ صدر سر سب گئے حیان فرقت بین تماستون بی با گریہ و فغان سہ شخ او سیکے دل ساشم نیک سہ بیان
شخ صدر تبین جو گویا ہر جلا سارا تنہا بجرے تنون رو نہا مار کے دکھ غرا اوسدی دل دی نیست کہدا شخ ہی ہے نیکو کا!	شخ صدر تبین جو گویا ہر جلا سارا تنہا بجرے تنون رو نہا مار کے دکھ غرا اوسدی دل دی نیست کہدا شخ ہی ہے نیکو کا!		شخ صدر تبین جو گویا ہر جلا سارا تنہا بجرے تنون رو نہا مار کے دکھ غرا اوسدی دل دی نیست کہدا شخ ہی ہے نیکو کا!
تَا تَوَرَّتْ مَذْهَبُ الْعَسْبِي فِي الْعَقِيمِ تَشَاءُ كَرْدُ مَا رَيْنِ تَنْهَضَتْ تَصْدِرُ مِنْ فَرْمِ وَمَا حَوِي الْغَارُ مِنْ خَيْرٍ مِنْ كَرْمِ وَلَوْ كُنْ نِزِي بِكَ كَيْفِ اَوَاغِ مَا نِزِي اَزْ كَرْمِ	تَا تَوَرَّتْ مَذْهَبُ الْعَسْبِي فِي الْعَقِيمِ تَشَاءُ كَرْدُ مَا رَيْنِ تَنْهَضَتْ تَصْدِرُ مِنْ فَرْمِ وَمَا حَوِي الْغَارُ مِنْ خَيْرٍ مِنْ كَرْمِ وَلَوْ كُنْ نِزِي بِكَ كَيْفِ اَوَاغِ مَا نِزِي اَزْ كَرْمِ		تَا تَوَرَّتْ مَذْهَبُ الْعَسْبِي فِي الْعَقِيمِ تَشَاءُ كَرْدُ مَا رَيْنِ تَنْهَضَتْ تَصْدِرُ مِنْ فَرْمِ وَمَا حَوِي الْغَارُ مِنْ خَيْرٍ مِنْ كَرْمِ وَلَوْ كُنْ نِزِي بِكَ كَيْفِ اَوَاغِ مَا نِزِي اَزْ كَرْمِ

	<p>كُلُّ طَرَفٍ مِنَ الْغَارِ عَنْهُ عَجَى</p> <p>.. چشم کا وزن از دین آن حضرت کمرشده بود</p>	
<p>زهر آلوده زهر بریان سخن گفته بشاد</p> <p>گشت از آب من شیرین آب تلخ پیاد</p>	<p>سوار اندر صفت گفته قصیده مقرر خواه</p> <p>و آنچه از خیر و کرم در غار بگزیده پیاد</p>	
	<p>گشته کور از دین شان جمله اعدا را نگاه</p>	
<p>بولا ییم چون گوشت کبوت زهر بریان ملا</p> <p>آب من سینه بیتا جگر تلخ آب نتا هوا</p>	<p>آسوار سینه صبح شاد کا کپا</p> <p>خیر و کرم جو غار من بیتا پنهان خفا</p>	
	<p>کافرت کور و دیکنے سے او گلے مطلقا</p>	
<p>بوها بنیان گشت جی خون من چرخ زهر ملا</p> <p>کوری کور دی آب و بن تین گئی چرخ نمنا</p>	<p>کور سلا بول کے گفت نبی دی چون اکبر ملا</p> <p>خیر و کرم نے غار پالی بد اپنی ذات چپائی</p>	
	<p>کافرانہ ہی سبھی ہوئے سہ ماہیونی چپائے</p>	
<p>تَعْلَجَ اَوْ مِنَ الْغَارِ اخْفِیَا</p> <p>تاز و تاز او داز نگاه کا دین من گشت</p>	<p>بِنَصْرِقِ الْحَقِّ مِنْ جَمْعِ الْعِدِّ الْغِيَا</p> <p>یار ہی حقانی از جمع دشمنان کایت کور شیرین</p>	
<p>مِنْ نَرَضٍ حِجَابِ الْفَضْلِ قَدْ وُقِیَا</p> <p>از بے شرمک ایشان و براه فضل کپا پست شدند</p>	<p>فَالْعِدُّ فِي الْغَارِ وَالصِّدِّقُ الْغِيَا</p> <p>یر سہ ق کذات بارک حضرت بود و غار بود صديق کپا</p>	
	<p>وَهُمْ يَقُولُونَ مَا يَأْتِي الْغَارِ مِنْ آدِمِ</p> <p>و مل انگار آن کفار میگفتند نیست در غار ..</p>	
<p>کرده هجرت چون که مخفی بود و بسته بنار</p> <p>مانده محصور در حجاب فضل و ستر کا نگاه</p>	<p>گشت اعدا خدا شازا اعدا پرده دار</p> <p>صدق با صديق اند غار خوش کور و قرار</p>	
	<p>جلد سے گفتند کافر نیست کس نہان بنار</p>	
<p>ہجرت وہ دونوں کر کے جو نہیں جا چپی بنار</p> <p>شر سے حجاب فضل من حق تماں نگاه دار</p>	<p>جمع عدو سے یار سہ ایند ہی کافی یار</p> <p>صديق و صديق نے تاکیا غار من قرار</p>	
	<p>کافر کہیں کیا سوا بیان ہسین گزار</p>	

کافی باری حق دہی ہو دشمن سبھی باری
صدق صدیق دونوں علیہ جپ کر اندر غاری

بجرت کیسے چپ کے جیتو دون جان کی
فضل الہی مثال ہو کر سبھی کم سنواری

کندھی کوئی نہ آیا اسے کافر ب دی باری

مِنْ بَطْشِهِ صَارَتْ الْفَارُوقُ عَمِي
از سبب قد اکشتن مرد و فران صاب کبیری

الْقَوْلُ لَهُ عَلَى عَيْنِ الْعِدَّةِ عِشْنَا
اُنہ نے مفتعل بربشائی دشمن پر دورا

ظَنُوا عِصَامَ وَظَنُوا الْعُسْكُوتَ عَلَى
ظن کیا شدہ دشمنان و چون کہ عسکری کشتن

خَيْرُ الْبَرِيَّةِ لَهُ تَسْمِيحٌ وَلَهُ حَيْمٌ
بہترین خلاقیت میں تہہ عذیر و صابلم ز قید و آزادانہ

کشتہ نامیہ مگر کفار از قہر شد
عسکوت و ہم کو تر بد گمان اشقیاء

حق باکندہ چو بر شہم اعادی پر دورا
دشمنان خاص شدہ جان حق مودعش اٹھا

کرد آن حیر اور بی
اندھ ہوئی تمام بد گیس و مابرا

پروہ محمودہ گشت یہ کرد آن حیر اور بی
چند تہہ جو حق کے گرد

تھا نہ کہ ترو تیری کرب کیا
کرد آپک پر

پروہ بیب حق
دشمنان دی جب اکبرن اور چو حق پڑا

فردا تمہیں اندب سے بچا
جلاوے کو تیرا و نہ مرد نہیں بنایا

حق کھیاں او سد او یا دشمن غار اجایا
چلے لو کانہ سے گرد نہ ہر ایو شہر لایا

کَفَاةً عَنْ كُلِّ فِرْعَوْنٍ مُسَاعِفَةً
کافی انت و اب من آفت ز ماسعفت

نَحْبَهُ اللَّهُ عَنْ جَمِيعِ مُصَادِفَةٍ
جر کافیست اور اسفرت حق تعالیٰ گرد و پیش آند

وَقَايَةً اللَّهُ اعْنَتْ عَنْ مُصَاعَفَةٍ
سودا شہر حق ایسے یا زار و بھارتی نہیں دہا

بہترین جان و ضعیف از اطاعت بے ایت

مِنْ الذُّرُوعِ وَعَنْ غَالٍ مِنَ الْأَطْمِ

اندرہ او ملتہ او ازمنہ ہائے مبتدا از قلم :	
کشت کافی ایزد او را از جمیع دشمنان	بس در ازایارے ہر کس خدای افسر جان
لطف حق بخودہ پروردہ کردہ مرغ نام توان	شد گھبانے حق کافی زاسباب جان
ہم زودیع و خود و ہم از قلم عالی نشان	
حق کافی او کو جلا عادیہ ہو گیا	ہر اک کے یاری سے اوسے ہر حضرت ظل
ثیری ضعیف لئے جو نہیں جالائیا تاتا	فضل خدا نے سب سے اوس کو غنی کیا
زہر ہون سے اور قلعے جو عالی رکھیں بنا	
کافی حق اوسینوں اور تہیں جو گنہگار آیا	ہر یک دی بلای کو لون حق نے اوسوں پہ پہا
دائرہ بہت حقیر تہیں جالافتنی کرتا یا	گھبانے حق دی اوسوں بے نیاز بنا یا
زہر مان تہیں اور قلعیان تہیں جو غنہ مند بنایا	
قَدْ ذَالَ قَوْلُكَ لَمْ تَقْصُرْ يَوْمَ	عَلَى كَيْفِ الْأَحَادِي قَدْ كَفَرْتَ يَوْمَ
تحقیق نائل کردید خواری میں کہو کہ یا کفر تم دن حق	بر غامی دشمنان فتح یافتیم سب دوست
يُكَلِّمُ عِظِيمُ ابْتَشَرْتَ يَوْمَ	لَمَّا شَامَ فِي الدُّخَانِ مَا وَجَّعْتَ يَوْمَ
دہر غم و الم کلام بشارت یافتیم از کرم حق	بجی و خواری تمہو روزگار حق ماہر بنی کلام
اَلَا زِلْتَ جَوَارِ اَمِنَهُ لَمْ يَضِمْ	
گزار سیدم حمایت را از تو کہ ستم نکردہ شدہ	
رفت دل من ہمن یاری بدو گنہگارم	فتح پر جلا عادی از طفلیش یافتیم
در ہر غما اندویم خوشیہا و بدم	چونکہ ہند از منجہ دہر دون بنائش بدام
یا فتم از دے پائے گوشہ کردہ ستم	
برایہ عزیزی ہولے اوسے جا بجا	سبہ دشمنوں پہ غالب ایسے سبب ہوا
بر غم من خوش خبر جے دی لطف سرنا	کچھ زمانے گیا یکے اتقبا
الایمنہ وہ پائے نو ہر گہی جدا	
خواری میری سب سے گئی جدی یاری لعل حق پا	سببان دشمنان اوسے نہیں اوسے فتح کرکے

بر رنج و جالی بخش میزدنی آسوکیمای میزون پنج زمانے دستے بدو میں عابسانی

اود پناہ لوسے میں اس میں کچی آن شہانی

شَفِيتٌ مِّنْ كُلِّ دَاوِعٍ مِّنْ سَاخِدٍ لَّهٖ لَعْنَتٌ فِیْ كُلِّ حَرْفٍ مِّنْ لَّقَدْ دَرَسَ

شفا دودہ شد و در ہر حرف از دشت نیاید مبارکند

بَلَغَتْ كُلُّ مَرْءٍ مِّنْ رَّعْنٍ تَقَعَّدَ رَسْمٌ مِّنْ مَّوَدِّعٍ مِّنْ مَّوَدِّعٍ

رسیدیم ہر شخص از دشت و از بسبب لطف حضرت شاد

رَأَى اسْتَمَلْتُ الْمَدَى مِنْ خَلِيلٍ مِّنْ

راہم جوہر دودہم شست را از سبب دوست

يَا فَرَمَ زَا مَرَضٍ بِالْفَرْحِ خَوْضٍ شَعَا

جملہ با جاتم شد از احوال و لطف اورا

بوسہ دودم بخش را از دست رعدا

مَرْضُومِ نِ اُسْكَ حَبْرِيَّ مَجْهُوْرِيَّ شَعَا

اوسکے گرم سے جملہ غاصد بونی دوا

الاکر بوسہ بخش کو اودن دھونے دیا

مِنْ شَفَا بَرَزَتْ تَمِينَ مَوَدِّعٍ لِّكَلِّ لَوْسَلِ

بر مقصود میرا حاصل مردم اوسکی آئے

ایسر جو نیا بخش تہان تہین جو بہتر کنون کا

الْحَقُّ الرَّمَّةُ كَلِّ لَطْفَانِ لَّهٗ

حقانی را می دودہ آنحضرت را از اراکم دودہ

فَقِيْ صَبَاہُ تَبْدَى مَا كَيْتَ لَّهٗ

پس از صبح و صلا و عابد خاتمی ہونے دودہ

قَلْبًا اِذَا نَامَتْ الْعَيَّانُ كَمَنْ يَخِيْرُ

دلہا ہے کہ گوہر خواب دودہ چتر زلزلش بزمیہ و ذال

نیکو آواز بد و انعام حق کرده و را گشت در غفلت و راکش حقائق مطلقا	گشت آتشی شش شد کز جها دار و خفا سکرو می شو کوش دید و از آب میصفا
گود لے دار دخی خواب چو سپید چشمها	
اگر ام او کو حق نے کیا ہوا آشنا خود لڑکپن میں سرفری او سپہ گیل گیا	خا بر ہوا وہ او کو جو ٹھکر دے ہے جیا سکرو تو خواب دمی سے مت ہکا دکھاتا
وہ دل جو انکھیں خواب میں سین تھا وہ جاگتا	
حق نے او سزن سونہاں کیا اپنی لطف کلام وہ تنگین کھلیا او سزن کھلیا لوح و قلم دا	اوہ مجاہب و جس مہبان کم نہ درک و فہم دا سکرو ناخوین جو خواب میں کیسے رکھدا کلام دا
دل اچھا سدا ین اکھیں اوہ دل بول سدا	
مخبر آدم جدا ین بنو قہ نہایت رحمت آدم بنی سدا لبازیرین کلام	طرز نجی الخلق ین اذی مرقہ تمام مخلوق نہایت نبی از دنی مرہوت آدم
لا یدرک الوهم من اقصیٰ فقیہ اوراک فہمہ انکروہ عجز نہایت جہانوی ہم	فذلک جنین بلوغ ین نبو قہ برآں الہام حاصل ہو دے وقت رسیدہ نبی
تلف ینکرفیہ حال مختلہ بس کچھ نہ اظہر کردہ شود و نشان و محالیت خواب را	
مخبر آدم کہ شد پیدا ینین مارا پسہ دہم کے احسان اعلا و داد اندقدر	کرد چون ادنیٰ مرودت ست عالم ہر سر تا رسیدہ از نبوت بود عالیشان ین لگر
حال خوابی را کجا انکار زان نیکو سیر	
دادا بنا جو او سک تو آدم کو فخرت تھا وہمہ او کے مرتبہ کا کمان باجی انتھا	اک ادنیٰ لطف کو کے کیا خلق کو رہ ہے جلد میں زمان بلوغت کا مہرا
انکار حال خواب کمان جو کے بنا	
آدم فون ایہہ فخر دادا جو پو تا ایسا پایا وہمہ کمان دی تہن کو کون واسطہ دکھایا	توڑی جی مرودت کر کے عالم سبہ خبرایا وہی بلوغت وچ نبوت ایہہ الہام سنایا

	خواب اسکرنا آسوں جو اونوں حق دکھایا	
وَحْصَهُ اللَّهُ بِالتَّكْوِيلِ مِنْ أَدَبٍ وہ سرگراہ اپنے تئیں خدا کے حکم سے محفوظ رکھ کر آداب	وَحْصَهُ اللَّهُ بِالتَّكْوِيلِ مِنْ أَدَبٍ وہ سرگراہ اپنے تئیں خدا کے حکم سے محفوظ رکھ کر آداب	أَعْلَاهُ زَيْتِي مِلَاحَ لَغَيْرِ عَنْ وَهَبٍ دو آنسو و زبر و زور کا مجمع سا ہو سہا زسٹ عَلَيْهِ اللَّهُ لَهُ تَخَجُّرٌ إِلَى سَبَبٍ بخس خدا تعالیٰ صہاج دہ سنہ سے پہلے
	وَلَا يَفِي عَلَى غَيْبٍ بِمَشْهُمِمْ وہیست غم پر خبر امر کو لا محضہ فریاد مہتمم کو دہندہ	
خاص کردوار اسہا بن دین بیکیل در علی نہست و مل کہانہ ہی باب آہ خدا	خاص کردوار اسہا بن دین بیکیل در علی نہست و مل کہانہ ہی باب آہ خدا	شد عیدہ خبر غویہ مازضی ادارہ صا مجتہش بن بست مملکتی مہن مہرج صا
	برہنہ سے اتہام غیب و استحقاق	
اکمال خلق کے لئے خاص او سکھ کر دیا حق ہے بزرگ و حق میں دخل کس ہو کیا	اکمال خلق کے لئے خاص او سکھ کر دیا حق ہے بزرگ و حق میں دخل کس ہو کیا	حقے تمام نیکیاں کہیں شہ کو کھل مہاج و مہن جن کا کسب کا نہیں ہے
	تہمت کسی ہے یہ نہیں مسلم شہید کا	
چہ یا نہنے مان گما بیان سانوں سب سلا بیان خود راوی نہا، ایک سو کے گما بیان	چہ یا نہنے مان گما بیان سانوں سب سلا بیان خود راوی نہا، ایک سو کے گما بیان	کفیان سب سلا مہدیان بنی حق و نہا بخس نہ محتاج سب مولانہ اسباباں
	بنی ہاں تہمت جب جان ہی دین تہا بیان	
لَا يَخْفَى لَهُ أَنْكَارُ دِي حَسَدٍ یہ وہ نہا کہہ دین میں انکار دین صاحب سے آیائے الغہ لا یخفی علی احد محجرات اوتمان کہ وہ نہا ہست مہن شہید سے	لَا يَخْفَى لَهُ أَنْكَارُ دِي حَسَدٍ یہ وہ نہا کہہ دین میں انکار دین صاحب سے آیائے الغہ لا یخفی علی احد محجرات اوتمان کہ وہ نہا ہست مہن شہید سے	فَقِيضَةُ الدِّيَارِ بَابُ إِلَى الْأَمَدِ پر معجزان سب دیکر و جمع رہا بانی تہا بیان کالتہمیر مشہور ماحاز من مجاہد ماندہ نور نہ شہور و عجز کر دہن مہن شہید سے
	بَذَرَهَا الْعَذْلُ بَيْنَ النَّاسِ لَمْ يَقْعِرْ بیدہ آسا حال و بیان مزہم نہ یہ نہا کہہ	
کی شہید و انشہ از انکار کو ری دہی صہ	کی شہید و انشہ از انکار کو ری دہی صہ	فیض و باقی تہا نہ بہدہ مہن تہا نہ

اچھو خورشید ہر روشن قد و افزون ریمہ	سجرات روشنش نہ مخفی نہ اندہ برآمد
عدل جزا نیشاندہ قایم میان نیک و بد	
باقی ہے فیض شاہ کا مخلوق میں سدا	انکار حاسد و لنگ کان دے اوسے چپا
سورج کی طرح شہرہ اوسیکا ہے جا بجا	روشن اوسیکے معجزے ہر اک ہے جانتا
قایم نہیں ہی عدل میان میں اوسین سوا	
فیض ہے اوسہ تاقیامت باقی وچ جگہ	ماسہ منکر ہو کر تسل نکد ہرگز فیض اوسیکے
سورج و انکس جہان وچ شہرہ اسے شرف نہاں	اوش کسی ہی مخفی نہیں ہو چکا روشن آنہی
عدل سوا اوسہ اندی قایم ماسین وچ نہ کاندی	
کہرتین ظلالیم الذیحی شرف تہ صباختہ	کہرتین غیل شفت و صائمہ آختہ
چندین از تیر گیا وخت تا یکے روز غرہ مشاہدہ	چند از بیمار است کہنہ عافیت روزی صلاحتہ
کہرتین عبدیم اللہ آفت یماختہ	کہرتین آو آت و صبا باللس راحتہ
چندین از بیمار است کہنہ عافیت روزی صلاحتہ	چندین از بیمار است کہنہ عافیت روزی صلاحتہ
و اطلقت اربابا من زینۃ اللہ	
دو ارباب کھڑے مبارک و حقیر اندر شستہ دیوانگی	
بہت تاریکی کہ نور روشن رخسار	چند بیماران شکار نوش و صلش یافتہ
چند مغلس از سخاوت سر بال افراختہ	چند علت و سنہ رچون سود و بر تافتہ
چند دیوانہ زد و شست باخرویر و آستہ	
کتنے اند بیک رنگی جھلے سے پر ضیا	کتنے مر بیض وصل ہے پائے دونین شفا
مغلس ہو اویسی سخاوت سے افینا	کتنے جذامی ہاتھ جو میسر تو بہ ہوا
کتنے دیوانے جھلے سے او کھو دیا چھٹا	
اربع منور نال اند بیکر روشن کہتے لکھ ہزاران	چنگا بکرا و ایل وچ دیسہ وصال بیماران
نال سخاوت ابر کر مہر و اگر دشاہ تا داران	چنگا بیکر کہ ہستہ کرید اعلا خزان قی غمخواران
سے دیوانے ہستہ جو پسینہ سے غل وین سالنا	

<p>أَصَابَتْهُ الْمَوْتُ وَالْمَوْتُ بِمَنْتَه برید ملک کی وفات کے رافعت و انت مانت أَعْنَتْ لِكُلِّ ذِي الْأَعْيَارِ قَوْلَهُ بے نیاز گردانید ہر صاحب منقش و دولت منقش</p>	<p>عَمَّتْ لِكُلِّ مِنَ الْأَمْصَارِ بَرَكَتُهُ عام گردید ہر ای ہر شہر بابرکت غامق منقش وَأَحْيَتْ لِنَسْأَةِ الشُّعْبَاءِ دَعْوَتَهُ وزندہ گردانید ہر سال قحط را گر سیاہ بود و دعوت او</p>
<p>حَتَّى حَكَّتْ غُرَّةً فِي الْأَعْصَرِ الذَّهَرِ تا آن غایت کہ شاپ شد آن سال قحط شد را در سال سیاہ</p>	
<p>ورزین و آسانند نعمت و فیض رسید شد غنی ہر منقش از انعام و جودش ہر ذریعہ</p>	<p>برکت انگشت اندر جسد بلدان پدید سال تنگی از دعائش زندہ گشت و ہر کردید</p>
<p>بمحو غمرہ بود و سال سیاہ این سال عیبہ</p>	
<p>بسیما زمین و جرج کو فیض او سکا یک راہ منقش ہوئے اہل کی بدولت سے ہونا</p>	<p>برکت تمام شہر و زمین نمی چکا نوری راہ تا سال قحط او سکی و عاصی پید زندہ و ا</p>
<p>شہر و غمرہ سان ہوا و سال سیاہ</p>	
<p>فیض برابر زمین سالان و سہ ہوا چاک کبے ریح لکے سب بگدھی فیض او یہ بکری</p>	<p>برکت و سہ شہر ان اندر سا بیان پہنچے سہار قحط و سال نون دعا او دیدی کردی بکری</p>
<p>جینو بیکت سے وچ کائے سالان و سہ شہر کی</p>	
<p>أَغْشَوْا شَبَابَ النَّبِيِّ فَأَسَاقُوا الْفَقْمَ بِهَا سختندگی با سادہ زندہ قحط ہوا ان طرف أَرَاكَ كُلَّ ذِي رُوحٍ أَرَاكَ الْوَرَاكَ بِهَا رست یافت ہر صاحب روح و منتہا قحط ہوا ان</p>	<p>مَا ظَهَرَ إِلَّا الْعَالِي الْأَشَاحَ بِهَا پہن ظاہر نہ ہو سکے اور سہ زندہ و سخاوت زندہ ان بِعَارِضٍ جَادَ أَوْ خِلَتْ الْبَطَاحَ بِهَا بسیار کردی یکا یکہ گمان بود و خدا بیکر بیکر</p>
<p>سینا میں الیہ اوسیدلائین العسیر علانی کثیر از وہ یا سلی سنگین از سہ</p>	
<p>سہر صحران از گدھا و راندہ سوسیش استہران یافت ہر وی روح از فیض خوشتر باق توان</p>	<p>کردہ ہر غمرہ سخا بکشا و دست خود بنان ابرہ ان شد کہ پنداری تو بطمن را بدن</p>

موجی از دریاست یا سیل آمد از بند گران

سبزی اوگی چلا دے اشتہ پئے چسرا
ذی روح تما جو تازہ ہراک اوس سے ہوڑا
مفسل جو تھے و کرنے کے ہو غنی سخا
وہ ابر برس جس سے یہ بطنی پہ ظن ہوا

بے لہر بحر یا کہ چلا سیل بند کا

جھلک پیر جو ہر یاد دل او شہ چرن نوں گئے
ہر چہوان ہو یا خوشگلی سبہ نوں ہوئی تسلی
کچے کرن سخاوت بہتے زہر مینو نے پئے
مینہ جیسا برس یا جس تیں رو د خانے وگ پئے

گو یا سوچ دتے دریا نوان یا بہنہ نروڑ یا سیلے

مِنْ طَبِيبٍ غَضْرَةٍ الْأَفَاقُ قَدْ عَطَرَتْ
از پاکیزگی غصہ ہر ایک و تمام جہان مسطر گردید
كَرَمٍ نَعِيمٍ عَلَىٰ مِنْ فَيْضِهِ بَدْرَتْ
چند از نعمتای بزرگ از فیضات مبارک ظاہر گردید
أَصْفَا فُتًى نَوَاجِي الْأَرْضِ اشْتَهَرَتْ
صفائی حمیدہ دی تمام کنڈان زمین مشہور گشت
دَغْنِي وَوَصْفِي آيَاتُ لَهُ ظَهَرَتْ
بلکہ ابر با وصف کردن میں مجزا آید از اوصاف پر گزیدہ اند

ظهور نوار القریٰ لیل علی علیہ

بچون ظاہر شدن آتش مہمانی در شب ہالائے کوہ
عطر سا گشتہ زلیب غصہ شش جلد جہان
انتمت عالی شدہ از فیض ذات اوعیان
شہرہ عالم شدہ اوصاف او در ہر زمان

ہست چون بر کوہ در شب آتش مہمانیان

خوشبو سے اوسکی جلد مسطر ہوا جہان
ہین مباری نعمتیں ہیں اوس سے ملے بیان
اوصاف و سکی ہو گئے سب شہرہ زبان
رہنے دی مجھ کو وصف کروں شہ کوہ بیان

جون آگ کوہ شب میں صیافت کے ہو عیان

عالم سببہ مسطر ہوا اوس تمون بہت خوشحاش
اوسکے فیض نوں ہا نون بنیان جنیان نعتان کے
سار جگت ہی ہر جا پہونے و وصف پیکار و
چوڑ مینون با وصفان اوسدیان کمان چوڑ بھان

جینوں آگ پڑا نسیان کہتے رات سار میں بالی

حَبَابُ وَتَبَايُنِ الدِّيَانِ مُفْتَحَةٌ
شَرَفًا وَقَدْ رَأَيْتُ فَضْلَ الْحَقِّ مُحَدَّثَةٌ
جینوں آگ پڑا نسیان کہتے رات سار میں بالی

<p>از روی حسب نسب از طرف معصی بزرگ یابند فَكَرِي عَلَى ظَنِّهِ اَوْ صَافِه لَكَ يَمْ لکرم بر نظم کردن و صفا و عداوت کند و است</p>	<p>از روی شرف قد بفضل خدا بجا صاحب شرف است فَالَّذِي زَادَ اَوْ حَسَنًا وَهُوَ مُنْتَظَمٌ پس در آید زیاد و بجا در زن عالی و شریف شده</p>
<p>وَلَيْسَ مُقْصَدٌ قَدْ رَأَيْتُ مِنْ تَطْلُوعِ نیست که کم شود در تر در حالیکه رشته کشیده باشد</p>	
<p>است در حسب نسب از جانب حق مفتخر لکرم در نظم مدح فرخست شد منظم</p>	<p>است در قدر و شرف از فضل این در محترم میفرماید این در دور ملک چون شد منتظم</p>
<p>نیت در قدر شرف تفاوت گر بود یا منتظم</p>	
<p>بحسب نسب بین ده مولات مفتخر بحسب میری فکر نظم معاتون بین منظم</p>	<p>قد و شرف بین فضل عدالت بحسب محترم سوی کابری حق است بین بحسب بود منتظم</p>
<p>قدر او سبکی چون کم بود اگر غیر منتظم</p>	
<p>حسب نسب چو خفته او شد و در غرور و بانی بین او شد و صفای بوج فکر گیرنده و است</p>	<p>بست خفته ضلوع و غرور و در شرف و است سوی جده پر فام بود و دین حسن سوانه</p>
<p>و کوه که بود و است او موقدر که گشته</p>	
<p>وَجُودُهُ رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ بَدَا وجود مبارک رحمتی است که بر عالمیان مبارک بود فَذَاتُهُ عَنِ مَنَاطِ الْوَصْفِ نَسْتَفْهِ پژواک مبارکش از محل وصف سفار و نیاز است</p>	<p>قَدْ خَرَّ رَاجِعُهُ اِحْسَانُهُ خَفَا عام باشد و آنحضرت اسان آنحضرت از روی تحقیق فَمَا تَطَاوَلَ اَمَالُ الْمَدِيحِ اِلَى پس چون از نشو و یاب می مدح کند به سوسه</p>
<p>مَافِيهِ مِنَ كَرَمِ الْاَخْلَاقِ وَالشَّيْمِ چیز که حاصل است در او از خصال کریمه و خوبیا</p>	
<p>شد وجودش رحمتی از بر عالم آشکار ذات او مستغنی است از مدح و وصف صبراً</p>	<p>عام شد اسان او خفا پنهان امیدوار چون نازد ما و جش امید با قلب نزار</p>
<p>و آنچه در وی است از خلق و مکی بی یار دگار</p>	

رحمت پر عالمین کا وجود شہ عرب ذات اوسکی وصف واصفون کی غنی عجب	انعام اوسکا عام ہی راجی پہلی سبب امید ماو جو کی کیو کر اڑے ہو جب
ہوا وسین حس خلق بہت خوبی اور ادب	
ہر وجود مبارک وسہ رحمت وہاں جہانی واصفانہ ہی سبب وصفون بنا قدرا وسید اجاثرین	امید والیا ندیان کل امید ان حاصل ترستہ ہو یا کیوں امید نہ کرے ماوح اوستویح و عوامیضانی
وہ کرم تے خصلت ان خوش دی آوہ ترکہ انانی	
بَيْنَ الْخَبَرَيْنِ قَدْ بَدَأَتْ مُحَادِدَةٌ در میان دو خبر تحقیق شروع کردہ کلاکون یا یکہ کر فَمَا مِنْ الْخَيْلِ وَالْفُتُوحِ يُرْمَى اور نہ از اسلحہ فرمودن و حرام کردن گفتگوئی است	فَأَنزَلَتْ سُورًا مَّاذَا مَرَلِبُ شَا پس فرود آوے شد نہ سو تہا کہ ہمیشہ امنہ مستند آيَاتٍ حَقِّقٍ مِنَ الرُّحَمَاءِ مُحَدِّثَةٌ آیت ثابت شد از رحمان کہ نہ از حد نہ بہت تہا بل غلطی آنا
قدیمہ صیغہ الموصوفہ بالقدم قدیمت معانی ان سے تہیز فی ذلک یہ وصف است بقدم	
در عجب در پیش گفتگو آمد بسم ہست در وی بحث حل و حرمت و امر اہم	گشت نازل معنی باقی است کوتاہی دم ہست آیتہای حق کہ حضرت شہر آمد بسم
کو قدیم آمد بمعنی وصف موصوفہ قسم	
اُنی جو دوستوین عجب گفتگو سلیم ظاہر کیا حلال و محرم ہے نسیم	نازل وہ سورتین ہونیں دایم ہیں در عظیم آیات اوترین لفظین حادث در تہسیم
معنی قدیم وصف ہے اوسکی جو ہے قدیم	
اوسان لیل کیتیاں گلخان و فرسوز مٹانی اکسور ملال حرام و قونی کچھ بہت آسانے	تلاش چو یان سورتان دایم ہیں وہی جہانے آیتیاں اوتراں حق تہن حادثہ جہدہ لفظ سنانے
معنی بن قدیم وصف وسیع جو ذات قدیم احسن	
بَيِّنَةُ الْخَلْقِ وَالْإِيمَانِ تَنْصِيرُكَ بیانہ خلق و ایمان کو قونی ایمان یار وسید ہند مار	عَنِ الْمَلَائِكَةِ وَالنَّبِيِّينَ مَثَلُ رُكَا انجہادی جاکر شد از حد نہ تہن و نج میر سہارا

<p>بِجَنَّةِ الْخُلْدِ وَالرِّضْوَانِ بَشِّرُنَا</p> <p>پشت خلد و رضای حق تعالی خوشخبری میرساند مارا</p>	<p>كَمْ تَقْتَرِنَ بِزَمَانٍ وَهِيَ تَحْشِرُنَا</p> <p>بیزیرمست ششید آن یات بر ما و حال کد غم میرسد بنده را</p>
<p>عَنِ الْعَادِ وَعَنْ عَادٍ وَعَنْ إِرْمٍ</p> <p>از عادت و امور آخرت و از قصه زندان عادی و از قصه ارم</p>	
<p>بست بالفرق و اید ان زحق مار الفصیر</p> <p>بابشت خلد و رضوان خدا مارا بنصیر</p>	<p>ارمالک و زعذاب آتش دوزخ تذیر</p> <p>بازمان مقرون گشته بوده بهر مانصیر</p>
<p>از مساعد و وزارت و از عادی و امر پذیر</p>	
<p>ایمان ستیاری زنی بهین نصره است بی</p> <p>نشد و رضا حق ت بشارت حق بگوئی</p>	<p>اورنار سے ذرا بهین ملک کے سبھی</p> <p>مقرون نہیں زمانے سے دیتے ہیں آگس</p>
<p>عادی و ارم سے اور جوین امر اسروی</p>	
<p>یادی کرد کباب سواد و نشتی ایمان نالے</p> <p>جنت تبین او کز تبی حق تعالی خیر و کمالی</p>	<p>جو راندی سانوں و سو جو و رخ و چ کشالی</p> <p>کبیر زمانه نال نہیں پر سببہ دیندی چالی</p>
<p>ما و ارم و دس نصیر گسے جو اسے حشر و جات</p>	
<p>أَغْنَىٰ تَزْوَالِ النَّبِيِّ عَنْ كُلِّ مَنَفَعَةٍ</p> <p>لی نیاز و زوال نبی قول حق تعالی از هر منفعت را</p> <p>مُجْنَا بِرَحْمَتِهِ فَوَقَّامٌ تَبَةً</p> <p>مالا بریم از رحمت حق تعالی و از رحمتی بر تبه کمان</p>	<p>جَلَبَتْ لَنَا بِالتَّصَدِيقِ كُلَّ مَنَفَعَةٍ</p> <p>کشید و آور و بر ما به شکل نون بر منفعت را</p> <p>وَأَمَّتْ لَدَيْنَا فَغَاثَتْ كُلَّ مُخْزِقَةٍ</p> <p>باقیم آیتات ما کو و زود ما بر سبب کد و غایت حق تعالی</p>
<p>مِنَ النَّبِيِّ إِذَا جَاءَتْ وَكَمْ تَذِمُّ</p> <p>کسا شد و از نبی چون آمدند و از تعریف او ارم سازند</p>	
<p>شد نزول صحف از بر منقبت صفی و را</p> <p>رفته ایم از بر کشتش بر رتبہ بالا و جا</p>	<p>چنگلی زود در کشید او غلبه و بر سر را</p> <p>ماند و ارم نزد ما فائق شد از احماد و جا</p>
<p>زاجبیا با لیکه طاهر شد و ارم و دیر یا</p>	
<p>مغنی تزلزل هر گویا سب و صفون سے تمام</p>	<p>کینچی میں پہنچے جو تھی ساری اوسنے تمام</p>

بالا ہوا چڑھ کے سبب اپنا یا ناقص	خالق وہ مجنون سے ہوا رکے میان ملام
جولائے انبیاء ہوا ملک او نہیں دوام	
ہر صفت تمہوں قرآن اوسنوں کافی ہو یا قہامی	کھینچ لیا یلو اسطے ساوی نفع و ڈی ہسبہ عام
قد بلند او سے تبوں مانوں حاصل ہو یا عکاس	فائق ہو یا ہر معجزی تین اوہ ہر کرا تجھے مداحی
ہو رہے جولائے سبھی نلے او نہان دو اسے	
کَرَّ لِلْعُقُولِ وَهَبَنَ الْحُكْمَ مِنْ تَبِّهِ	زَمَنَ كَرَّ بَصُورِ الْحَقِّ مِنْ جُبِّهِ
چندین بڑا عقلا نصیب کمال نشیند از گاہ ہے	ہر آن نہو چکر بچہ و سجدہ متعالی از مینا ہے
وَكَمَّازْنِ لِكُلِّ الْقَلْبِ مِنْ سَفِّهِ	تَحْكُمَاتُ كَمَا يُبْقِيْنَ مِنْ شُبِّهِ
چندین وہ نمود آئندہ در دما بود از امور جاہلیت	حاکم گردانیدہ شدہ انداز فر و نگذارد از غیبت
لِإِنِّي شَفَاقٌ وَلَا يُبْقِيْنَ مِنْ حَكِّهِ	
از برای خداوند نصرت و بظن در دفع شبہ و غیبت حاکم را	
چند بخشیدند از گاہ نصیبی عقل را	پند زبیا ساختند از سجدہ حق حبسہ
چند جل ازل نمودہ دور بخشیدہ نصیب	محکاتے شہر انگذاشتہ در سینہ جا
بہر ذی شک و حکم دیگر نمیخواہد زما	
اگر کیلے عقل تو غفلت کو کر کے دور	پیشانیو نکو سجد و نشہ بخت اوسنوں نی ندر
سب شبہ و جل دل سے نکلا ہی اور غور	بن محکات باقی نہ شک رکھا کچھ غور
شک و ایک حکم بہ نہیں مانگتے کچھ اور	
کتے عقلاں تو بچ بخشے او نہان و گاہی	کتے متھے سننے کیتے مال سجدہ اسی
کتے دل تمہوں دور کیتے غل غش تو برائی	حاکم کتیاں گیان دلانے تے شبہ نمودن گائی
ہو رہے حاکم سنگدیان مول خود کرن بادشاہی	
فَطَامَهَا أَعْيَبَ الْبَلَاءُ مِنْ حَرْبٍ	عَنْ مَثَلِهَا عَجَزُ وَالْإِيثَانِ مِنْ بَيْتٍ
من نظام قرآن حمیدہ جز فرمودہ بیخا از عرب	از مثل او عاجز شد نہ کہ بیارند سورے حسین
مِنْ قُوْرِهِ كَيْدُ الْأَعْدَاءِ فِي لَمْبٍ	مَأْخُورٍ مَتَّ قَطُّ الْأَعَادَ مِنْ حَرْبٍ
من قورہ کید الاعداء فی لمب	

نہ سعادتی نہ قیامت بگڑے نہ بدی نہ دروز داند
 ہر کج دوستانہ قیامت ہر کج درویش حوالہ اگر آئے ہاں ہنگ

أَعْدَى الْأَعَادِي إِلَيْهَا مُلْقَى السَّلَامِ

دشمن ترین دشمنان بسوق آید غریب مسیح

بکڑا نہ انداز نظم اور فصیحان عسرب
 است از نورش دل عدای دین پر از عسرب
 عاجز از آوردن مثلش بیگان در قسب
 جنگ نکرده شدہ الا کہ باز اند عسرب

سخت تر دشمن با خود آید ہجرت طلب

عاجز نہ ہے فصیح ہی و کلام کی خوش نظم
 در دشمنوں کا جس کی دیکھو اس کا نور عام
 اوس جیسے کب بیخ کوئی کہہ سکے کلام
 مشورہ الطوفانی کہ یہ ملک انتقام

کتنا تسخیر کئے لگا کر نے خود سلام

نظم اور سیدی سبب فصیحان لگا کر دیا
 دشمن نہ آوہ قد جود تب اپنا جا کر دیا
 حرفہ جا بجا بزمیوں کو طرب بلغ نبایا
 منکر کوئی نہ بیا یہ وغیرہ حق رسوایا

طوبی سخت مخافت خود ملکہ کرن توان یا

أَبَانَ لِمَا قَتَلَهَا قَصْوَى مَرَاكِضَهَا
 ظاہر فرموت نہ لفظوں کا بتجاوانہ و بے باک
 لَدُنْ تَلْقَى عَيَّوْنَ نِدَا صَايَ لِحَايِضَهَا
 ہم پہنچنے کا تہا آواز دہاڑہ عیب جوی

قَدَّتْ فَصَاحَتُهَا عَذْوَى مَنَاضِلِهَا
 شکست نہ کر کھڑا جہاں وین میں انور
 رَدَّتْ بَلَاغَتُهَا دَعْوَى مُعَاوِضِهَا
 را کر بلاغت ان آیت و عودہ معاضد ان قیامت

رَدَّتْ الْغُيُورُ يَدَ الْجَانِي عَنِ الْحَبِ

ماندہ بکرون در شکست نده دست فیاں لختہ یا عزم بکڑ

گردن جبر حسن نقیشت نہایت حسن بیان
 خصم اور گشتگر نگہداشت جامی امتحان
 جزدہ امت نمیب حاصل ان پٹی اعدائے گن
 رد بلاغت کرد دعوی معاوضہ را چنان

از حرم زان کہ صاحب رشک دست خانان

حسن کلام کا ہی جو اس معجزہ شمار
 توڑ انصاحت او کے نے میدان کارزار
 جو اس عین عیب جوی کرتے ہو وہ سخت خوار
 رد دعویٰ عہد و بی بلاغت سے او کے یار

جس حرم سے غیر تے پہ کو بٹائے ۔	
عیب جونی جبکہ اوسدی آخر بھون تائے دیکھ بلاغت دشمن اوسد عوی شکر تائے	اوسدی دیکھ فصاحت کی کیا کھوشی دیر چائے بند مخافت پرست بسی کرو کائے
جنیون حرم تہون غیرت والا بدنون مار شائے	
هَذَا يَصْفُو بِهِ الْأَرْوَاحَ مِنْ حَيْدٍ بِأَيْتِ صَفَى سَيِّدِ سَبَبِي رَوْحاً حَسَدٍ لَهَا مَعَانٍ كَوَجِّ الْبَحْرِ فِي مَدَدٍ وَرَنَ بَابِ مَسْنَاتِ مَسْجِدِ دُرِّ بَابِ كَوْنِ كِي مَدَدِ	ذَابَعَةً أَرْسَلَتْ لِلنَّاسِ مِنْ حَمْدٍ إِلَى نَبِيِّهِ رَفِيعَةً وَشَعْبَةً بِرَأْسِهَا مِنْ زَهْدٍ كَلَامُهَا كَيْطَامُ الدَّيْقِ فِي عَقْدٍ كَلَامُهَا مَسْنَدُ مَسْنَدِ دُرِّ بَابِ
وَفَوْقَ جَوْهَرِهِ فِي الْحُسْنِ وَالْعِزِّ وَبِالْأَرْوَاحِ جَوْهَرُ رِيَا دَرَسَنَ وَتَمَسَّ	
در بہ الیش روح ہار از حسد بخشہ شفا بست معانیش چو موج بحر خود بی انتہا	نمت ہست این بہر دم گشتہ نازل از خدا لفظ ایش چون گمر کو سفتہ اندر عقد ہا
لیک برتر از دُرِّ ریاست در حسن و بہا	
بخشے حسد سے روح کو گراہتہ الامان در بہا کی موج جیسے معانی میں بیکران	رحمت یہ بھی مقلد تہی جلد و دمان کلمے میں جیسے موتی کی لڑیان پر دینان
برتر من لیگ حسن من موتی سے اور گران	
صاف حد تیں روح نون کردی بخشے بہت صفائے سنی اوسدی وجہ درد جنیون موج در بہائے	لو کان کا ان بیعت و تری ہو یا فضل خدائی کلمے اوسد جنیون پر دے موتیان لڑی نائی
حسن کی قیمت وجہ زیادہ موتیان تہون بہہ ہائے	
تَحْمِيلُ الْعَقْلِ مِنَ لُطْفِ عَجَائِبِهَا جِلْدِ مِثْلِ غُلِّ الْبَابِ كِي عَجَائِبِهَا وَسْ فَمَا تَعَدُّ وَلَا تَحْصِي عَجَائِبِهَا پس شمر نہ نشود و ضبط کردہ نمی شود دوسر عجیب او	تَحْمِيلُ الرُّوحِ مِنْ لُطْفِ أَطْلَابِهَا خَشَوِ مِثْلِ بَابِ رُوحِ خَشَوِ مِثْلِ بَابِ رُوحِ فَمَا تَعَدُّ مِنَ لُطْفِ أَوْ أَيْبِهَا لَذَنِي مِثْلِ بَابِ رُوحِ رُوحِ بَابِ رُوحِ

وَلَا تَأْمُرْ عَلَى الْإِكْتَارِ بِالسَّامِ

و خریداری کرده نیند و آن عجبان را بپیارای آسانا

روح را ساز و معطر بوی آن مشک تار
قلب لذت و بدنگار و حشرش بآبادار
عقل حیران از غرابهای او آمد بکار
نیت از بهر عجبانهای او صد و شمار

کی خریدار شش ملال بود کثرت نین بار

روح او یک بوی خوشی و صحر محب هوا
لذت بود و لکود و نون تو جتنا پیرم هوا
حیران روی عقل کو پاکیزه به او
گفتی من آن آت او که عجبان نین ذرا

ان ستون سے ملول خریدار ہووے کیا

روح مطهر است و بیو یکا و مشک جنبه
لذت بخشے دل نون جان و ستون قایم
لبه از عجبان و صد عقل آتے سردا
گفتی عجبان عجبان است از صد و حصردا

بیچے، کیمہ خریدار او صد اکہ سے حال نکرد

عَشَفْتُ نَعْمَةً قَارِيَهَا فَطَلْتُ لَهُ
عاشق غم نغمه خواند پند مشتق غم پرای او
بَسَّيْتُ فَجَبْنِي شَوْقًا فَجَلْتُ لَهُ
بس ریگینت از غم من از روی شوق پرچم من نمودم غیر

قَرَّتْ بِهَا عَيْنُ قَارِيهَا فَطَلْتُ لَهُ
قوت به عین قاریها فطلت له
بَدَّيْتُ شَوْقًا بِسَوْءٍ فَتَمَّ بِسَوْءٍ لِي ذَوْدُ
بد دیا شوق بسوء و تمام بسوء به بی ذوق

لَقَدْ ظَلَمْتَ بِجِلِّ اللَّهِ فَأَعَصِمِ

البغی حقیر هر در کله بر سر حق سال خدا تعالی پس بخیل و ان بد

خمر قاری شنیدم دی جو زمین رفت بوش
بچو بیل من گشتم غمقش امیر و کوشش
شوق قار غاب شده چون کرد من آوا گوشت
سرخه چشیده و گفتند و باداوت نوش

رشته وصل خربست این بخت زن منین شومست

سنا تا مین جو یقینا قاری خوشنما
او یک طرف مین و یککے قربان یون کما
لذت است شوق ملکی است بو گیا
شنیدی جری آئمه خوشحال و لگا

وصل خدا کما رشته تیرے ہاتھ پکڑے جا

سن آواز قاری و امینوں ہو یا شوق سوا یا ہو یا بیجا محبت کو کون اوسنوں کو لب بیا یا	بزرگے بہادر دی شوق تون کیان نہرو یا قاری دی کہہ قندی ہو سونوں کہ ستیا
لَعَلَّكَ رَاقِي مَلَأَ فَخْصَ مِنْ خُبْنِ	پکڑا یہ رسا وصل خدا بہتہ جی تیرے آیا
و دودہ نر پروردگار من آئینہ نیک و دشمنی نیکو نیکو نیکو لَقَدْ فَلَحْتَ بِهَذَا الشَّاتِبِ إِذَا	فَإِنْ تَدَاوَرَّ بِأَدَابٍ قِرَائَتُهَا ہیں اگر لازم گیری بادبائی قرات خواندن
اللہ بر شکارانی از غیبیل و اندر و جہان کون	إِنْ تَشْلُكُ خَيْفَةً مِنْ حَرِّ قَارِ لَعَلَّ
اگر بخوانی آن آیات را از ترس گرمی آتش دوزخ	أَلْعَانُ حَرِّ لَعَلَّ مِنْ وَزْدِهِ الشَّيْمِ
فرد کشتی گرمی نیکو رات بآب آن آیتا کہ سردست	
و ادھقت میگوینا یکہ نا پید و رشتہ درد و عالم از طغیش بیشک آنی سنگار	گر در اخوانی با داب قرات روزگار گر در اخوانی ز بیم دوزخ و آن گرم نار
باز کشتی آتش زین آب سرد و خوشگوار	
حُفْنِ دُخَانِ مِنْ جَحْمِ عَوْنِ تَهَارِ	لازم ادب سے پڑہنا جو کڑی تو اسکیا بیجا اگر تو پڑہتا سے بہرہ ہم نار
دو نون جہان میں اوسکی بدولت ہو سنگار	و بیجا بجا وہ پانی جواب پس بھی خوشگوار
خوبی تھے اچھے جیسے جتنی تہی گئے غائبے دوہن جانان واسطے اوسکون چشکا تپانے	جیکو اوسنوں پڑہنا ماہ و بہرہ بناسکا درد دوزخ دی آگ تنہیں ہو بزرگ ہوا
سرد دوزخ فون پانی شند اوسد اگر و کمانی	
لَوْ بَدَأَ رِيحٌ قَدْ طَابَ قُوَّةُ بِهِ	فِي الْخَشْرِ وَالْخَشْرِ حَقًّا سَوْفَ بِهِ
خوش بخت بر خیزد اوست پاکیزہ شد بن سیرت قرار قَمَنْ يَلْزَمُ دَرَسَهُ قُوَّةُ بِهِ	دشمن و دشمنی خدایت و راسب عرب و اس کاملاً الحَوْضُ تَبْقَى الْوَجْهُ بِهِ
کمان کہ لازم کرد و تاج و خداید بر سر پندار کمان کہ لازم کرد و تاج و خداید بر سر پندار	کہ کمان آن تاج و خداید کو ترس کہ سید پندار دوزخ
مِنْ الْعَصَا وَقَدْ جَاوَزَهُ كَالْحِمَامِ	

از عیسا و در عا که آمد آن عیسا بر حوض مانند انگشتانند	
قد را و در حشر از رفعت بدانند این و آن هست گو یا حوض قرآن رو سفید آید زان	حافظش از آمد بشارت گشت پاک را و بان هر که لازم گیرد او را تا جو رشت چون شبان
عایمان یس ز انکه بازنگ سپه رفته دران	
او کے طفیل حشر میں پائیگی اُبرو گو یا بحر حوض ہوتے ہیں اور حق سفید رو	مژدہ ہو پر موی "یکو منہ پاک دوس سے ہو دایم پر سے تو تاج رکھے سر پر حشر کہ
سب نجر مومن کے کوٹے سے پاس لائے جو	
عظمت نال نجا پے جہنم و حشر و ج کھلو کے گو یا کہ حوض منور عایمان و امن و ہوا	ہو بارگ پر پہنواں یکا موندہ اور کج ہو تاج و سپر جو ہمیشہ امن و بڑھ پڑھ رو
بنام و کیا وے کا بیان کی ہوا و سوچ یو وے	
وَكَاذِبُ يَدْعُوا لِقَوْلِ الْحَقِّ هَزْوَلَةٌ و مانند را و مانند و ہست با و بافت حق سنہا بن	و كَاذِبِيْمُ لِرِيْحِ الْوَسْلِ عَاجِلَةٌ و مانند مت مدہ ہست بر رحت وصل عجلہ
و كَالْقَصْرِ اِطْرَافُهَا اَزْوَاجُ الْمَعْبَدَاتِ و مانند اطرافت و چون مینان از و و عدل کردن	و كَالدَّلِيلِ لِقَبْلِ الْخُلْدِ مَسْجِدَةٌ و مانند دیریت برای رسیدن منازل شدہ بنا
فَالْقِطَاطُ فِي عَذَابِ النَّاسِ كَمَا نَفَسُ یس محل از میرا نشان درین دم و ابج خوابد بافت	
بمچو باد می سوی او حق شتابان و دوران چون مرا طرہ بمچو میزان ان بعدل و امتنان	بمچو قاصد بر وصل حضرت مولا عیان بمچو رہبر کو رسامد سوی مادی و جنان
عدل قائم غیر از نیماست جہ در دمان	
گو یا کہ را و حق کا و کیا تا ہی مبدل میزان او مرا طرہ ساجی عدل میں بجا	گو یا کہ با تنہا جبر نسیم وصال کا گو یا بشت جانیکو چ رہبر طلاء
عدل او سر غیر خلق میں مایہ نسیم ہوا	
راہ خدا و اتہرت و کہا کہ شوقون کچھ و کچھ	نغم و وصل دی وچ مچان و ہو وند و کمانی

نفت خلدی نوں چہر بر او یک جا بیچا	مثل دھرتی منہ اندی ہن عدلی جی جی سوئے
سودا بنانہ تی جی لوکا ندی عدل نہ ہر گز نہ	
لَهَا غَرَابٌ لَيْسَ الْعَقْلُ بِخَصْرِهَا وہ آبنائے اربابانہ کہ عقل شمار ہی نہ اندک نہ	يَلِيكَ قَوْمٌ الْعَالِي مَنْ يَكُونُهَا لذت یہ بدھیں ستارے ایک سیر کر نکرتی نہ ایدان آیدان
يَجَادُرُنِي نَظْمُهَا مِنْ رَاحِ يَنْصِبُهَا ہن کر دہ مینہ در نظم علامہ آن عسلی بد بند اور بنامل	لَا تَعْبَيْنَ لِحُجُودٍ رَاحَ يَنْصِبُهَا لو کہن نہ نصیب پر سرت و مابک ستارے آباد
بَجَاهِلًا هِيَ عَيْنُ الْحَادِي فِي الْعَقِيمِ از جہل بنامل نمودن طالع نگار و بہت بیک ہت نہتے مانہ	
کی کندہ صر عجایبای او عقل سلیم سیکنہ نہ را حیران این در نظیم	قاریش از فہم معنی لذتے یا بد عظیم منکرانہ رمنکر او از تعجب کان مقیم
از حجابیل رد انکار کش اگر باشد فہیم	
عجوبی او کے عقل نہیں سکتی کر شمار حیران ہوسن نظم سے او کے ضعیف یار	لذت سجدہ معانی کی دجور ہے ہزار منکر تعجب او کا جو منکر جو کوئے خوار
جہل ایسے سے اگر چہ ہو دانا و ہوشیار	
ہن کو لون ہن عجایب و سببت سوئی نظم عجاب و یکینے والے جا حیران بنائے	فہم معانی لذت بتے وج تکرار و کسانے نہیں تعجب حاسد اسد اسکر ہو جوانے
جہل کو لون ٹورے و جی جہاندی بے عقل کھائے	
قَدْ يَغْتَبُ الْحَاذِرُ الْكَاسِي مِنْ حَسَدٍ کامی غیبت مینا بدترین دروم را بسبب جہل	قَدْ يَغْتَبُ الْفَخْرُ الْفَخْرُ عَيْنَ الْفَخْرِ مِنْ كِبَرٍ یکت بغیر سید از شخصی نہایت خوشی را از سبب غلبہ و کبر
وَمِنْكَو الْفَعْلُ طَعْمُ الْمَاءِ مِنْ سَقَمٍ و انکار یکندہ و ان ذوق آب را بسبب بیماری	لَا يَنْظُرُ الْبَلَاءُ غَيْرَ الْعَيْبِ مِنْ أَحَدٍ نہ بیند مردم کج فہم سوائے عیب از هیچ کسی

ادھ ساد گلہ بسایہ نیکو خسلق را	خود گرفتار من مبعوض داند فسرہ جا
نگر و غلہ جز از عیب جہان سزناں	نور خورشید از رمد در چشم باشد بد نما
می نماید آب مشیہ من تلخ از مرض و بلائی	
ہمایہ بھی جسہ سے کرے نیک کا گھر	سکتا نہیں وہ دیکھ خوشی ہو جو دل جدا
اصحق جہان سے دیکھے جو کیا عیب کے سوا	لگتا رمدت بد بھی یہہہ خورشید کا فیا
پانی ہو مٹا تلخ کے مرض سے بُرا	
حد دی ماری کرے ہمایہ نیک بھی برہا	خوشی نونہ کیہ نہ لگے اجسیر ہری مصیبت
گلدی ہری کیسی تانین اچھے گل پرانے	اگہ نون درو تین مولیٰ ہادی سوچ دے دھکا
مٹا پانی مرض والے نون مونہ دے تھانے	
يَا مَنْ اَمَدَّ لِبَذْلِ الْخَيْرِ رَاحَةً	يَا مَنْ اَسَاعَ لِمَنْ يَوْجُو شَقَاعَتَهُ
اگر کھد دافرمودہ برافخ کردن لدا کفست با یک طوطا	ای نیک کام فرمودہ بر یک امید ناید جنت شجر
يَا مَنْ تَبَدَّلَ لِعِثاقِهِ مَلَأَحَتَهُ	يَا خَيْرَ مَنْ يَحْمِلُ الْعَاقُونَ سَاحَتَهُ
اگر کھد کھد فرمودہ از بر عاقبت خیر گویا مت خیر را	ای سیر کیا نیک کردہ کھانا احسان تھا باد کھانا را
سَعْيًا وَفَوْقَ مَتْنُونِ الْأَتَقِ الرَّسْمِ	
در حالیکہ دواتہ سپاہ و در حالیکہ سواند پرشت دودہ شترانہ لندہ	
ای نمودہ دست خویش از بہر بخشش باد را	ای در فیض و کرم بر اہل حاجت کردہ باز
ای جین دلگشت قبلہ اہل نیاز	ای جی کام پر پیش سخن تو محنت جی باز
پایا دہ نیز پرشت شتر بائے و از	
ای وہ کہ بذل مال مجر و نرات تیر اکام	ای وہ امیدوار و ن کو تیر اہی فیض عام
ای وہ کہ حسن تیر کیے عاشق ہوئی تمام	ای وہ کہ جلد آتے ہیں محتاج سکتے نام
دو سہ ہوئی سوا بھی اونٹو نیہ شتر کا م	
ایہ لہہ کوئی جو مالہ دیند یا جتہ و از فہ مایا	کوئی ایہ لہہ بر تیرہ تین گیا نین ا جایا
ایہ لہہ کوئی جو حسن تیر کیے شوری یا	ایہ لہہ کوئی جو خلق داجوہ تیری سببہ سوائی آیا

قد سیان گشته دو ان اندر رکابت چون خیم	سیر کردی از حرم در شب عجب سو حرم
بچنانکه سیر بدر اندر شب تار سے ظلم	
حقے بلایا اپنے طرف تجھ کو کر کرم	آئین نہ وہم من جو تجھے وہ دین نفم
خادم کی طرح ساتھ ملک ساری تہی بہم	لیکر حرم سے سیر کیا شب کو تا حرم
جیسا ہو سیر چاند کا راتوں میں ایک دم	
جدہ جہنمی کرم تہیں تیز دین اپنے طرف بلایا	اوہ کجہ دلس لطفون تینوں چ شمار نہ آیا
نور ان دو نگ فرشتہ دو ان تون ہو آسدا	حرم کے تون اقصی تانہیں راتیں سیر کرایا
جینوں رات نہ صبر کی کچ جانہ نون پڑھ چلایا	
وَصَلَّتْ بِاللَّهِ مِنْ أَفْضَالِهِ صَلَّةً	مَسَافُوا إِلَيْكَ مِنَ الْفِرْدَوْسِ أَحِلَّةً
واصل گشتی باحقاً از افضل او اتصال بزرگ	راخندہ سب سے شفا از جنت الفردوس سوا ساری براق
مَرَّ آلَهُ آتَى عَنِ الْأَفَاقِ عَاجِلَةً	وَمِثَّ قَوْنِي إِلَى أَنْ نِلْتُ مَنَازِلَةً
بگذشت براں از بند آسمان باجلد نام	و تہ گز نہ کی در میری بالا تا کر یافتی تہ بند اصلی سدا
مِنْ قَابِ قَوْسَيْنِ كَمَا تَنْزَلَكَ وَلَمْ تَقَمِّ	
از منقہ دو تان منزل کر اور گز نہ نشو و حد نہ تہ نہ انزل	
یافتی از فضل حق با ذات حق و صلی عجب	بہر ت آوردند از جنت براقی را شب
از فلک بگذشتہ مرکب بچو برق الدرب	رفتہ بالا بجہی یافتی فضل و قرب
بچو قرب دو کمان کی در گشت و نی طلب	
ذات خدا سے فضل سے واصل تو جا ہوا	لائی براق خلد سے سواری کو تیسرا
گہ را برف چرخون سی جلد میں چون ہوا	ایسا ہو بلند کہ پانی جب تو نے جا
قرب کمانوں سے نہ سمجھ لے نہ مانگے جا	
و اصل نا خدا ی بویون فضل خدا و کمانی	تیری کارن جنت تہیں انک عجب براق یاسی
گندی جلد آسمان کو لون جان قدم او شب	جدہ اگیون بلند تو اتنا تا اوہ رستے پاسے
قرب کمانان کو لون نا کو لبند انانج نہ علیا حاشی	

<p>قَدْ أَصْلَحْتَ مَوَاسِبَ الْعَطَاءِ بِهَا بدستی رسانیده ترا موبست بخشش حقانی بدان مقام وَفَرَزْتَ حَقًّا بِأَنْعَامِ الْإِقْدَاءِ بِهَا و غایز گشتی تحقیق بدستگاهای حقانی بدان مونس</p>	<p>فَذَحَّكَ اللَّهُ فِي كَفْلِ الْغَطَاءِ بِهَا تحقیق شمر فرمود ترا حقایق بخشش در آن محل بند وَقَدْ مَنَّكَ جَمِيعُ الْأَنْبِيَاءِ بِهَا و تمام ساختند ترا همه پیغمبران بسپهر منزلت</p>
<p>وَالْوَسِيلُ تَقْدِيرُ تَحْدِيدٍ وَمِنْ عِلِّ خَدِيمٍ و در میان چون مقدم خدایت کرده شده بر خدمت کنندگان</p>	
<p>کرده واصل با خودت این دراز انعام و عطا يافتم تحقیق ازداد ارشاد شریف عطا خاص فرمودت درین انعام با کشف غطا پیشوایت برگزیده همه قوم انبیا</p>	
<p>هم رسل با منته تقدیم شایسته بر بند</p>	
<p>پنجا و یا هر حقنه عطا سے تجھے وہاں دولت لقا کی تم کو طعی سفت را نیل جان حقنه کیا جس خاص تجھے وصل دی نملان آگے تھی آپ پیچھے تھی سب انبیاء و ان</p>	
<p>جون آگے ہو سست شد و پیچھے خدم دوان</p>	
<p>بخششان تقدیران نینون شد که او تیر جا پنجا انعام تقاضا و آتیست خوش ہو که پیشک پایا خاص کیست عینون ربی او تیرا برده کہ او کیا سببه بنیان تے رسولان تیرو نیل آئی لایا</p>	
<p>چنین بادشہاں دین اس کے کردی خدم و رعایا</p>	
<p>مَشَافَدَ أَمَكِ سَيَرَتِ الْبَرِّاقِ بِهَمِ رفتند خیز پیاده راندی تو بر براق را سوار و بایشان وَمَسَقَّتْ حَتَّى تَجَاوَزَتْ أَلْسَانُ بِهَمِ و راندی تا کہ گشت تا بعد کہ گذشتی بای راندن را بایشان</p>	<p>أَسْرَفَتْ حَتَّى تَسَابَقَتْ أَلْسَانُ بِهَمِ سیر کردند و شدی تا بعد کہ سبقت برآید ایشان در جاده ایشان وَأَنْتَ تَحْتَرِقُ السَّجْعَ الطَّبَاقِ بِهَمِ و تو می یاری می بخت طبق اسلطان را زیان ایشان</p>
<p>فِي مَوَكِبٍ كُنْتَ فِيهِ صَاحِبُ الْعَلَمِ در جمعی علمبرداران که بود در آن موكب صاحب نشان</p>	
<p>چش تو جلر پیاده تو سواره بر بر اق رانده خوش تا که بگذشتی تو از حد مساق</p>	<p>سیر کردی تا که سبقت برده اند روشاق زد و بگذشتی زد و طباق این نیل و اواق</p>

در سپاہی کہ بدی صاحب نشان و طهارق	اگے پیادی سب تھی تو تمارا کپ براق مرکب چلا کے قطع کیا تو نے سب ساق	کر تا ہوا تو سیر و نہیں پہنچا جا و ثاق طی کر گیا تو چرخ کے جلد جو تھے طباق
شکر سے جنمیں تیری نشان کا تھا طہراق	اگے تیری سہمہ پیادے تو براق چلایا حد چلانوں تین تون لنگیا رتبہ قرب پایا	سیر کر نید یاں لاسکان پر بنیوں رب پہنچایا سبدہ سامان چیز کے اوپر تون میں جلد سد پایا
شکر وچ سے جند اتیرا قیرا قدر سوا یا	تَرْكْتُ فِي السَّيْرِ مَا صَحْبُكَ مِنْ رُفْقٍ بَكَدَ اشْتِي دِيرِ عَكَافِي كِه بَرَاهِ تَوْبُو دَنَدَانِ فِيقَانِ رَقِيتِي فِي مَوْعِدِ الْقِيَامِ مَرْقِي بَا اَرْفَقِي دَرْ سَكَانِ وَعَدِهِ دِي زَبَانِ مَدِ مَنِي	وَجَزَتْ وَحْدَكَ مِثْلَ النَّفْسِ فِي رُفْقٍ وَكُنْ نَزْوَدِي تَهْمَا مَدِ نَوْرِ شِيدِ دَرْ كَرَانِ سَمَانِ حَتَّى إِذَا لَمْ تَدْعُ شَاوِ الْمُسْتَقِي تَانِ وَقَتِي كَفَرُوْكَ اشْتِي مَشْرِ شَدْنِ بَرِ اَرْجِشْ شُونِ
مِنْ الدُّنُوْدِ لَا مَرْقِي الْمُسْتَقِي زجت نزدیکشن بدو ونگذشتی بالای برای بالا روزد	ہر بازیک فلم گزشتی درہ روان رفتہ بر موعودیدار بالا خوش چمان	بر ارفق چون مہر تنہا ماضی نور افغان تا فرونگذشتی پیشی بی پیشی کنان
بیچ از قرب و نہ بالای پئے بالا روان	رستے میں چوڑسکو تو جا پہنچا لاسکان جا پہنچا جای قرب و تعلق میں تو روان	تنہا بزرگ خور کے کئے قطع آسمان چوڑے نہ جای قرب کے اور نیکی درمین
پیشی میں اور بلندی میں چوڑا نہ کچھ نشان	راہ دی اندر ستمہ کیوں تون فی ماتی سار اودہ بلندی پانی تون فی حقے کم سنواری	سورج و انکون گندر کیتا تون کلا جی کتار قرب ہی اند جہا بوراندی تدھہ پندھی پیارے
اونچی و نچر والی کہتے چید سیا کچھ نان باری	بِنِعْمَةِ الْوَصْلِ فَرَدَا صَوْرَتِ مُسْتَلْدِيْ وَصَلَّتْ شَاوَا بَدَنِكِيْ لَمْ يَصِلْ مُنْعِدِيْ	

<p>بنو حسان تباہ کنی لڑنا نہ وصل شد عید کی محفل سے زلفوت حق لکل صیوت مستند بند کراہ شدی تاجیک کے جو عالم رگشی پرست تھے</p>	<p>رسیدہ تاجیک باور گئی نکاح نہیں نہ نلو گنندہ خَلَقْتَ كُلَّ مَكْلَانٍ بِالْإِضَافَةِ إِذْ پست فرمودی بر مکان القیس انعام کی بیتی تاجیک</p>
<p>خَوْدِیت بِالزَّفْعِ مِثْلَ الْغَرْدِ الْعَلَمِ تذکرہ شدی بہ بند سائنش بند کردن یکا نہ کہ مشہور عالم</p>	<p>دیدہ جانی کہ در یک او محال ست از ہمس پست کردی بر مکان با اضافت ان حرم</p>
<p>یا غنی از وصل تمنا التذاذ و زلفم رفته بالا پس انگندہ مبدفم</p>	<p>خواندہ چون گشتی بر فستہ بجومغ و از علم</p>
<p>خان وصل سے مجھے تمنا ہی حظ ملا پیشک جہان کو اونچا تو اتنا وہاں ہوا</p>	<p>پہنچا وہاں کہ قتل جو عید کی تار سا پہنچا جو تباہستان اضافت سے کر دیا</p>
<p>مفت وصل دی تہین اکیلا تو نے خطا دینا پتہ دیکھ بھی سبہ فون تیا اتار تہہ پایا</p>	<p>مفرد علم سارفع سے جھکو بلا یا جتے وہم نہ پہنچی بڑا اوستے قدم تلگیا ہر مکان نون اوسدی نسبت نیکان کر دیکھا</p>
<p>واگن مشہور گیانی اوجا تینوں چہ بہہ بلا یا</p>	
<p>وَصَلَّتْ شَاوَعًا عَنِ مَوْصِلِ الْبَشْرِ رسیدہ جانی کہ بر ترہت از رسیدن آدمیان مَلَحَالٍ مِنْ حُجْبٍ دَفَعَتْ عَنِ الْبَصْرِ آنچہ رسیدن بود از سما بیا برداشتہ شدہ بصر</p>	<p>رَأَيْتُ مَنْ جَلَّ عَنْ وَضِيعَةٍ وَخَرَجَ دیدہ ذاتی را کہ بر ترہت از وصف کردن داند كَمَا تَقْوُونَ بِوَصْلِ أَيْ مَسْتَقِيمٍ تا انکہ بہرہ شدی وصل کہم وصل کہ بہت راست</p>
<p>عَنِ الْعَيُونِ وَسِرِّ أَيْ مَكْتُمٍ از چشمہ و رازی مخفی شدن کہ ہم را کہ کلامت در کلام</p>	
<p>رفته تاجیک بالا بہت ازو ہم جہان آنچہ بود از پردہ باہر داشتہ شدہ از میان</p>	<p>دیدہ انرا کہ ہر دن بہت ازو ہم و بیان تا شوی غایز بہ وصلی وہ چہ وصلی بہ بیان</p>
<p>از نگاہ و دیدہ رازی چہ رازی بے نشان</p>	

وَجَدَ أَصْنَافَ مَا ذُنُوبَتْ مِنْ قُرْبٍ و بزرگ است اصناف چیز که نزدیک کرده شد به آن قرب	وَجَلَّ مَقْدَارُ مَا أُؤْتِيَتْ مِنْ رُتَبٍ و بلند شد مقدار چیزی که داده شد به شمار از مرتبہ
وَعَزَّ إِذَا ذَاكَ مَا أُؤْتِيَتْ مِنْ نِعَمٍ و عزیز نیست دیدن آن هنگام موجود شدن برکات و نعمت	
شد تمام آنچه بتو گفتند نوع مرصبا پس بزرگ است واحد وصف بیان قرب شما	است باریک آنچه داده شد بتو از تحفه با عالی از قدر است رتبہ کہ شدہ با تو عطا
برتر از ادراک بر تو هست انعام خدا	
جو مرصبا جمعی تھی وہ تجھ کو ملی تمام جو قرب آپ کا ہی بلند اس کا ہی مقام	تازک وہ تحفہ میں جو دنی حتمی تجھ کو عام عالی وہ رتبہ میں جو ہوئے تجھ پر اختتام
نادور ہی درک سے جو کیا حق نے احترام	
تمام محنتی حقی فضیلتوں تینوں اکبر سنائے قرب بہت اوہ خاصے رب جو تون دو تھلائے	بہت عجیب تحفے تینوں لطیفوں حق تین سنائے رتبہ بہت بزرگ جو مولا اوہان حق ہی بزرگ سنائے
نعمتان پس کنون اوم باہر جو حق نے قدر دوائے	
الْكَفَرُ لَنَا جَنَىٰ فِي أَنْ يَغِيثَ لَنَا کفر ہمارا کہ جنابت نمود درین اگر کہ بچ رساند مارا فَأَسْعُوا الرِّضَاءَ عِندَ وَالْكَيْ يَجْنِي لَنَا پس بدید سوی رضای او تعالی تمام آید و بر ما	بَعَثَ إِلَهُهُ لَنَا مَدَىٰ كَيْ يَطْلُبَ لَنَا فرستاد حق تعالی ہدایت را ما اطمینان بخشید بر ما بَطَرِي لَنَا مَعْطَىٰ الْإِسْلَامِ لَنَا خود بہت بر دی ما گردا سلام بختمی میں ست کرد مارا
مِنْ الْعِيَايَةِ وَكُنَّا حَقِيرًا مَقْدَمٍ از غنایت حق بجای بہت محکم کنیت خسرا ب شونده	
کفر شد چون در پی این کو دہد مارا عذاب تا کہ رحم آید بر تو بد سوی آن جناب	دین فرستاد از غنایت حق برای ما شتاب ای گردہ نمونسان مارا بشت رت کر از تاب
ہست جاز از لطف ایزد کو تھا بد شد خسرا ب	
غالب جانا کہ کفر کا اندھیرا جب ہوا حق نے رسول بھیج دکھایا رہ ہوا	

چاہو اوسکو رحم کرے تپ تاخدا	ای مومنو بارہ ہین حق نے دیدیا
اپنے کرم سے رکن جو قائم رہے سدا	
رنج و تاجد بہ کفر نے سانوں اکٹھے بیر بچایا اوسدی طرف رو سہ زاری تاہو رحم سوایا	راد ہدایت بھیج پیغمبر حق نے آسان کھایا ہو بشارت مومنو مٹنے سانوں چاد ڈوایا
بک عنایت اپنے واجد کی غما سے ڈایا	
لَوْ جَاءَ الْفِتَنَاتُ بِخَيْرٍ مِنْ شَفَاعَتِهِ امید میداد بخت رافدای مذہب سبب شفاعت شایا أَنْظُرْ إِلَى مَا وَصَلْنَا مِنْ لِعَافَتِهِ میں بسوی کار چہ نیتاریدیم ہزار فرماہو بشارت شایا	فِي الشَّائِكِينَ فَلَعْنَا مِنْ مُبَاعَتِهِ اندھم دو جہان رشتہ رشتہ بہ سبب شفاعت حضرت شایا لَمَّا دَعَى اللَّهُ دَاعِيَنا لِعَافَتِهِ ہر گاہ کہ خواہد مقتضای خواستہ مارا زبیر بندگی او
بِأَكْرَمِ الرُّسُلِ كُنَّا أَكْرَمَ الْأُمَمِ بر بہترین پیغمبران باشیم مانیز بہترین امتا	
از شفاعت در جہت داریم امید بخت خوش رسیدیم از اطاعت ہای امر شریکجا	رشتہ راز تبع او ایم اندر دوسرا داعی ہمارا بطاعت چونکہ فرمودہ خدا
اکرم رسل است اکرم از اہم باشیم ما	
امید جہت اوی و مشافع ہوکان ہین دیکہ اسکی پیروی چنے کیا ہین دولتین	دو جہان بہین ملین جو پیر و سے کرین داعی ہما کیجو کہ بار ب خافقین
اکرم رسل کا وہ جب ہم اکرم اہم کے ہین	
ہو امید شفاعت کر کے بخشے کل نیا بان سینا اسین فخر حق ہاوسا در جہتیا او تمانا	کرتا بہت اوسدی جہتی آسان و نیا بان بنی سادی فون جہہ حق نے کر کے کرم نجا بان
اکرم رسل بنا دیکتا اکرم اسم انسان	
جَمَاعَةُ الْكُفَرِ قَدْ ضَعُفَتْ لِقَوَاتِهِ گروہ کفر تحقیق سست گردید بر آئندہ رقت دین او تَوَلَّى لَوْ الْفُلُوهُ مِنْ بَيُوتِهِ تو لڑ لڑا فلولہ پر من بیوتہ	مُحِثٌ رُؤُوسَ صَادِقِيهِ لِنُتُوكِيهِ سرنگون گشتند سروران مہم پیش و بدیدہ آنحضرت وَأَعْتَمَتْ قُلُوبُ الْعِدَاءِ أَنْبَاءُ نَفْسَتِهِ واعتمت قلوب العدا انباء نفستہ

لڑیدند اوشان برای ظاہر گردیدن نبوت آنحضرت
ترساید و لہای دشمنان را غر بھوت شدن آنحضرت م

کِتَابَةُ أَهْلَ غُلَامٍ مِنَ الْعَرَبِ

مانند ترسیدن بڑی کہ میرنمیتد عالمی این بے غافل بودہ و گوسفند

شد گروہ کافران از قوتش مست و تبہ
سر بلند ان سرنگون از شوکتش گشتہ ہمہ

کافران لڑبان نبوت ظاہر ایشان بی جنبہ
بعثتش ترسان نموده دشمنان را قاطعہ

جون بینی کو ماند و تنہا در بیابان ارمہ

قوت کو دیکھ کر گئے کافر ضعیف رو
شوکت کو دیکھ خود سرفروشی سر جوئی فرو

ایک زلزلہ اونہیں تباہ نبوت کے روبرو
اعدائے دل تہی کا نیچے بعثت تہی جو

جو جبریتی بنظرون میں اکیلی رم سے ہو

فوت اوسے کافران نبوت ضعیف تی رو گستاو
اوجی سر جوئی سبہ نیون شوکت مار ڈراو

دیکھ نبوت زلزلی اندر کافران اداو
دشمن و اول بعثت اوسے دیتا ہون گستاو

بکری جیون جبکل و جی کلے اجر تہون گہر اوس

ظہورہ اوقع الکفار فی وعلہ
رکڑہ شدہ در حالیکہ خوابور دغا ند و فوفون بہد فوفون

سالتہ ما مائہم کالتیل فی سیکلہ
مآزال یلقاہم فی کل معترک

روان گردید خنہائی ایشان مانند سیل آب در کوہا
ہمیشہ بود آنحضرت لگہ را بیکوہ ایشان در ہر مکان جنگ

حق حکو ابالقنا لخمنا علی و ضمیر

کافران از رتب انگندہ خنہور شر دام
مکوشا بہ شدہ و تقاضا دیکھ سبب را دیکھ سبب را دیکھ سبب را

شد روان خنہای شان در کوہ ہجرون سلبا
پاز گردیدند در ذلت اسیر و ہم ف

تا شدہ کفار چون لحم معلق بر قنا
میشود شاخز ابر میدان ملا قے دروغا

ادسکی ظہور سے ہو کفار کو خنہار
خنہواں ہو اسیر ہوئے اور قاتل و خواہ

کو چون میں خون اونکا چلا جیسا ہو بجا
مٹا سا جا کے اون کو نبی کر کے کارزار

کافر نمی بیب گوشت دسے قصاب مانگ کر	
کافران خون جده ظاہر ہو یا اک بر نچا چہر یا کو چیا ندی وحی خون دہنا نہ چہر جان و نگ دہا	قید ہی کیتا لت ہی لیتا بھڑکی مارو نجایا ہر شک ہی مرید چہر گراوہ بخت بلند سوا یا
انہوں کافران تھکان پر خون گوشت صفائی لٹکایا	
حَلَّتْ يَهُنَّمُ ضَعْفًا، لَا يَنْصُطُونَ بِهِ اتان گزیدہ ہنسان ضعیف تر شرم سیر قند زان اِذَا الصَّبُّوْا جَرَّاحًا جَارُونَ بِهِ وہیکہ سیدہ شہ نہ بھڑکی فرما یکر و نہ سب آن نہ	عَلَوْا فَمِنْ يَحْدُ فَاَمِنْ يَلْحَا وَنَ بِهِ بکر کردہ شدہ پشاندگی لڑتیا نہ بھڑکی ازبہ غلص وَزَوَالِ الْفِرَارِ لَمَّا كَادَ فَاَنْصُطُونَ بِهِ دوست نہ بھڑکی رخصت ازبہ لڑکی لڑا نہ بھڑکی بھڑکی
اشلاء شالت مع العقبان والرخسیر	
حالت اشلاء کہ بالا بنیہ باز گسان و پرندہ ہی سیر اسیر	
آخوند و بکر بخند ہی آمدہ در پیش شان نیم بس گشتہ سیر نہ از نہاری فغان	گشتہ منقول و ندید نہ از کسی رو بہان خواہش شان بد گریز از دست فوج بفران
عقاب و گرگ	
پہنچا او نہو کدو کہ ڈراؤ نکوتا اوسکودہ ہوزخمی کرتے تھی وہ لم سے فغان آہ	ہو کر کے قید پھر نہ ملی ہی کسین پناہ مطلب تھا او نکوتا جو اون کو کرگز گاہ
اوڑتی عقاب و گرگسوں سے پیر جو پاتے راہ	
آئی پیش او نہانوں ضغفون جو کہ ہے ان ہالہ گلدی زخم او نہانوں جہدوں درد گنوں کر لالہ	بدی ماری کوئی نہ بیسہ جراوہ ان پھر اندی دوست کہیں نہ سنس نون گر ہو کہ گد مواتی
پیر جو مادی نال عقابان گرگسوں کی چاندی	
لَتَارُوا التَّيْفَ لَعْنًا وَحِدَتْهَا ہر گاہ کہ دیدہ شمشیر اور زخمان و تیزے آنرا ذَهَلَتْ عَقُولٌ وَلَا يَرَوْنَ رِدْدَهَا گم شدہ عقول ہا و امید قیدار نہ باز آمدن آنہا	وَعَايَنُوا الْقَتْلَ تَحَدُّدًا وَلَا وَشَدَّتْهَا دیکھتے سر دیدہ کشتہ شدن و عدالت خواندہ سنو لڑا تَبَخَّى الْفُلَّيَالِي وَلَا يَدْرُونَ عَدَدَهَا سیکندہ سببہ مہنی دانندہ کافران شہسار ابلدا

مَا تَكُنْ مِنْ لَيْلِي الْأَفْهَمِ الْحُرْمِ

ما را میگویند نوبت آن شب از استیضای بای که در دست قتل و زنا

کشته گردیدن ز دوست غازیان مخدول و خوا

تیزی و خشنودی تیغ تا و بدنه زار

بگذر شبها نمیدانند کفار شش

غفلت زانبارفت و امید بر جوشش در فر

تا نباشد از شبان ماه منع کار

او را ما ابا نا پیاده میدانین بوی خوار

دیگری تکیه تیغ جوتی تیر و تیرا

بین گذرتی جانی بین جانین نه ده شمار

بوشش او ز کشته او بوی بدن میرفتی زینبار

چنگ نه بون ده ماه حرام بونست اشک

خوار بگوشت قتل یی سختی اتی چو طوفان مار

جده و بوشی یکدیگر یان یکدیگر غازیان تار

ز تین گذران یک نجش کافر نجبه شماران

شععی عقل اسیر بون بیل گیان سبب سار

چنگ ماه حرام دیان راتین بون نه وحی گذران

اِذْ قَدْ رَأَوْا فِي الْمَغَارِبِ اِسْرَافَ كَثَرِهِمْ

مَدَّ الصُّعَابَةَ فِي الْخَوَاطِبِ رَاحَتَهُمْ

بیرا که دیدند در غاری که تنهای انهم در کجاست و آرامش

دراز نمودند صاحب کلام و شبهای دشمنان استای خوار

كَانُوا الَّذِينَ مِنْ صِيفٍ حَلَّ سَاحَتَهُمْ

تَطَاهَرُوا بِالشَّيْخِ الْأَعْدَاءِ مَاحَتَهُمْ

گویند که درین ایام جهانی است که در و آمد بهت و در کجا

ظاهر نمودند بر تنی نوان سر و سران برادره غورار

بِكُلِّ قَوْمٍ إِلَى الْخَيْرِ الْعِدَى قَسِرَ

چون که در جنگ عدو دیدند فتح و اعتنا

کرده بر جنگ و اصحاب جلد دستبا

بود گوید این جهان آمده در هر سر

کرده در جرج عدو ظاهر نه دست سخا

سوی لخم دشمنان از حد حریف اندر غذا

بزمی جوید یکی جنگ مین تپی او شنه آبرو

پیدا با هر جنگ صحابه نه پاتر کو

گویا که جهان تپا دین آیار و برو

زیننی کشته و کباکی سخا بینه سب عدو

دشمن کا گوشت کبابی تپی او سکو آرزو

جنگا نری صحابه فی سکی دست در زانوهای
مارک دشمن دینی جگند چا پناه دو کینا

رتبه بر متا جنگا نوح جبره سببه فی آتیا یا
گویدین سی مهان هوکی گهر او نهاندی آیا

گوست مدودی کپانداده سے مشتاق سوا

يَمْضِي النَّبِيُّ بِالْأُتَالِ مُقَادِحَةٍ
اگر میفرماید مضمون میروم علم با جودان شکسته
ایم فی سوادو بالنفس ساجده
سکه با سواد فی لربف پای جود و شکسته

يَقُورُ فِي كُلِّ مَيْدَانٍ بِرَأْسِ حَجَةٍ
غایز میروم میدان سجاد علیه السلام برفع و غرت بخت
يَجْرُ تَجَرَّ حَمِيسٍ فَوْقَ مَسَاجِدِ
نهانده یونی مکت که کان بن بر اسپان خوشه نادر

ترجی مومج من الابطال ملتطع

کونی از آن کز مومج را لکات از زبان بیعت بر نم خور

میدان با شجاعتان می
بکند رو با سخنی با روح را راه وصال

می شود منصور و رای از غنمای سعاد
بکشد بر اسپهبدان و یکت شتتار

کوزند مومج اندلیرن میجا در قتال

تجارتش دو ساقه ولیه این دین یاه
این مانند که جا کوزد بر نندکی راه

یاتا بفتح فتح ای میدان من آله
و یاسی جنگ کپنی و ده کپور و پی و کوزده

مارس بن خوب مومج ولیه این سان خود

بنی سار را نانی سپردا جوتون شکار
نوه سروا جویله خدومی ژبوں نفس نیار

فتح خندت به میدانون لبند آتاه ساسار
جکت در ماکو یایان فی کچه هتاسار

مومج سپادان دی وچ لوسه گردی دجوانانهار

اَنْتَجِعَ بِمَنْ مِنْ اَسَمِهِ وَالَّذِينَ تَخْتِجُ
چربا راند اینان بیده شکی منم از شیران این
فَمَا لَمْ غَدِ تَصْرِ الدِّينِ مِنْ اَرْبِ
بریت اوشا از کجرا نانی و دوزین لک محمد

سَيُوقَهُمَ لَحَاقِ الْكُفَّاءِ مِنْ حَبِ
تینجانی مان می منم بخت سده و از از زانار
مِنْ كَلِّ مُنْتَدِبٍ لِلَّهِ مُخْتِصِبِ
از بهایت کنده و منم نه نه

يَسْطَوْنَ بِمُتَاصِلٍ لِلْكَفْرِ مُضْطَلَبِ

مہدی مکتہ: جلیلہ انجیل رکندہ ہستہ کفر دار کندیہ	
سوختہ شمشیر ایشان کافر از از لب از شجاعانی گشتہ جملہ محبت	اندکیر انیکہ شدہ اندو دین منتخب غیت ایشان را بغیر از متصارہ دین ارب
مسدود و پنج کافر یکند اندہ جسر	
تقوٰ را و کی نہ بین چلائے عدو لہام اشجع وہ بین کہ جان دین پی خدا کی نام	اندہ رسہ دلیر کہ بین شیر دین تسم جز انصر دین کوئی ہی او نلو نہیں بے کلام
او کبرانی بیخ کفر کی حملے کئے جو سام	
تقوٰ را و نہانہ پچھلانی سبہ کافر جو رجا حق دین حکم دی من والی صدی کرن غلامی	اولا وہ مرد پاد و چیدی دین دی شیر تانی یاری دین ہی با جوبہ او نہانوں ہونہ قصد مدانی
بیخ کفر دی حملی نالے پتہ دی سرور نامے	
تظاہر الفع طرا من مواہبہم ظاہر گردیہ بہت فحش تمام ارشکرت ان دلیہ نہ ہم حق عادت ولکہ الاسلام وھی ہام تا این غایت کشتہ ملی کہ اسلام و حال آنگران ملت جہان	لا یحصیر الوصف من اقصیٰ منا قہم صرف نہ تو اندک و وصف از غایت منقبت ایشان نہ کفر حر کو التئیف ضروری بخار بہم چند جہانہ شمشیر از از وزن و رید نہای غلبہ شیر
من بعد غیر بہما موصولہ الرحیم ایہی کفر و یکسر کلامش میل نمی نمود و صل کردہ خوشی او	
فتح کیمیز جماعتہای شان گشتہ عیان تا کہ آمد دین حق پس زانکہ بودہ ناتوان	کی تو امد عقل تعد او منا قہمای شان چند گزشتند و رمیدہ انہا تیغ افکنان
رحم او و اصل بخویش و اقر با شادی کنان	
نصرت اونہیں کے حملوں ہی کیمیز افکار تا دین ہوا جب گرچہ تسا اول ضعیف زار	عقل او کی و صفو کا نہیں کر سکتی کچھ شمار مید اونہیں وہ گزرے ہن تلواریں بار بار
خوش اقر باسی ملکہ کیا جوین اور سنگار	
فتح او نہان تہین ہر مید این ظاہر ہو سہائی	وصف او نہان ہی شان و غرضی گنتی و جی نہائی

وج میدانان کر کے قوت کتنی صحیح چلائی	تا اوہان تین ہوی شریعت نال تو فتنہ
غربت پھون گندی ہوی نال قبیلے بہائی	
قَابِلَ الدِّينِ فِي الْإِعْلَانِ مِنْ سَبِّ ایس تائید کر دے دین در غلہ بردن بندگی أَبَدَتْ عُرْوَةَ الْهَدْيِ نَفْسِي ظاہر اید عروس بدیت در دقتی مجیب	مَشِيدٌ وَوَفِّي غَيْرَ مُتَعَبٍ کہ بھی بت و حکمت و نیت نہا کر دے شدہ مَكْهُولَةٌ أَبَدًا مِنْهُمْ بِخَيْرِ آبٍ انفیل وادہ شدہ آن طاعت از پیش ایشان بہترین پر
وَحَيْرٌ بَعْلٍ فَلَمْ تَيْتَمِ وَكَمْ شَحِيرٌ و بہترین شوہر بس تیتیم بے شوہر نہاں	
دین موید گشت در اعلان بابا با عظیم شد عروس ابتدا ظاہر سامان نعیم	پختہ کار آمد کرد و کہنتی گرد و تقسیم یافتہ زانہا پدر ترتیب فرماستقیم
شوہری ہم خوش نہ گرد دیوہی گامی قیم	
منصور دین ہوا ہی سب ہی جو تووی دلہن ہر کی کا ہوا سامان پے طوی	پختہ وہ ہی کہ دیکھیں ہر گز نہ کہنتی باپ اوسکی سر پہ ہی ہمہ ہمیشہ سی ستونی
فی رائد و تے تیتیم ہو دولہ ہی اب ہی	
دین ظاہر ہوون ہی وج لہ ہی سب علوی کوڑی بدادی ظاہر ہو کر کی سو ہی ساوی	حکم بہتا نامون کہنتہ تان تر تا جاوے اوہان تہون باپ پیسے اچھا لہ ہوا ایم کری بہا
خاوند ہی تیتیم ہووے نان و ت رائد ساوی	
مَلَأْتُكَ الْحَقَّ قَدْ جَاءَ وَأَمَّا دَعْمُ فرشتگان محتال نازل شدہ اندر ناما کہنتہ ہر گز نہ فِي كُلِّ مَنَاحٍ بَصِيرَةُ الْحَقِّ قَادِمَةٌ در ہر جگہ و حق پریش و ایستادن حق آمدت نامی	فِي الْحَرْبِ جَاءَ جُوشُ التَّصَدِّقِ خَادِمُ و جیلانہ شکر قہار و علانیہ ادا دیت نہ بود نہیں نہ عنہم هُمْ الْجِبَالُ فَسَدَ عَنْهُمْ مَصَادِقُهُمْ آن شربت متکہ مبارکسان زاریں جاہا و فرشتگان ایستادن
مَا ذَا أَوَامِسُهُمْ فَيَكُلُّ مُصْطَدِمُ چیز دیہ اندازیت نہ یقینی نہ عنہم در ہر واکو فتن	

شد ملائکہای حق شازندیم اندر رخ در سلاکبای بود و اورش ترا پیشوا	بچو خادوم آمده فتح و نصر خدمت نس کو بیجا هستند بر سر از صد مرثان جابجا
کوچه پا دیدند زیشان رعب اندر صد سب	
او تری فرشته جنگین یاری منے ہرز حق آگے اونکی تنہا جعفر جانین کار	نصرت تھی خادموں کی طرح گرد ہر قی یار جین کہ یہ پوچھہ مدد سے تو اونکے بکار گزار
کیا اون سے دیکھا حملہ نین کہ فرنے بار بار	
یاری کا نہ اون بنا مذی جنگی او تر فرشتی نس اگلی حق اون بنا مذی جت دل قدم او تھامی	جتنی جو ذل فتح اون بنا مذی خدمت کر دیکھا بس نہ سہا پوچھہ دینا نہ تھوان جہا نہ اون بنا مذی
بر ہر صدی دی وچ کا کولگان جانوں مار و بھاس	
فَاتَ فَيَكِلُ مُعْزَاكِ لَكُمْ لَيْدَا بہر تین بریدین جنگی بنا مذی قوتی بہت چندان کہ فَلْ بُوْكَوْا وَسَلْ اَبُوْا وَسَلْ صُعْدَا یہا زین بن خلفہ کہ بریل زعلہ بودا سوال کہ اسر صد	خَذُوا لَاسِيَا فِيمَ قَلْبِ الْعَدُوِّ گرفتہ از بزدلی شمشیر ہی غریب دلبہای دشمن از غلاف فَلْ جَنِينَا وَسَلْ بَدْرَا وَسَلْ اَحْدَا پہا نہ زین زعلہ بنیز بریل زعلہ بودا سوال کہ اسر صد
فَصَوْلْ هَتِفْ لَكُمْ اَذْهَى مِنَ الْوَحْشِ فصلہا دگ بودہ مکارا زان کہ سخت تر بودہ اس	
ہست در ہر معرکہ شازند حق قوت مدام از بتوک ہم ذابوا پر سر و ز صد ایہام	ساختہ از بہر شمشیر از دل اعدا نیام وز جین و بدر پر سر و ز اعدا نیکنام
کافرا زرا ازو با ہم بودہ موتے سخت و عام	
قوت ہر جنگ میں اونہیں جتنی ملے تمام پوچھو بتوک اور ابو اصدہ کیلے نام	تینوں کی واسطے کیا اعدہ اکا دل نیام پوچھو جین و بدر واحد جین اسی ہام
کافر کو بھیڑتے تھی بہت موت سخت و عام	
ہر ہر جنگی دی وچ ہر غازیان قوت غضب کہا پوچھو بتوک تی ابو اصدہ چالی کیو نیسی لڑائے	تیغ دی کارن از دشمن دی تون چیر بیان کہا پوچھو جین تی بدر واحد و حال نیلا بہت

کافران نون سی موت و باتین تخت قی عام سوا

حَمِيَّةُ الْكَفْرِ مِنْ ضَرَبَاتِهِمْ يَدْرُسُ

از دزد کافران از دزدیهای شدن سرگردیده

صَفَرْتُ مِجُوهَ الْعِدَى خَوْفًا اِذَا لَبِثْتُ

از دزدانه بنای منگونی را خوف چون کشیده باشم

نَفْسُ الْعِدَا مِنْ سَنَا السَّيَافِ فِيهِ خِدَا

نفسی دشمنان از دشمنانی قیاسی تیغ دشمنان زدند

الْقَصْدُ رِيَالِيضُ حُمْرًا بَعْدَ مَا وَرِدَتْ

بروان آمد نصیری سفید از سرخ و در پیش از آن بن

مِنْ الْعِدَا أَكَلَ مَسْوَجَةً مِنَ اللَّحْمِ

از دشمنان بر سیاهی از قطعه است سوی سیاه

رَدَّوْهُ عَدَايَتِ شَدَّازِ بَرَقِ تَيْغِ اَنْدَرِ بَسَرْدِ

تیغ امانی که کرده بغیر از اهلگون چو در د

اَخْتِ تَكْفَرُ اَزْ دَمِ شَمِشِ شَانِ گَرْدِ بَسَرْدِ

چون کتیده تیغ بیرون روی اعدا گشت

اَزْ اَعَادِي رَقَّتْ جَوْنِ دَرِ بَرِ سِيَاهِ اَنْدَرِ حَسَرْدِ

تَيْغِ اَوَّلِ كَلِّ نَگِ نَفْسِ كَافِرَانِ فَنَ

دین قوی ده سفید کو کر سرخ خوب سا

بَاتِنُونَ سِي اَوَّلِي نَحْوَتِ كَافِرِ بَوَلِ بَوَا

کینهی جو تیغ و کینه عدد و زور رخ بسا

جَبْ وَ شَمُونِ كِي بَالِ كِي سِيَاهِي مِنْ جَاوِ بَا

كَافِرَانِ دِي سَاهِ جَبْدِي كِي تَيْغِ دِي جَاوِ كِي بَا

چپ نون گردیدی را کینهی او که کی نور دنگی

سَبْدِ دِيرِي كَافِرِي اِيكِي مِجِ مَارِ بَشَانِي

موسه بریونی پله سادی جده کتبی تیغ ترازی

كَافِرَانِ تَبَسُّدِ كِلَايِ وَا نِ دِي دَرِ كِرِ وَايِ

وَالرَّاحِي الْمَتَمَرِي فِي قَلْبِ الْعِدَى اَشْبَكَتْ

و نیز از تاند کتبی ایشتان و سینه بائی را مشد خدانه

وَالْجَامِعِينَ مِنَ الْاَغْنَامِ مَا شَرَكْتُ

و غزایم کتد کتانه و سینه بائی را مشد خدانه

وَالْكَلْبَتَيْنِ بِحُمُرِ الْخَطِّ مَا تَوَكَّتْ

و نه سینه و کتد قیاسی نیز و خط را که بکده داشت

وَاللَّامِيَيْنِ بِضَرْبِ الْعِدَى كَتَكْتُتْ

و بازی کتد گانه بر سیاهی کوشش از بازی پادشاه

اَقْلَامُهُمْ خَوْفٌ جَسِيرٌ غَيْرُ مُنْقَجِرٍ

نویسائی شان لرزه را از هیچ جسم بغیر نقطه ضرب

تیر زن مردان که دلهای عدد و کرده فکار

جمع سازان از غنائم آنچه بدر و در فسرار

لعب سازان از عددی خود برآورد و مار	نیز زنبای چون قدم خطا نوشته آشکار
جسمهای کافرن نگذاشته بے نقطه زار	
کرتی بین جمع جلد غنائم کو غلبه از میان	تیر و ن سی تن حد و فاسد را یکا خزان
دشمن کار ناوازه بین ایک کبیل جسمیان	نیز و نکی کر قسم ده لکبین خط خوش عیان
چو وژی نکافرون کی بدن کبھی بھی لی نشان	
جمع کریدی سبب غنیمت جو تنبہاسی یاد و دنیا	مار کی تیر نشان واکن دشمن داول تر و دنیا
کبیدیان اتی بدیان دشمن او نشان بکر و دنیا	لکبیدی خطا و بہت عجایب قلم نیران تیر و دنیا
بدن تمامی دشمن بے نقطه مند چون کجور ز ما	
فَصَوَّرَ الْحَقُّ فِي الصِّبَا قَبْرَهُمْ	وَالْحَقُّ فِي كُلِّ مَيِّدَانٍ يَصَوِّرُهُمْ
پس یا حق تعالی در میدان تنہا و افتادار و	و کو کار بجا در میدان غنم و غنم می بخشد تا نزار و
عَيْنَ الْغَنَائِمِ مِنْ رَيْفِ تَجْمُزِهِمْ	شَاكِي السَّلَاحِ لَمْ يَمَيِّزْهُمْ
چشم عنایتی از ریز و در گار من کار سازی میکند شایان	کشیده سلاح برین نزار علامتی است که ممتاز مینماید و
وَالْوَزْدِ مَيِّتَانِ بِالسِّتَامِ السَّلِيمِ	
و حال آنست که گوی متنازع و در علامت از دخت خار و دار	
افخر حق شانزاد و در جنگ اعدا یا رخسار	حق و در غرت بمیدان شان دفع و افتادار
میشود چشم عنایت کار ساز شان چو یار	اسلحہ پوشیدہ از سیما عنایت آشکار
گل پر رنگ بوست ممتاز از درخت خار و دار	
میدانچین یار غار او بین فتح حق سی ہو	میدانچین حق نے فتح سی دی او کو بار و
بی کار ساز زمین عنایت کے سوبو	بتیار باز ماستے سی پید اسی غلبہ گو
گل کو کرے سلم سے بھی ممتاز رنگ و بو	
یاری حمیدی بر میدان وچ او ہنانون کن گہرا	حق نے قدر او ہناند او کو فتح و لغو دہا یا
اگر عنایت نظر تمیز سبب چا سامان بنایا	و او بتیار و متہی فی کیا خوب بختان کر ایا
ستہ نالی گل کندیان تہون و فی سخن دی ایا	

<p>بَذَلَ الثَّوْبَ لِيَسِيلَ إِلَيْهِ فَخَرُّهُمْ صفا چون به تبار یافتن تو بفرمودن است بِزُكُلِ الْجَبَلِ الْمُنْتَوِبِ صَبَرَهُمْ از جهاند که مستحکم بافتن است و در جنگ دشمن</p>	<p>قَدْ عَزَّ عِنْدَ مَلِكِ الْعَرْشِ قَدْرُهُمْ قد عزت آردی بت پیش ملک عرش قدر ایشان هَدَى إِلَيْكَ رِيَّاحُ النَّعْرِ فَشَرَّهُمْ هدایت کردی به سوی تو باد بوی غنای ایشان</p>
<p>فَتَحِبُّ الْوَرْدَ فِي الْأَكْثَرِ كُلِّ كَعْبٍ پس پنداری شگوفه در غلافها هر دلیری ز دلاوران</p>	
<p>بَذَلَ لِقَرْنِهِ خَيْرَاتِ فخرشان ست صاف کوهر کند و خوش را به جواهرشان در صفا</p>	<p>شده گرامی قدر ایشان پیش از بدو بخل نشرشان سویت رساند بوی نعلبند تحاف</p>
<p>بِرِيسَاوَرِ الْوَعْدِ شُكُوفَةٍ وَ غِلَافٍ بر سپاه و در الوعداری شگوفه در غلاف</p>	
<p>بِسْ ثَوْبِ خَاصٍ مَوْلَانِ دینی جان کوهر گران او کبابین کبیری هو بهن جان</p>	<p>بماری ب حق کے سامنی قدر او کی اور شان خوشبو او بهو کی فتح کی بودی تمبی عیان</p>
<p>جَانِ شُكُوفَةٍ بِرِيسَاوَرِ دَانِ جانی شگوفه بر سپاه و در دانی</p>	
<p>رَاوُ حُدَاتِ جَانِ اَوِيُونِ لَحْرٍ وَ مَنَادِ سَارِ رو و نون جاتون پیش کمر چناتی باران</p>	<p>اگر خداوی قدر او نهاند بهاری ست پیلار بوا و نهاندی تینون دیدی فتح و افق بیکار</p>
<p>وَجْ غِلَافِ شُكُوفَةٍ جَانِ بِرِيسَاوَرِ نَارِ وج غلاف شگوفه جانی بر سپاه و در ناری</p>	
<p>فَلَنْ تَرَى مِنْ شَجَاعٍ مِثْلَهُمْ أَبَدًا پس نخواهی دید کسی را از دلیران مانند ایشان</p>	<p>فِي حُلَاكِيَةٍ وَالْإِيمَانُ مَضْبُكُهَا در یک حدافتد ایشان را سر سپهر و در گمنامه</p>
<p>عَلَى الشَّرَفِ طَوْنُ حُجَّكَامٍ هَمَّ هَجَامٍ بر خدایان و در شکر ایشان طعن طعن طعن</p>	<p>چنانست ز ایشان و پشت سپاه ویند و پشت اسپ گویند و پشت سپاه ویند و پشت اسپ</p>
<p>مِنْ شِدَّةِ الْعَزْمِ لَا مِنْ شِدَّةِ الْخِزْمِ از جیت غایت و از گنجیت ستمی تنگ</p>	
<p>تو نخواهی دید همچون شان و لیری و در جهان پیش اندر خانه زمین طرفه استحکام شان</p>	

از کمال عقل فی از سختی تنگ و میان

شانق او نمون کا کوئی بہادر کبان ملے
ایک حملی میں ہزار ہوں دشمن تو مارے
زینون میں ہیں وہ شیر عرب طور سی پیسے
گویا کہ پیشہ اسپ پہ وہ جھاڑ میں اونگے

فرط بہادری سے نہ سختی تنگ سے

و کسین کوئی نہ اونہان جیادج دلیری ملے
کئی مسیون سپا کیتی کافر سے حرامی
زینان ہی وج بیٹھے حکم عجیب و شیر تیرامی
گویا پیشہ گھوڑیان وج اوگلی اہل رختہ دوامی

سختی عقل سے دائر تین تانگ سی سختی نہامی

كَمْ اَوْهَنُوا لِلْعَوَمِ الْأَعْيَابِ خَزَقًا
و سوتہ آتیا بسبب لشتن دوستان سوختی سخت
لَكُمُ الْعَوَامِنْ سَيَفْهَمُ بَرَقًا
طارت قلوب العبد من باسهم فرقًا
چند ہست نمودند گشتا ہی ہر تانہ از دی شکافتن
پس بر گاہ روشن نمود از شیر خورشید برق را
پرید دہای کافران از بیت منت رسیدن از نباتات

فَلَا تَفِرُّ بَيْنَ الْمَغْمِ وَالْبَغْمِ

پس فرق نہ کندن آہنا در ریر و دیر کو سفند

چند جسم اشقیا رکودہ پار د از میان
برق سان رخشان جو پر دانی مدہ شیر شان
سوختند از قتل اخوان سینہ ہی کافران
گشتہ تران کافران ز دل ذوق از بیم جان

در دیر و بچہ بزر فسر قرون کے توان

کفار کے بدن دے سب مگزی کر اوڑا
چکانی برق تیغ تو کافر کا دل ڈرا
مارے جو رشتہ دار جگر سب دے جلا
کافر کا اذن کی رعب سی تہا دل پہ کا پنتا

فرق دیر و بچہ بزر او نے کب کیا

کر کی جرات کافرانہ اسبہ کی شکس و کبیا
بھلی و الگوں تیشا کبہ کی بینا میں جہ چکایا
مار کی دوست تی غولیش قبیلہ جگر تمام جلایا
اوڑی دل سببہ خصمانہ کی خوف نے مکر ڈرایا

یکڑو تی تے بہادری او نہان فرق نظر نہیں آیا

فَمَنْ أَمَدَّ يَدَهُ فَزَلَّ عِشْرَتَهُ
وَمَنْ يَلْدُنْ مِنْكُمْ أَلْفًا مِّنْ كَيْسَرَتِهِ

<p>پس هر که مدد خواست با قدرت رفت تسکین او وَمَنْ تَصَدَّقَ بِهِ قَدْ زَادَ قُدْرَتَهُ و انگس که چنگل نیکوئی بخت زیاده گشت قدرت او</p>	<p>و انگس که پناه جوید بخدا و تسکین گشت تو گشت او وَمَنْ تَكُنْ بِرَسُولِ اللَّهِ تَصِرَتْ و کسی که باشد بر رسول خدا یا رب و منصور شدن او</p>
<p>• إِنَّ تَلْقَاهُ الْأَسَدَ فِي أَجَارِهَا نَجَّاهُ اگره رزار نماید او یا شیران در پیشه ای خود ساکن میگردد</p>	
<p>هر که دست از وی مدد الحاق شد از تسکین را یا هر که چنگل زد بدو قدرتش افزون شد در علا</p>	<p>هر که با جودش پناه بد گشت و ایم پرغش هر که باشد با رسول حق بکون نصرت و را</p>
<p>رام گردد شیر ریش ایش ریش با جسسه مدد ملی شاه سے تسکین گشتی تمام و انس جبینی یکد بر می او سکی قدر تمام</p>	
<p>چنگل من شیر او سکی جوشش بی بودی را بم</p>	
<p>جود او سی تومن چایی تسکین گشت ساری و امر جبینی دسد پائیه پاپس قدر نیاری</p>	<p>جوسوانی شاه و ابوندا اسوکیان بمرگذاری جیندی مال سول فد او بوندی بگوچ بر دمیای</p>
<p>چنگل و بی گشتی میسر کرتا تابیداری</p>	
<p>هُوَ الْمَغَاظَةُ الْعُظْمَى الْمُتَحَيَّرُ اوست علی المدحیه و علم و حکم برای بفرز کننده فَلَنْ يَهْجُزَ مَا بَغْضَاكَ مِنْ عُنْزِ پس بنده گیر دات کرد ما و وقتی کرد بر بدست تسکین</p>	<p>يَهْجُزُ الْفَقِيرُ يَخْجُزُ كُلُّ مُقْتَدِرٍ بدولت او از فقر خجاست می باید بر فقیه ناود وَلَنْ تَرَى مِنْ وَلِيِّيْ غَيْرَ مُنْتَصِرٍ و هرگز نخواهی دید هیچ دوستی را پناهنده یاری</p>
<p>یہ و لا ین عد و غیر منتصیر بغضت و دینج دشمن از ہم یار و دشمنه</p>	
<p>اورت به افتخار مختار فتح جسم بر بدر کا بخش پنه گرساز و غارت سقیم</p>	<p>بحق از دولت او شد غنی رسته ز بیم تو بخوابی و دیداری خواه را تا مستقیم فی بعد و بی کو بگشت از کرانانش و جسم</p>

ہم ذات اوسکی فخر لئے طرفہ افتخار	مفسر اوسکی کی جود سے ہوتے ہیں مالدار
بیابان اوسکی سرت گرجی مشکل بن ہو تار	دیکھ لگا تو نہ خالی اوسی سے اسید و تار
اوسکا عدد - پانچکا جو ہوتا اوستے خوار	
فخر کرن دی واسے کارن اویو فخر سوایا	اوسی بدولت فخر نو لہند اچر لنگاں نیبایا
پناہ اوسی دی قلعے و کبان چکر تہ حی ستایا	دیکھ سین نان توں پناہ کنگد اچو پھر مفت ایبایا
ناگوئی و دشمن اوسدا اب جو پل نہ مار و کھنایا	
الَّذِينَ آمَنُوا مِنْ أَقْوَىٰ أَوْلِيَّائِهِ	کہہ کہتوئے ملک کی قویٰ خلوت پہ
ہیں محکم کردہ عدو - دیلہا قویٰ آنحضرت مسم	بروز تیدلشت زشت و در آمدن خلوت آنحضرت
عَزَّتْ تَوَاصُلُهُ فِي عِزِّهِ	اَحَلَّ امْتِنَانُهُ فِي حِزْبِهِ
غالب معزز شد نہ تباہ عاشق و دشمن عزت و فخر حضرت	در کورد است خود را در حصار عشق ملی امد علیہ وسلم
کَاَلَيْكَ حَلَّ مَعَ الْأَسْبَالِ فِي أَجِيرٍ	
ہیون جای دارن شیر کرد و کدو با بچہ پای خود در بیشہ	
ازد لایلمای محکم گشت دین لوبند	کی ملائک جزوات انہر خلوت اوسکتند
اہل ملت عزتی بہ رمضان اعزاز وی اند	امت خود را ایسان - ز ملت خوش فلند
بچہ با شیران بدان ان کہ بہ بیشہ آورند	
اوسکی قوی دیلوس ہی دین قوسے ہوا	خلوت میں اوسکی جاوی ملک نہیں بہہ جا
تابع عزیز عزت اوسکی سے ہو رہا	امت کو اپنی دین کے نہ میں وہ لنگب
جیسا کہ شیر بچوں کو جنگل میں لے چھا	
دین دی غیر قوی دیلوان اوسدیان پختی پیئے	کیا توفیق فرشتی نون جو اوسد خلوت آئے
اوسدی عزت تہین سہید و ہی عزیز بند ہے	اپنی دین ہی کوٹ و چالی امت نون خوش لیا ہے
جسوں شیر بچیان نون بیکر جنگل میں لے چھا ہے	
كَذَٰلِكَ آيَاتُ اللَّهِ لِلْعَمَلِ مِنْ عَدَلٍ	فَلَنْ تَعْرِىَ عِدْلَهُ فِي الْكُونِ مِنْ عَدَلٍ
کافی بہ منجرت گوئے از بر عمل کردن از حکم عدل	پس نہ گزشتا ہی نہ ہر سنگ اور چہاں از رفتا

<p>أَنْعَمَ بِهِ لِقَوْمٍ الَّذِينَ مِنْ أَصْلٍ چون بہت توفیق و عطا کرد کہ ان کے لئے بہت نفع ہو</p>	<p>كَرَّجَدَلَتْ كَلِمَاتُ اللَّهِ مِنْ جَدَلٍ بہت کلمات اللہ کے لئے کج و بد گوار ہو گئے</p>
<p>فِيهِ وَكَرَّخَصَمُ الْبَرْهَانِ مِنْ خَصَمٍ وہاں ہے اور خصم کے لئے برہان کے لئے خصم</p>	<p>در شان حضرت و چنین خصومت کشیدہ از ایشان بظاہر و باطن</p>
<p>مَعْرِزَاتُ بَسْتِ اَبْزَبِ سَمَرِ كَفِّ تَرَا بست نام الاصل آن از بہرہ جنات ہوا</p>	<p>سچ از ثمرات نیابت بدل او در دوسریا چند دشمن را کہ جدلی کرد آیا قے خدا</p>
<p>كَانَ بِمِثْرَجٍ اَوْ سَكَبِ عِلٍّ كَوْنِهِ وہیں ہوا کہ اصل ہی کیا خوب یہ کہ نام</p>	<p>بہر حضرت چند را غالب شد از ہر ان صفا نعمت بدل و سکی نہیں کوئی خاص و عام کتنی مخالفوں کی کراہت بنے خصام</p>
<p>عَمَلِ دِي كَارِ شَرِّ اَوْ سِدِّ كَانِي تِيوَنَارِي دین و اہل مذہب ہی تھکے و ادا ہوا سحر اوسد کا یہی</p>	<p>حضرت بنے وہ خصم یہ غالب ہوئے مدام اوسد جیسی کوئی نہ نہیں نعمت جلوچ بہاری کلیں یقین کتنی خصام شک نہ بندی ماری</p>
<p>عَجَزْتُ عَنْ عَدَاوَتِي مُنْقِبَةً عاجز گردیدم از دشمنی و اوصاف نَطَاطُكَ رَقِي مَهَامُ الرُّشْدِ قَاتِلَةٌ طاغوت و مودہ و تار و زخم و کما رس و جامع جو نیکیا تمام</p>	<p>وَاسْلَمِي اَوْ سِدِّي غَالِبٌ بَوَلِي كَيْفَانِ دَقِي خَوَارِي کافی بہت تر از عالم چون انجمنی کہ تو کہ تر شد و دی مہر و جودن</p>
<p>فِي الْمَجَاهِلِيَّةِ وَالْكَادِبِ فِي الْيُسْتِمِ در زمان جاہلیت و با سو بے ماعتن و در زمان بی پرواہی</p>	<p>عَلَوْتُ عَنْ كُلِّ مَنْ فِي الْكُونِ مَرْقِبَةٌ بند رفتہ از ہر کہ اندر جہان بہت از روی مرقبہ</p>
<p>مَجَازِ صَدْرِ اَنْيَكِ اَوْ صَافِ قَوَّارِمِ دَر شَمَارِ خود کلید جملہ نیکیا بد اوست کسر و شمار</p>	<p>كَذَلِكَ بِالْعِلْمِ فِي الْاَيْمَنِ مَجْمُورَةٌ کافی بہت تر از عالم چون انجمنی کہ تو کہ تر شد و دی مہر و جودن</p>
<p>عَاجِزِ بَعْدِ وَصْفِ تَهْرِي كِبَانِ كَر سَكُونِ عاجز ہوں و وصف تہری کہان کر سکون</p>	<p>دَرْجَاتِ و رِیَاضَاتِ بِمِ اَدْبَابِ شَمَارِ درجات و ریاضات بہم ادب و شمار</p>

و ذہا آہرہ اندر ایوی آہرہ بیکر گاہ گت عمارت بنیز
تا دھنکندہ ساختہ در گونہ من آہرہ را کہ زندہ نہ دھنکند

کَا تَغِي بِهَا هَذِي مِنَ الثَّقَلِ

چنانست کہ من این پروردیوانی ہستم از جنس جبار پادان

سہ دو افکندہ اندر قدرت عیسان مرا
با کلاستر از مصیبتا رہن اندر بلا
در سبوط آوردہ از افعال زشت وز ہوا
را کہ طوق انداختند از آنکہ خوف ست و غبا

کُونِیَا بَسْتَرُ بَابِنَا مِنْ زُجْجَسِ جَبَارِیَا

و د نونی جبکوہ الا ایک آفات مین عینا
از او سی مین جو کہ ہر ایک عادتہ بڑا
گما بیون مین چینک کے جبکو تہ کیب
و جبین عاقبت کا دیا طوق و دہن

کُونِیَا کَاوَنَ کَسَ سَا قَدِیُونِ حِیَوَانِ جَبَارِیَا

سنوای دمی مصیبت اندر او بنان جبار عینا
جبتان عادی ہاری و دی او تنان ٹھوکیا
جبدی او ک خوف تیر او ہو طوق و بنایا
جبدی او ک خوف تیر او ہو طوق و بنایا

کُونِیَا دُوَانِ نَالِی مِیْنِ سَانِ جَبَسِ حِیَوَانِ بِنَا

النَّفْسُ أَتَارَةً خَسَا عَلَى جَفَا
نفس تارہ نمودہ خیف بر من صد جفا
فَمَا تَخَالَفَتْ قِيَادَ عِزِّ امْتِنَانِ
پس مخالفت نکردم اور ادرا پی خواندہ البدی او ایونکندہ
أَبْلَعْتُ غَمِّي الصَّبَا فِي الْحَالَتَيْنِ وَمَا
پروی کردم گمراہی جوانی را در دو حالت و نہ
أَضَعْتُ غَمْرِي فِي الْأَتَامِ وَالْأَسْفَا
نہ نمودم غم ریشہ او بگمان بیدافسوس

حَصَلْتُ الْأَعْلَى الْأَتَامِ وَالنَّدَمِ

جمع آوردہ شد مگر بگمان و ندامت

نفس تارہ نمودہ خیف بر من صد جفا
اتباع او گشتہ ام و رہ چہ خواند از جہر بنیا
عرضای کردہ ام افسوس در جرم و خطا
اتباع جبل طفولیت شد مرا لیلین

جَوْنِیَا دُوَانِ نَالِی مِیْنِ سَانِ جَبَسِ حِیَوَانِ بِنَا

بہ نفس بدنی کیا مجھہ کم جفا
سینے کیا بدنی جو کہ اوس بد خصلت تھا
نہ بس عمر جرم مین ضایع ہونی
پابند از کین کہ مین اصل مین رہا

<p>حاصل ہو گا وہ وراثت کے کچھ نہ تھا</p>	
<p>سکرٹن نفس نے میری اوپر باری ظلم کئے دوہین حال ٹگرین والی سینے توڑ بیٹھے</p>	<p>ہو یا نہ میں مخالف او سدا جو گتہ کر گئے دوہین حال ٹگرین والی سینے توڑ بیٹھے</p>
<p>گناہ اتنے شر سادی ہا جوں حاصل ہو چکے</p>	<p>گناہ اتنے شر سادی ہا جوں حاصل ہو چکے</p>
<p>قَاتِلُكَ تَوَاسِعُ خُفَايَاكَ میں ہو کر تو اسے خفیہ چیز پر ازستہ رہتا ہے اور فَلَا تَخْشَى شَيْئًا مِنْ أَهْلِ بَيْتِكَ میں ہی نہ بھاری غصے میں درجہ تباہ خود</p>	<p>قَاتِلُكَ تَوَاسِعُ خُفَايَاكَ میں ہو کر تو اسے خفیہ چیز پر ازستہ رہتا ہے اور فَلَا تَخْشَى شَيْئًا مِنْ أَهْلِ بَيْتِكَ میں ہی نہ بھاری غصے میں درجہ تباہ خود</p>
<p>کو قتل کرنے والے دنیا و دین کا کسم پوری</p>	<p>کو قتل کرنے والے دنیا و دین کا کسم پوری</p>
<p>از غور این نفس پر مارا طر با داد و درو بیچ نہ نمودم تجا و از اشارت تاش فرد</p>	<p>از غور این نفس پر مارا طر با داد و درو بیچ نہ نمودم تجا و از اشارت تاش فرد</p>
<p>دین را نہ گرفت با دنیا کسم پوری نکرد</p>	<p>دین را نہ گرفت با دنیا کسم پوری نکرد</p>
<p>او کے شر و نکاح سے تداک نہ کچھ ہوا اس نفس کی خسارہ تجاوت میں کیا دیا</p>	<p>او کے شر و نکاح سے تداک نہ کچھ ہوا اس نفس کی خسارہ تجاوت میں کیا دیا</p>
<p>دنیا سی دین چھا ہا کسم پوری ہوا</p>	<p>دنیا سی دین چھا ہا کسم پوری ہوا</p>
<p>ہو یا نہ وار وادسی شر و اوہا مول رہ ہوا ہر سے کہا نفس میری اماں تجارت ہو ہوا</p>	<p>ہو یا نہ وار وادسی شر و اوہا مول رہ ہوا ہر سے کہا نفس میری اماں تجارت ہو ہوا</p>
<p>دنیا و دین دونوں میں لاکھ مول ہو ہوا</p>	<p>دنیا و دین دونوں میں لاکھ مول ہو ہوا</p>
<p>لَا تَجِدُنِي فَاِقْصَابِي مِنْهُ بِكَامِلِهِ بدل کن نقص را از و ہا و ان کامل او وَمَنْ يَخْشَى أَجْلًا مِنْهُ بِكَامِلِهِ و کس کہ بجز و شمع آئندہ را از دین بقیع من دنیا</p>	<p>لَا تَجِدُنِي فَاِقْصَابِي مِنْهُ بِكَامِلِهِ بدل کن نقص را از و ہا و ان کامل او وَمَنْ يَخْشَى أَجْلًا مِنْهُ بِكَامِلِهِ و کس کہ بجز و شمع آئندہ را از دین بقیع من دنیا</p>

يٰۤاَيُّهَا النَّبِيُّ فِي بَيْعٍ وَفِي مَسْلَمَةٍ

خابری توداورانیا نکاری در فروختن و در سلم

بذل کامل را لمن با ناقص از جمل و خط
وانکه آجل را بحالی می فروشد از عی

مکذرا ز عالی برای سافل ای مرد خدا
میدی و انم فروگردنده گیری در بها

عین در بیع و سلم روزی شود هر دو را

ناقص کے بدلی مت دی تو کامل کو کہ بیجا
آینده دیکلی میوی جو عالی اوسی مان

عالی کو تو بخوڑیو بیجی کو یکے جان
فانی سنے تو توڑی خبر یا قی کو کیون ندان

معلوم ہوگا بیع و سلم من او سے زیان

ناقص کی کامل ہتھوں اپنی کیون و جیندا
جو کوئی آیندہ اوس تھوں عالی نال و جیندا

صورت بند اوسی تھو نیوان کیون تو کون میں بند
السن والا قابو کر کے دانہ سہین شیند

ظاہر ہوئی و بکن گندیان جو نقصان کریندا

یہ بچاتی مٹا عش من قرض
بطیف اوست بچان من ناخیز و تہم سحر ازار قرض

یہ تنقائی عاقل من مضر
یہ گت است غمی ہا پنج معلوں نابہ ز مضر

اِنْ اَتِ دَنْبًا فَاَعْمَدِي مُنْتَقِضٍ
اگر آوردہ مان گناہان را پس نیست دیان من منتکند

یہ خلاصی عدا فی معرض العرض
بشاعت اوست خلاصی من فردا در مکان عرض

عَنِ النَّبِيِّ وَلَا جُلِيَّ مَنَصَرِهِ

از جانب حضرت و نیست رشتہ من منقطع شونده

ہم نہ باری قرض من از دوستش گردم رہا
گر گنہ کردم نہ شکستہ عہد ہم بیج جا

در عرضا از طفیش و نیم گرد شفا
باشقاعت وار ہا ند اومر روز جہا

از جانبش رشتہ ام فی منقطع از وی جدا

ہوگا یہ بار قرض میرا اوسے سب دا
لایا گنہ تو عہد نہیں میرا ٹوٹا

ہی اوستے میر جملہ امراض کی شفا
میری نجات حشر شقاعت سی ہائیکھا

حضرت سی اور نہ رشتہ میرا منقطع ہوا

برکت اوسے اچا کیسا مرض جودن پڑے خشر دی دینیدوس تہیہ چسکی تہیہ بلانی	باد قرض تبین اوسے دولت مینون ہو رہا ہے عبدن تن والا میرا توڑی ہاں گسا ہے
حضرت تبین نان بوا کا میرا کیا اور تبون سا ہے	
لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ قَدِ ابْتَدِئْتُ وَأَتَمَّنِي زیرا کہ او نہایت مقصود من است و غایت یزدان هُوَ الْبَاطِلُ الْفَرَجُ وَتَنَبَّيْتُ اوست محل اعتبار برای شادی من و خوشی من	اَزْجَوَيْدٍ دَفَعْتُ صَعْفِي مِنْ تَقْوِيَّتِي امید میدارم ببرکت و دفع ضعف خویش از دست تو فَإِنْ لِي ذِمَّةٌ مِنْ دِيْنِي سَمِيَّتِي برخیرستی کبریا من عیدیت زانور و سبب آہنا دند
مُحَمَّدٌ أَوْ هُوَ أَزَى الْخَلْقِ بِالذِّمَرِ باسم محمدی نہ میرا دلم و غم نہ تو گناہ منین مخلوق بہت بعد	
انتہائی قصد و اقصائی ہر ادم زانکو اوست فرح و شادی ہای مارا خود محل تنگ خواست	دفع ضعف قوت احوال من امید دوست چوسمی آشدہ من ذمہ و ایرہا بدوست
بالحمد با وفا تر از ذمہ ان سکر دوست	
جلد مقاصد و نکات میری وہ تمہسری کیون خوش نبون کہ ہی وہی میرا آسرا	اوستے جو دفع ضعف ہی اور زور سیرا ہی ذمہ دار وہ میری ہر بات کا سدا
ہمنام ہون وہی ہے وفادار خلق کا	
اور کس مطلب ہے امید میرا و اوسہون مینون بہلا میری خوشی اور تبون سلمان ہو یا میرا سدا	ضعف دار و اوسہون قوت و اوسہون مینون میرا جو ذمہ دار و اوسہون جبرائیل نام ہمارا
نال محمد سبیر جان تبین اودہ و فواجی سیرا	
قَدْ اَتَمَّنِي كُلَّ الدَّارِ بَيْنَ مَسْتَدِينِ پر زان مبارک اور ہر دو جان یکہ گاہن بہت فَنَ سِوَاهُ مَلَا ذِي سَيْفِكَ سَنَدًا پر کسیت سوا ہی ایشان جای بندہ سر و بدن یکہ گاہن	كُلُّ شَفَاعَةٍ فِي الْحَشْرِ مَعْقِدِي بر حضرت شفاعت و شان در روز قیامت اعتماد من إِنْ كَرِهَ لِي مَعَادِي خَلْدِي اگر نہایت غم نہت از زمان باز گشت سیر نہ من
فَضْلًا وَالْأَفْقَلُ يَا ذَلَّةَ الْقَدَمِ •	

از روی احسان دگر نگر دست من پر گویا کت مرویات	
بر ت بودم که شافع روزم روز حسرت گر نگرید در زبانت دست من خوشبخت	نگیله بس در بر دو عالم ذات والا یسر مرا کیست کو فریاد مار در رسد خر مصطفی
قسم است از تو که تویم حسرت محنت کز جوی بدست شفاست ست دمی چهره محنت من پاهایم اوده بیگانه ای سر	قسم است از تو که تویم حسرت دو نوجو منم که تو ای شت هم اوسکی سوای کمن کونی بهر اوسرا
فصلی در سر زده است او بنیان جهان را نه اوس می تابد بر سر اوسد: نه در این جنگ که اسیر به الیر فصلون: و نه نان نری که تعلیم به بیست	فصلی در سر زده است او بنیان جهان را نه اوس می تابد بر سر اوسد: نه در این جنگ که اسیر به الیر فصلون: و نه نان نری که تعلیم به بیست
لیکن من فی القری ابدی مرا حید بسی بر آنکه جهان بن غایب فرموده غمت رختا خود را ما شاد آن یحرم الزاجی مکار و صفت سرگردن سر زده احتیالی از نیکو نام کرده ستاده	فان محی انور قول لطفاست بحسب بسی شید و نه نام مد روز پای نه نام و صفت هو النفع لب یختی حرام بمه اوست نفع: نه نامی زده: نه نام و صفت
اوسر حج الجار منه غنیمت با آمد باز گرد و نه بار برنده را خند و مایه محترم نماند	
بر همه عالم رسانده عام فضان نوال چون شده نامید زو امیدوار آمد محال	شد ز لطفش زنده ساینه کجایان روح وصال اوست شامع به جمل عامیان بی قیود قال
یا که باز آید امان خواه جنابش سر طاق	
ابل جهانگو یعتین او است مین محال بی آمر اوستی اجی میوبه او ای محال	زنده گری ای محروم کوه بخش کر محال ای و شفیع او کجا جو جرم بهر ای محال
یا خود امان خواهد بی او است سر طاق	
سبیه جهان نوزاد شامل میبار حر و صفا عالی	جنید اگر دی جنگی ن اوسد و نه خوب و صالی

اوہ شفیع جو درواجر مومن ہو ویرجیت سیمالی	حق پناہ دیوی جو خالی اور تنگ من پیر سولانی
پناہ دی سنگن والا اوس مہون آوی خالے	
ثَمِّتْ مِنْ ذِكْرِهٖ حَقَّامًا وَارْحَمْهُ	رَأَيْتُ مِنْ حَبِّهٖ صِدْقًا لَوَالِحَهُ
شمید و اما زکر آنحضرت تحقیق خوشبو ہای اورا	دیدم ام از دوستی آنحضرت سازد صدق دلہ و محبت ہاں یارکون
وَحِينَ أَوْعَيْتُ فِي قَلْبِي نَصَاحَةً	وَمِنْذَ الزَّمْتُ أَفْكَارِي مَدَاحَةً
و از دقت کلام در دل خود نصیحت ہای آنحضرت ار	و از آنرو ذکر لازم کہ گانیدہ ام فکر خود را ستایش فرما
وَجَدْتَهُ لِحْدَامِي خَيْرَ مَلَكٍ	
یا قلم آنحضرت از برای غصصی غور بہترن لازم گیرندہ	
بوی خوش تھا تبہدم من زبانغ ذکر او	دیدم از جش زہرہ صی خوش نور وضو
چون نصایب ہای او در دل کشیدم تو بتو	تاکہ لازم کردہ ام بر خوش مدح آن نکو
یا قلم ہر خلاص خوش خوش تانید زو	
سو گئی من اوسکی ذکر سے بواپنی یارکی	جب فی دکھا فی الکی صورت نگار کی
پند اوسکی سنگی دلی جو جب اعتبار کی	جب سی کہ مدح یار کی لازم شعاع کی
یا یا خلاص اپنے لئے خوش مبارکی	
ذکر یار کی تہین سنی بواوسیدی پانی	جبے اوسدی صورت او زک مہون ان گہا
اوسدی پند و نصیحت سنگی دل وچ جود گانی	جدہ صی وصف شہنشاہی وچ میں انی فکر گانی
ایچی طرح اوسنی پیری خوفون جان جہرئی	
قُلْ نَفْسُكَ بِهٖ هَآ اِذَا اضْطَرَّ بَتْ	فِي كُلِّ ذَا عٍ اِذَا اَشْتَغَبَتْ بِهٖ مَرَّتْ
قل نفس کہم اوضض را و جبکہ مترا و در غم	ہر ہر نفس و فتنہ شغاف نامی ازو بکت و جہاد گردید مرض
اِذَا قَوْلُكَ اَيْسَرُ اَقْرَبَتْ	وَلَنْ يَقُوْتَ الْغَنَى مِنْہٗ يَدَا تَرَبَّتْ
ہر گاہ کہ سید گری او آسانی اند کہ را نزدیک کرد	و ہر گز خوف نہ کردی نیاز از دوستی را کہ بکتا کہ مہدہا
اِنَّ الْحَيَاتِئْتُ الْاَنْهَارُ فِي الْاَكْمَرِ	
از برای انگر باران می بویاند شگوفہ را در بہشت	

چون غم آید و بذات اولی نفس
گرور گیری و سید یافتی خور این

هر مرض بلا و چو پیوستی رود آید شفا
مفسر امید در رافت کی گردد غن

ز انکه از باران شگوفه روید اندر شفته
گر مضطرب بی دلگوشی دی دست یار

عسرتین بچکو عیش کے دکھلا بیجا بدار
محروم او سکی جود سے ہوگا ز خاکسار

باران سی ہوتی پشتو من پیدا ہی سبز و زار
لی سلی اوسہ نالی جود غم تدھی آوے

شکلی دی جی عیش و کباوی سبب غم دور کر اوی
مرضی دی جی سوزین سنون تر ترحمت و کھلاو

سید دی نال سہانہ دی او پر حمدی ہر جا ساوے
تھان غناوی تھون بچین جو غربت سی دل جاوے

اَرِيدُ غُفْرَانَ دَحْلِي لِمَا سَلَفْتُ
وَانِ كَسَمِّ بَرِّمَ بَيَانِ هَرِ كَامَكُ غَمِّ كَرْدِ مَاتِ مَن

میں خواہم بخش پروردگار خود را آنچه گذشت بہت زین
وَاَنْ اُبَشِّرَ بِالْغُرْدَةِ وَبِالسَّيْرِ لِحَبِيبَتِ

وایک بشارت دہا شوم بہ غول و زوس چون چکا کرد و زوس
وَاَنْ اُبَشِّرَ بَرِّمَ بَيَانِ هَرِ كَامَكُ غَمِّ كَرْدِ مَاتِ مَن

يَدَا زَهْرَةَ عَمَّا أَشْفَى عَلَى الْحَرَمِ
وایک بشارت دہا شوم بہ غول و زوس چون چکا کرد و زوس

خوابم از درگاه حق عفو گنہ یاسیدا
دوست زہر شاعر سبب آنکس گنہت بر برم بن ہشام

ہم بشارت در حساب از غلہ جنت دہم را
ختم بر ایمان شود عمر من از فضل خدا

خود ز پیر از دست خود چون بر برم گفت شفا
من خواہم نفع دنیائی کہ چیدا از اعطا

مانگو خدا می میری گناہوں سی در گذر
ایمانی موت ہو میری جب ختم ہو عمر ہا

وقت حساب مژدہ جنت دو آن کر
مین مانگتا نہیں نفع دنیوی کے مگر

پایا سیر وصف من جب ہرم کے زر
ختم ایمانی نال کر میں میری عمر کرانوں

سبب گناہ سیر تون لغون حق گنوں بخشانوں
نہیں میں منہ نفع دنیوی جینوں گئے زمانوں

آن بہشتی توانی بخوبی خبری وقت حساب تانوں
نہیں میں منہ نفع دنیوی جینوں گئے زمانوں

وصف بهر دم دی کر کی سیتے روک رکانون		
وَقَعْتُ فِي حُلَاكِ حَاطِ الشَّدِّ وَذِيهِ امانده ام در چاهی که در حلقه شدد و ذی که در طرفه کزنده و چکی که در کمره کزنده راه برودن رخن اند و	يَا اَكْرَمَ الْخَلْقِ مَلِكِي مِنَ الْوُدِّ بِهِ ای گرانای ترین خلقت نیست از بزرگوارترین که است بر من و	
سِوَالُكَ عِنْدَ حُلُولِ الْحَادِثِ الْعَمِيرِ بدوات ببارگشتن وقت فرو آمدن حادثه عام تمام		
مافده ام در چاهی که در طرفه کزنده و ذی که در طرفه کزنده راه اهداد و داد	عُرِقَ اَنْدَ بِنَانِمْ دَکَمَ کَرُوهُ رَاهِ اَهَادُ و دَاو غرق اند بچایانم و گم کرده راه اهداد و داد	فِیست در عالم کسی بیایم بیایم ای جولو
جَرَشَن و قِشَن که بر سر حادثه عام قتل و		
اک شب که بری من جوا بود من مبتلا جسته پناه مانگون ده التاوی دل جلا	بِهاری بلامین حیف که من آنکر چنپ ای اگر می جان من کونی بچی سرا	بن تیری جبکه سر پیر سر حادثه بڑا
چشم طاقت می اوج ایان چنگیان بهاریان کاری مشکان حسن تبون جواد پناهن او شاد ویند اخواری	تنگی گمیریم راه کوی بلند دروان ماری امی خنکی خلق و الوئی تانین جرس تبون سنگان یاری	تمه سوای سر بر آبی حادثه مشکان بهاری
عَجَزْتُ مِنْ كَفَرَةِ الْأَوْزَارِ يَا سَيِّدِي عاجز گردیدم از کفره اوزار ای سرور من	أَنْظُرْ إِلَى حَالِ مُضْطَرِّ يَلْطَفُ خَفِي نظر کن به حال مضطر از لطف خفیه	أَشْفَعُ إِلَى اللَّهِ عَدَاةَ الْحَشْرِ حَقَالِي شافع شوی به خدا عداوت حشر حقان من
وَلَنْ يَنْفِقَ زَيْتُونُ اللَّهِ جَاهِدِي و هرگز نفیست زیتون خدا جاهد من		
اِذَا الْكَرِيمُ يَجْلِي بِأَسْمِهِ مَنْشَقِيم و تیکر ببارگم کزنده ظاهر گردد مقتضای اسم ستقیم		
لَشْتَمُ مِنْ فَرْطِ كُنَايَانِ خَوَارِ و عَاخِرِ سَيِّدَا شتم از فرط کنایان خوار و عاخر سیدان		
شَوْفَعِيمِ بِشَرِّ حَقِّ فَرْوَا كَرْتَا بَحْشَدِ خَطَا شافعیم به شر حق فروا کرتا بخشد خطا		

چشم رحمت سوی حال یہ ظلم برکت	اگر نہ گردان شد اعت کردم قدر شما
چون کریم آید باسم مستقم جسدہ تم	
خضر گناہ سی ہوا عاجز ہون میری جان	کشت نفع بخش مبری لئے ہو کہ ہوا مان
مضطرب ہن حال دیکھ میرا لطف سہا	شافع جو ہو مبرا نہ تیری رتب میں زبان
ہو مستقم کریم دی جسدہ جو کل جان	
بہون نہ تہوئے عاجز ہوا یہ مہد ہن این	کر شفاعت و قیامت کی ہون سی پناہین
حال پریشان اوپر کچھ بھون کرم نگاہین	میری شفاعت کر بیان قدر کچھ کچھ ہی پناہین
ہو مستقم علی کرسی پ کریم جہاں	
هَبْنِ لِعَيْنِي رَحْمَتَكَ تَرْتَقَا	وَلِلْبَعِثِينَ مِنَ الْاَنْوَارِ عِشْرَتَا
بخش فرما چشمن را از دم خوش روی نہا زده سال حال	و بزدیشانی من از انوار رضا سفید سے اد
فَاَنْتَ تَمْسُرُ كَمَا لِ اَرْضٍ ذَرَقَا	فَاَنْ مِنْ جُودِكَ الدُّنْيَا وَضَرَقَا
پر زدن مبارک تلخوئی کمال سے نہی ز باد رو خود را	پر زدن بیکوئی بیکوئی دنیا سے دنیای تو کا زدن باشد
وَمِنْ عُلُومِكَ عِلْمُ اللُّوْحِ وَالْقَلَمِ	
و از نمودن علم کتابت علی کہبشتہ ست در لوح و قلم	
بخش چشم از وصل خود سردی ستیدا	ہم چینہ را را لطف عام انوار صفا
مہر فضلی تو بخش این ذرہ ناچیز را	بست از جودت و عالم ای مبارک عطا
آمد لوح و قلم یک علم از علم شما	
اگر ہو کلو بندہ کچھ و کہا اپنا خوش حال	پر نور ہو چین جی میرا کچھ یون نوال
سوچ ہی توین ذرہ کریم سی دی بصال	دو نور جہاں پرینا تو ایک بخشنے سوال
لوح و قلم اک علم ہیں ہی محسوس وہ کمال	
اگر میری نون سر و بخشن نور تہاں کہا میں	نور رضا چین نون میری فضولوں دوا میں
فضل و اسوچ توں میں رضی فی نون فرما میں	بک بخش تیری تہوں دنیا غریب یاد توں عا میں
بک علم میری علماں تہیں لوح و قلم ہی ساتہیں	

<p>لَا يَأْسَنَّ ضَعُوفٌ وَلَنْ يَكْثُرَتْ هرگز ناامید مشو بسبب کم این اگر چه بسیار باشند يُنْكِرُ الْخَطَا بِأَمْدٍ عَلَى يَأْمَانٍ سَلَفَتْ از تو گنایان گذشته تمام نماند اگر چه در پیش گذشته اند</p>	<p>فَإِنَّ رَحْمَتَهُ مِنْ غَضَبِهِ سَبَقَتْ پس رحمتش پیش از غضبش است يَا نَفْسُ لَا تَقْنَطِي مِنْ رَأْفَةِ عَظَمَتِ ای نفس من ناامید مشو از مهربانی بزرگواریت</p>
<p>إِنَّ الْكَبَائِرَ فِي الْغَفَرَانِ كَاللِّمَمِ زیرا که گناهان در گنج رحمت همچون گناهان خورباغه</p>	
<p>بِانْ شَوْنا میگرد رحمت بر وزن نند از شمار گر خطای از تو ظاهر گشته خود صد بار بسزای</p>	<p>رحمتش سابق شده بر جوشش غضبش بار بار ناامیدای نفس از رحمت نکردی زینبار</p>
<p>ز آنکه آمد وقت بخش او کجا شرح من</p>	
<p>تخلع امید فرو گشته نکرمان مانا تیری گشته نهی رگبستی مدو کران</p>	<p>رحمت همیشه شدی غضب پر جوی کرمی پست ای نفس تو نذر یو اگر جرم بی کلان</p>
<p>بن وقت جوش عفو گیری صغیری سان</p>	
<p>تلا مید نبو گناهان کارن تو زری بیون گزیر ساری عمر گذاری میکردی گناه بکسیری</p>	<p>رحمت دادی غضب کنون بچستی به گیری ای نفس امید بختندین چون تو بستی تویری</p>
<p>دوای چویشان و انگیختن و سلی تیری</p>	
<p>أَرْجُوا إِلَهَ مِنَ الْأَنْوَاءِ يَغْفِرُهَا امید میدارم از دوزخ متعاقب گذشتگان و روان نفس را فَمَنْ سِوَاهُ هَذَا النَّفْسِ يَرْجُوهَا پس کیست جز او تعالی را ز برای این نفس که رها شد بروی</p>	<p>وَمَا اسْتَطَابَ مِنَ الْخَيْرَاتِ يَلْمِهَا و آنچه نیکو و پاکیزه است از نیکیهای در دل نکند او را لَعَلَّ رَحْمَتَ رَبِّي حِينَ يَقْضِيهَا شاید رحمت پروردگار من وقتی بکومت فرماید آن وقت</p>
<p>تأني على حسب العيانية في القسمة آید آن رحمت بر اندازه گناهان در قسمت من</p>	
<p>دارم امید آنکه بخشد از بد بسحق امان گفت جزو لاکه بر این بنده گردد دهر بان</p>	<p>سازم الهام امر نیکو بها خوش عیان رحمتش امید دارم چون کند تقسیم آن</p>

<p>صہ برقد رگنہ خویشتنہ باجم اران</p>	
<p>ابام میری دلیر کرے نیکیوں کے راہ امید ہر جہ باقتی رحمت کے وہ شاہ</p>	<p>رگنہ امید تھے ہون دی بدی نہ پناہ ہی کون اوس بغیر کہ مجھ پر کرے نگاہ</p>
<p>دستاوی صہ بھگوین جتنی میرے گناہ</p>	
<p>بسمی امیر ہیری اوسنوں رحمت مال بکشاہ ہی امید رحمت رہا وہ جسوت ونداو</p>	<p>بر امید حق اوسنوں جرموں آپ بکفر ملوی کون جرموں باجوہ جو بکد اوپر رحم وہا کو</p>
<p>قد رگنہ دی اوپر سیدان پنج تھے دی</p>	
<p>قَدْ جَعَلْتُ بَابَكَ مِصْرِيًّا مِثْلًا لِّسَبِيلِ مُخْبِقٍ مَدَامُ رَوَانَهُ لَا يَأْتِيهِ إِلَّا مَكِينٌ تَهْمًا رَفِئًا وَلَحِيقَتِي بِالْفَصْلِ فِي الدِّيَارِ وَالْأَسْرِ دکھا ملازقہ قریں لعل خود دینا دور اثرت</p>	<p>یَا بَابَ فَاجْعَلْ جَانِبِي غِيًّا يَنْعَكِبِينَ یہ دیکھ کر فرما دے کہ تیرا پاس نہ ہو نہ دھرتی نہ آسمان</p>
<p>لَدَيْكَ وَلَجْعَلْ جَانِبِي غِيًّا يَنْعَكِبِينَ تیرا ایک خود و گردان سب دیکھ رہا ہے</p>	
<p>از کرم فرما دلم را پاک از جسمم ذمیم عکس امیدم سفر ما از ترسم ای کریم</p>	<p>از رو کن بردت مسکین آید بر ذمیم وہ پناہم درد کو کون از ظلم و زنا بر جیم</p>
<p>در بناب خویش وطن من کن قطع ای جیم</p>	
<p>تن من میرا دی سی تو کر پاک کردگار امید میری کا ہونہ عکس ای خدا شمار</p>	<p>آیا ہوں تیرے در پہ من ہو کر امید وار یہاں ظلم ہونہ مجھ پہ وہاں ہونہ شمار</p>
<p>تزو یک تیری قطع نہ میرا ہو ظن بکار</p>	
<p>ہر گنہ تی دکھ تبین فرما پاک میرا دل عالی میری امید بختی تین تہوں کی رہبر عالی</p>	<p>تیری دردی اوپر ایامین مسکین سوالی انتہاں و تہاں حفاظت میرا توں مجھے میرا والی</p>
<p>قطع ظن میرا ہوتن تہوں در گتیرے عالی</p>	
<p>فَإِنَّ عَيْوَنَكَ عَوْدًا يَطْمَئِنُّ لَكَ</p>	<p>أَحَاطَتْ أَلْهَمُ حَيْوَاتُ الْحَيِّ لَكَ</p>

<p>از بر طرف گرد آمدن فهای بعضی محتسبا اورا يُجَاهِدُ عَبْدُكَ هَلْ أَنْ يَحْنُ لَكَ بغیرینند بسیارک و آنحضرت که رحم فرمای برای او</p>	<p>پس کجاست جز پناه بجای که اگرام گیر و بدو وَاللَّفْظُ بِعَبْدِكَ فِي الْمَدَامَةِ نِزَانٌ لَهُ و میرانی کن بر بنده خود ورنه آنست که در آن بنده</p>
<p>صَبْرًا مَتَى تَذَعُ الْأَهْوَالَ يَنْفَعُ دِمْرُ شکیبائی بت که نگاه بمنزله دورا سوختن بت میگردد آن صبر</p>	<p>صَبْرًا مَتَى تَذَعُ الْأَهْوَالَ يَنْفَعُ دِمْرُ شکیبائی بت که نگاه بمنزله دورا سوختن بت میگردد آن صبر</p>
<p>محت و غم کرده از بر طرف اورا بقدر از طفیل است و احمد بر ملاشش رحم آر</p>	<p>جز خضابت نیست لمجانی و را در زینبار لطف در کونین کن بر بنده خود و گردگار</p>
<p>ز آنکه صبری دارد او که بر هوا گیر و فسرار</p>	<p>ز آنکه صبری دارد او که بر هوا گیر و فسرار</p>
<p>غم اور محتون فی بیابان کجاست صدقه جیبی کاکر جسم یا ال</p>	<p>جز لطف تیری اور کبان بندی کی نیاه دو فوجبا عین رحم سے کر بندی پر نگاه</p>
<p>رکتای صبر و یکپه کے کر پوان فی حب راه پرفرو کجاست غم فی محت جانون غوی کباندا</p>	<p>تیری با بنده کجاست جانی پناهن لبند دو جبانان و ج بندی بر جسته که بان در ماند</p>
<p>حضرت دی طفیل رحم کر پوان جیب بداند</p>	<p>حضرت دی طفیل رحم کر پوان جیب بداند</p>
<p>صبر جبار کجاست او و یکپه بر کجاست</p>	<p>صبر جبار کجاست او و یکپه بر کجاست</p>
<p>وَارْحَمَهُ وَبَارِكْ وَسَلِّمْ عَنْ مُضَاعَفَةِ رحم فرما و برکت فرما و بفرست سلام از و بدین کردن فَحْمَةٍ وَحَدِّ وَعَطْفَةٍ بِبَاطِلِهِ بزرگی بخش و گزینی سارن و کلا شتر از کور از هر سار</p>	<p>ثَبْرًا مَتَى تَذَعُ الْأَهْوَالَ يَنْفَعُ دِمْرُ شرف بخش و لطف فرما و کرامت بخش و میرانی غم و دوزخ وَأَذِّنْ لِنَحْبِ صَلَوةٍ مِنْكَ دَائِمَةٍ و دستور ده بر برای رحمت را کائنات دایم</p>
<p>عَلَى النَّبِيِّ بِمَنْحَلٍ وَمَنْحَلٍ بر حضرت پیغمبر کمال فرود بخشن و سپار باریدن</p>	<p>عَلَى النَّبِيِّ بِمَنْحَلٍ وَمَنْحَلٍ بر حضرت پیغمبر کمال فرود بخشن و سپار باریدن</p>
<p>رحمت و برکت تحیات و سلام پیشمار عظمت و تغیر و تعظیم و تحجد امتحار</p>	<p>شرف بخش اگرام فرما لطف کن صد بار اذن ده ابر صلواتی را که در سبیل و نهار</p>
<p>بر منجی بار و بیایه پے بچو دریا بار بار</p>	<p>بر منجی بار و بیایه پے بچو دریا بار بار</p>

برکت ہو رحم حق ہی ہو سب دگنا اولیام	لطف و شرف تحن و اکر ام و فضل مام
تغیم و مجد و عاطفت روح و احسرام	رخصت ہو جلد ابر صلاتی کو جو بدام
بر سے نبی یہ بحر سان ہر وقت صبح و شام	
رحمت برکت کی سلمان قدر توں پیچ سونے	شرف بزرگیان بخش دی خون جگر شمع
قدر کی مرتبے کی تعلیمان جو اس قدر روپے	چہ صلوٰۃ و توں یہ حصہ جو بد میں ہر شاہ
اور پشیمانی حد نہوں زیادہ دریا موج و بہا ہے	
وَأَوْفَىٰ سَائِلِينَ كَذَّاءِ مِنْ بَشَرٍ	وَأَعْطَاهُ اللّٰهُ الرِّزْقَ الْخَمِيرَ
وہی فرمائی کہ کجیوں کا ہر کسہ ہر دہانت	وہ عطا فرما دے اس کو تمام محمود روز شہر
وَصَحْبِهِ يُعْطِيهِمْ مِنْ عَنِّ حَصِيرٍ	لَهُ الرِّزْقَ عَنْ أَبِي بَكْرٍ وَعَنْ عُمَرَ
وہ اس فرمادے اس ہمسہا کی کہ زیادہ انداز شمار	بر اس میں بخش از حضرت ابی بکر و از حضرت عمر
وَعُثْمَانَ وَعَنْ عَلِيٍّ ذِي الصَّكْرِ	
و از حضرت عثمان و از حضرت علی کہ ہمہ خداوان ان کہم	
خا خا راضی کن او کہ دست سرور لبشر	بخش فرمائش مکان محمود روز شہر
خاص فرما لبشر بنمای کہ نابد در حصہ	پس رضائی خود رسان سوئی ابو بکر و عمر
ہم بخشوں و علی ان خاصان ذوالقہر	
بارب نوم و سکو کیو جو سید بظہر	دی او کو مولا سمیع محمود روز شہر
انسانی سلجیو کہ توں ہون وہ دم	پس راضی اونسی جو تو ابو بکر و عمر
عثمان اور علی سے جو میں خیر سر بسر	
راضی باتوں دار بر توں کرم گنوں فرمایں	توں مقام محمود و شہر و جہت معلون جاہ و تہیز
نعمان بخشان گشتی کو لوں خاص و سب گشتانین	حضرت ابابکر کی حضرت عمر توں حق کج و گہانین
حضرت عثمان کی حضرت حیدر سب کہ باندگی مانین	
وَأَزْهَرُ حُجَّتِهِمْ وَالطَّالِعِينَ لَهُمْ	وَمَنْ يَلُوْذُ بِهِمْ وَالْخَائِدِينَ لَهُمْ
وہم فرما دستان بہ نور و فراز دین کو شانہ	وہم از گناہ گیر و دہانان ایشان و خدا مان ایشان را دم

سَلَفًا وَخَلَفًا وَلِلسَّغْفَرِ بْنِ لَحْزَرٍ اسلاف و خلفاي اين پيشروان و آفرينش خوار و بزرگوار پيشانان	وَالْأَلِ الْغُصْبِ ثُمَّ الثَّانِيْنَ لَهْمُ و آله اصحاب پس است بخت كشته گمنامين زانكده گمنامين
أَصْلُ النَّقِيِّ وَالنَّقِيَّةِ الْحَجَامِ وَالْكُورِ كدام اصل نقوي و پاكيزگي اند و حلم و كرم بنبي الله تعالى عنهم	
نَهْمُ ذُمَائِهِ بَانَ وَمُطِيعَانِ سِرْبِ ساق و خلف شان و آنكه مغفرت خواهد و اگر	و آنكه با ايشان پناهد خدا و مان و اولي القدر آل و اصحاب همه جميع تابعين را در اثر
أَصْلُ نَقْوَى وَطِبَارَتِ حِلْمٍ وَكِرَمٍ مُتَبَرِّ اصل نقوي و طهارت حلم و كرم متبر	
بُخْشِ اَوَّلِكَوَجُوهٍ وَطِجِ اَوَّلِيْكَ بِنِ اَكْه بخش اولكو و وجه و طبع اولكي بن اكه	جو خدا و مان باب بين جو اونسى لين پنا د آل و صحابه تابع دين پر كرد نگاه د
أَصْلُ نَقِيٍّ وَرَحْمٍ وَكِرَمٍ بِنِ وَهْ شِلْ مَاد اصل نقى و رحم و كرم بن وه شل ماد	
دَوَسْتَانِ نَوِيْجِ فَرَا بِنِ اَرَا نِ نَوِيْجِ بِنِ بِنِ دوستان نويج فرابن اريان نويج بن بن	خدا و من نون قى و بنانون جو و بنانان ازاناي آل صحابه قى تابع جهان دين قى كوشش آزي
نَقْوَى يَأْنِي حِلْمٍ وَكِرَمٍ نَجِيبِ اَوْنِيَانِ بِلَا شَانِي نقوي ياني حلم و كرم نجيب اونيان بلا شاني	
مَا اسْتَبْلَجَ الصَّبْرُ مَا يَبْقَى لِنَفْسٍ حَيَا ما استبلج الصبر ما يبقاى لى نفس حيا ما استشدَّ رَحْلُ رَحْلٍ الْهَيْتِ نَحْوِيْنَا ما استشد راحل راحل الهيئت نحوينا	مَا دَامَ فِي الْقَمَرِ نُورٌ وَانْخَلَا مِنْ سَا تا آنكه در ماهتاب باشد نور و تا ريكي تمام تا آنكه عينا ندهش خيالى درخت بان را باد صبا
وَاطْرَبَ الْعَيْسَ حَادِي الْعَيْسِ بِالنَّعْمِ و در طرب و در شتر را حاد استر با نعم	
تا كه باشد صبح طالع تا بهر اندر ضيف تا كه بندد حاجي اسباب سفر سوي من	تا كه باشد نور در ماه و قسطا م اندر ص تا كه جينا ندهش بخ با نيب باد صبا
بِمِ شَتْرِ رَا حَادِي وَدَرْ طَرَبِ اَرْتَقِ بم شتر را حادي و در طرب ارتق	
جَبَلِكْ مَطْلُوعِ صَبْحِ بُو بُو بَهْرِيْنِ حَنْبِ جبلك مطلوع صبح بو بو بهرين حنب	جنگل كه بود نور چاند مين اندر حير و رسا

جب تک کہ حاجی رخت کو باندھیں سوئی منا جب تک بلاوی بان کے شاخون کو آسبا

اور شستہ و نکو خوش کرے عادی ہی کرے

جسٹون تائیں صبح ہی اصرہی سورج وچ روٹنالی
جی تائیں چار ستر ہی واسطی حج مناسے
جی تائیں نوچر اندر ہو شام دوچ سیاہی
جی تائیں بچنی و بیان لہان و بچین واپلائی

اوٹہ نون تورن والا کروا خوش نال کو از حدانی

فَاغْفِرْ لِحَسْبِهَا وَاغْفِرْ لِمَا رِيَا
پرخش فرما کر کتہہ عاصیہ را بکثر لباسی خواندہ
وَاغْفِرْ لِبَائِعِهَا وَاغْفِرْ لِمَا رِيَا
پرخش فرما کر کتہہ عاصیہ را بکثر لباسی خواندہ

فَاغْفِرْ لِنَاسِهَا وَاغْفِرْ لِمَا رِيَا
پرخش فرما کر کتہہ عاصیہ را بکثر لباسی خواندہ
وَاغْفِرْ لِمَا رِيَا وَاغْفِرْ لِمَا رِيَا
پرخش فرما کر کتہہ عاصیہ را بکثر لباسی خواندہ

لَقَدْ سَأَلْتُكَ يَا ذَا الْجُودِ وَالْكَرَمِ

البتہ تحقیق کہ سوال نموده ام تو ای صاحب جود و کرم

بخش فرما کر بخش حافظش را ای رسم
بخش فرما کر بخش حافظش را ای رسم
بخش فرما کر بخش حافظش را ای رسم
بخش فرما کر بخش حافظش را ای رسم

بخش فرما کر بخش حافظش را ای رسم
بخش فرما کر بخش حافظش را ای رسم
بخش فرما کر بخش حافظش را ای رسم
بخش فرما کر بخش حافظش را ای رسم

بخش فرما کر بخش حافظش را ای رسم
بخش فرما کر بخش حافظش را ای رسم
بخش فرما کر بخش حافظش را ای رسم
بخش فرما کر بخش حافظش را ای رسم

بخش فرما کر بخش حافظش را ای رسم
بخش فرما کر بخش حافظش را ای رسم
بخش فرما کر بخش حافظش را ای رسم
بخش فرما کر بخش حافظش را ای رسم

بخش فرما کر بخش حافظش را ای رسم
بخش فرما کر بخش حافظش را ای رسم
بخش فرما کر بخش حافظش را ای رسم
بخش فرما کر بخش حافظش را ای رسم

بخش فرما کر بخش حافظش را ای رسم
بخش فرما کر بخش حافظش را ای رسم
بخش فرما کر بخش حافظش را ای رسم
بخش فرما کر بخش حافظش را ای رسم

در خدمت حضرت حمزه و حضرت عباس را از روی مرتبه	در حرم فرمای برای سرداران شهبان منزلت می فرمای
وَأَمَّا عَمَّا زَهْرَاءُ زَيْنَتِ الْحَرَمِ	و مادرین حضرت زهره را که زینت حرم است
بخش عجل اهل ایمان را از انعامت جهان	بر گنبد گاران بعبود خود کرم کن ده امان
حمزه و عباس را بر درجه عالی رسان	حضرت حسین سرداران شهید از چنان
هم پیر بر او بود زیب حرم رحمت رسان	و چون گنبد گاران و نکودنشی تو امان
سب مونسو نکو بخشید رحمت سی تو جهان	حسین تپی جو سید شهید ایمن شادمان
در جبهه برادی حمزه و عباسش کو دوان	زیب حرم بهو حضرت زهره ای در جهان
موسان سیمه نون بخشید لطفون تیر بخشید	بخش گنبد گاران نون چون تو بنشین بخشید
حضرت حمزه ای عباسش نون یون بخشید درجه بار	بخش حسین نون جو سردار شهیدان است و چنان
حضرت فاطمه زیب حرم و انصیب یون پیارا	حضرت فاطمه زیب حرم و انصیب یون پیارا
الْأَفَافُ تَحْيِيْدُ لِحَالِ الْعِيَا	مِنَ الْعِيَا تِهْ إِذْ سَاقَ الْعَرِيَا إِلَى
بزاران هزار حمد است برای پاکیزه و در دگر ما	ایضا فاشش زیار که آرد و هسته نزل الدین سوی
تَحْيِيْسُ مَرْدَةٍ مِنْ طَبِيعِ رَهِيْنِ غِيَا	جَمَعَتْ حَذَّ فَا رَدِيْنَا شَرَّ هَيْتِ إِلَى
محس نمودن قصیده بوده ادبی که برین بجاوت است	جمع کرده ام خال استه یس عزیز نمودم سوی
آنرا نگذاشت مع الیا فو ت فی التظهِر	اینکه بجا یون کردم یا قوت و در سلک کشیدن
صد هزاران حمد بهر خالق ارض و سما	کز عنایت داد تو فقی عسریز الدین را
برده را که زده محس او ز طبع یرغب	جمع کرد این خدای پاره رودی و کرم بها
در میان عقد لعل و در کشید از سبب	توفیق بی عزیز کو حسنی عطا کیا
حمید جناب خالق اکبر بهو خوشش او را	چنگر کی او قتی چند خدای پاره کرم بها
برده کا شمه کرد یا تپی طبع نارس	

یا قوت و موتکی هر لژی مین یرودیا

لکمه هزاران محمد خدوند نون جو بزین سلمان نیایا
طبع سی گشتی که بر دلی او پر خسته بکشد و کبایا
هر کی لطف عزیز الدین نودلی توفیق کرم فرمایا
چونکی سکران مایان کو چنان سستیان بن بهایا

لعل فی موتیاندی لژی وچ لیک پرو سنایا

فَصَلِّ لِيْ عَلَى مَنْ سَادَ مِنْ بَشَرٍ
میرد و درخت پروردگار من بزرگواران
وَأَخِظْنِ طَوْلَ حِلَالِيْ رَبِّ فِيْ شَرْ
و نگه دار در تار و از زی جات من ای که در گریز در زخمی
وَمِثْلُ أَيْمِيْ عَزَّزْنِيْ أَيْدِيْ عُسْرِيْ
و مانند نام من عزیز فرما و مفر مانگیم را
وَلْتَحْمَنْ عَلَى الْإِيْمَانِ مِنْ عُسْرِيْ
و اوست با مفر و غم را بر ایمان کامل دوره عمر را

أَجِبْ دُعَائِيْ يَلْعَاؤُ مِنْ كَدِّهِ

قبول فرما دعای مرا ای صاحب بسیار جود و زکرم
بر سپه سالار مجتهدان از من درود
بمحو نامم کن عزیز و تنگیم کن دور زود
ختم عمر من بر ایمان کن بخش آنچه بود
کن دعایم را قبول از لطف ای رب و درود

يَا جُودُ و دیر سی حضرت پادشاه ملایم
جاوی گذر به عمر میری عیش من تمام
ایمانی بود در همون من عزیز ای جی سام
ایمان چه عمر ختم به میری ز فیض عام
بمحو قبول میری دعا خالق اقام

بسیج درود بهون رب میرا در بر دار جهانی
غیر خوش دی ندر گذری بسته سیر زندگانی
کو عزیز مینون نام و الگو ننگی دور پریشانی
ختم ایمان دی او پر شود و جده تیموی مهران غانی

که قبول دعا کرم تبین بخش میری نادانی

وَأَخِظْنِ رَبِّيْ مِنْ الْأَعْدَاءِ مُسْتَلِدًا
و نگه دار مرا ای پروردگار من از همه دشمنان بسلالت
وَحَيِّتِيْ بِاللِّقَاءِ رَبِّيْ أَصْبَ سَهْمًا
و زنده فرما مرا با القای خویشی ای پروردگارت بر سهمی کمال
وَأَرْضِنِيْ وَأَرْضِ عَنِّيْ خَالِقِيْ كَرَمًا
و رضی فرما و ارضی شود از من ای پروردگارت ز کرم
وَأَخِظْنِيْ حَبْلَةَ الْفِرْدَوْسِ مُبْتَسِمًا
و بخش مرا بخت فردوس در حالیکه خندان باشم

وَصَلِّ فِيْ مِنْ فُتُوْحِ الْوَصْلِ بِالنِّعَمِ و امداد فرما از فتوح وصل خویش بنجتهای بزرگ	
راضی کن راضی از من شو برحمت ای کریم در میان جنتم از فضل خندان کن مقیم	دار در حظ خودم از جمله اعدا سلیم و دولت دیدار بخش از رحمت و لطف عظیم
از فتوح وصل ده انعام حق و زلفیم	
راضی گرد اور راضی بوجہی کرم سے تو جنت میں فضل سی جلون میں بستا بھیجو	دشمن کی ہاتھوں سی تو نگہ رکھو ابرو دولت لقا کی لطف سی انعام بھیجو
وصل ای سے دی حقہ سبب یا دن آرزو	
راضی ہوں کہ توں میں ہوں راضی ہو کر تم میں ہوں کہدے یان سینوں جی بہشت المفلون جا دو این	دشمنان کو لون رکبیں سلامت یوں بہت پائیں دیہہ فاکر ہم تہن میں ہی المفلون حصہ پائیں
نعتان وصل یان سبب سینوں تہ امتداد کر این	
وَأَجْعَلْ لِّمَلِكِيْ وَلِيْدِيْ صَلَاحًا شَدِيْدًا و فرمایید وہا میں اولاد را نیک صاحبان شد	مِنْ كَلِّ بَقِيْنٍ وَ عَيْنٍ حَافِظًا اَبَدًا از ہر عیب چشم بد ضرر دور حفظ خود نگاہا بہت شد
وَهَبْ لَّهُمْ مِنْ ثَوَالِ عَيْشَةٍ رَّغْدًا و عطا فرماؤں سے ثوال عیش صافی از ہر کدہ رجا	وَاغْفِرْ لَهُمْ و لِّطَرِيقِ الْغُوْثِيْنَ غَدًا و بخش فرما و ناز را و جہ مونس از فردا ہی قیامت
وَأَوْصِلْ صَلَواتِيْ عَلٰی مَنْ خُصَّ بِالْكَرَمِ و برسان درود ای بر آن ذالی کہ خصوص کرد شد بہت بکرما	
نیک در آمد سازا بنامی مرالد جہان بخش او شانرا از محض لطف عیش برگران	دار از ہر عیب و از ہر چشم بد محفوظ شان بخش جا شانرا و جملہ مومنان را در جہان
ہم درود از من بر آتشہ کریم ای حق را	
اولاد میر کی کرد رحمت سے نیک خو بخش خوشی اور عیش نہ دیکیں وہ غم کھو	ہر عیب و چشم بد سی نہ اون کو دیکھو اونکو ہی اور امت حضرت کو بخشو
صلوات میر سے شاہ مکر م پی بھیجو	

فضل و کرم تو بنیک کرد میر سجده اولاد پیاری	هر چه نظر تو کن کنون که در خوب و نهان می یاری
گذری عمر و عمرش دی نی و بخون سپی کم سنواری	بخش و نهان تو نی است جو حضرت الی ساری
صلوات میری سپی او سپر حیدر قدر کرم و بیاری	

تسمیه

عمر بن قتیبه مشهور کرده که اسم تا پنج شش رقم شروع است از تالیفات ائمه العباد ابوالرحمان محمد
 المدعو بعزیز الدین جله الله کاسه بتاریخ ۴ شعبان المعظم ۲۹۶ هجری پروردگار بعد از
 زوال در بلده بنیاب و پور با ختم رسید فقبل سنی آنکه انت التبیح العظیم و صلی الله
 علی سیدنا محمد و آل و اصحابه اجمعین بر جنتک یا ارمم الراحمین

الاستغاثه فی جنابه صلی الله علیه و سلم

بسم الله الرحمن الرحیم

رسول الله خاطری البلاء	و انلق خاطری هم و داء
غریب فی دیار الغریبکی	غشاء محنته قلق عناء
مریض قد اذاب الحزن جسمه	سوی الاخران لیس له الغذاء
کیث لم یصادف من خلیل	تمادی الحزن و انقطع الرجال
لقد اسود خطه فی البرایا	فیومه مثل لیلتیه دجاء
انیم لم یحصل غیر اشم	و شاب الرأس و انضعف لقواء
حزین من فوات الاقرین	لروحیه دائما شجن عزاء
فلا ارض تعلمه من الصائب	ولیس تغله قطعا من ماء
فلم یعمل لها الا غید حور	وان حسنا فحاطه الیاء
حزین انقضت فی السع عمره	ولم یحصل له قطعا من ماء
فلجابه کثله فی انقباض	وللا بعداء تصدیه مکاء

تفيل من وفور الدين ظهري
 فن يأسيد الاشراف غيرك
 تفقد كرم له نعم الغياث
 غريب مفلس يرجو نوالك
 عن الاولاد والسكون جيداً
 من الاسقام جسمه صابغالي
 فامتلك يداه من النقود
 قصبه مكاره لا يشتهيها
 فلا يفعل ذل السؤال
 لقد زادت عن الاصالنويه
 تمادى الحزن واضطر الجنان
 لفرقة عن الاولاد يبكى
 فلا خل يوانه وليس
 عليل ليس ينفعه دواء
 اذى لا يستقر له قراء
 علت مما صاب ايج قلبه
 بموالبوت مما قد اضره
 يخاف من مصائب يوم خسر
 من الالطاف انظر نحو عبد
 بالطافك من العلكات يفجر
 فارحمه ذنب الدير له الرد
 وامن دلكي يصل بطييه
 واعط له ترا باس تخليك

تكا تر داء فعز الدواء
 فنه نجم طالع يضاء
 عناياتك لامراضه شفاه
 ليحصل من نذالك له الغناء
 على وجه لذي السريق ماء
 فزال للحم وانخف الدماء
 رخيص عند افلاسه غلاء
 وخال كفه عما يشاء
 ولكن مانع الرزق الحياء
 وطال الياس وافتقد الجاء
 ولخرجه عن الوطن الشقاء
 حزين قد نسيت الاصدقاء
 لامراضه وحزنه انهاء
 على قلبه لقد ضاق القضاء
 وعن اسوائه انكشف الغطاء
 بحيث ليس يطقه البكاء
 وليس له لهلذا مساواة
 وما عمل له الا الرجاء
 فاحسانك له نعم الحياء
 من الله خلاصه ان تشاء
 فرحمتكم لكربت الخباء
 ويحصله من العيش الهناء
 ليحصل عينه منه الجلاء

وايسئل رب خلق جميع شمله
 فذا تلك رحمة للعالمين
 وعززه بطيف من جمالك
 وشفعه عند اعند الاله
 واسئل ربنا من محض لطفك
 وما يتهيئه من لذات دينا
 وامدني بلطفك حين تزع
 وما ينويه في مكفى لحدود
 وما يرجيه في عرسات عقي
 وان يصلح لاولادى بكرمك
 وان يجمع لجمه شملى سرىعا
 فارحم يا شفيع المذنبين
 فانت ملاذنا من كل سوء
 وما اعطاك يزهر عن فهو
 فانت شفيعنا المخصوص بالعز
 على احوالنا انت الرحيم
 ندتك من بحور الدهر ابدى
 لقد اعطاك ربى كل خير
 فلم يحصل لموسى بروية الحق
 ترجم يا جيب الله لى الحالى
 صلوات الله يا خير البريه
 على الملك واصحابك جميعا
 انك السرف الجاني جيدي

ويسترفعله ورحم رضاء
 وللعاصى شفاعتك الغطاء
 لكى صدره بطلعتكم رضاء
 ليحصله من اليسر الرضاء
 ليعطيه منى وهو البقاء
 شفاء مكتة ورع هدا
 ليسكن برؤى ويط اذاء
 عطاء امنته روح ضياء
 جنان رحته حور لقاء
 ويعينهم وبالمهم الرضاء
 وان يغفر لهم وللى الرضاء
 وحصله بلطف ما يشاء
 وانت لداء فانعم الدواء
 وعما فى الحدوث لك العلاء
 وانت لضعفنا الطفا قواء
 وانت ملاذنا ولك الوفاء
 من الديان خص لك البطاء
 وزيد عن البيان لك التناء
 وخص من الكرم لك اللقاء
 فانت شفيعنا وبك النجاء
 يدوم عليك ما طلع الذكاء
 مع التسليم ما ظلم الساء
 علته النفس غزوة الهواء

وخال کفہ عمایشاء	حق فی الفسق والاهواء عمرہ
	فانظرہ لکی پتی عزیزا ویغشی ذنبہ رجوع رضاء
قطرہ تاریخ از مولفہ	
بتمیس برده نمود اہتمام دیر فرد تحفہ خاص و عام	عزیز از پیے انتفاع انام جو مطبوع شد گفت تاریخ اناو
ایضا	
از پیی لغت مصطفی طلبان گفت جام حیات نشہ لبان	چونکہ تمیس برده شد مطبوع سال طبعش عزیز محمدان
ایضا	
نور افشاںست بچو خاور مفت حکمش مشرقی کراست گفت	عمرہ برده کو بنعت رسول گشت طالع ز طبع حسنی
خاتمہ الطبیہ	
<p>الحمد للہ والمنة کہ یہ کتاب بعون ملک الوہاب باہتمام مولفہ در شہر شوال المکرم السنہ ۱۲۱۱ ہجریہ مطبع حسنی واقع بمبئی میں زیور طبع سے آراستہ ہو کے ہدیہ شائقین ہوئی اور کتاب ہذا داخل ہی جسٹس لڈ اکوئی و غیر اجازت اس احقر کے قصداً سکے چھاپنے کا ٹکرن بامید نفع فقہ تاریخ سن ۱۲۱۱ مطبع عبد اللہ علیہ خطیب حنفی عن</p> <p>نکندہ خمس برده درین زبان از ہر سال طبع غنی چون نمود فکر</p> <p>مرغوب طبع ہر کہ وہ را باقف زغیب کردند ادا</p> <p>قیمت در آن نہ ۱۰</p>	

